Victor Eftimiu

KIMONOUL ÎNSTELAT

VICTOR EFTIMIU

Kimonoul înstelat

editura eminescu

Bucureşti

1971

Capitolul 1

Jim Parker, astrolog şi fachir

Două tinere femei, foarte elegante, zvelte şi feline ca doi pui de panteră, săriră dintr-un taximetru, la colţul străzii Lincoln şi Avenue des Champs-Elysces.

Era o luminoasă după-amiază de iunie. Platanii îşi împleteau dantelele de umbră pe asfaltul largilor trotuare, iar crengile castanilor, grele de frunze şi de fructe sălbatice, se legănau alene, în adierile zefirilor dinspre Bois-de-Boulogne.

Mai erau zece minute până la ora trei şi cele două femei nu se hotărâseră dacă trebuie sau nu să se aventureze pe treptele care duceau la cabinetul doctorului Jim Parker, astrolog şi fachir.

Trecătorii aruncau surâsuri de admiraţie elegantelor pariziene, care vorbeau repede şi nu prea păreau să se-nţeleagă: una insista că această vizită era absolut necesară, cealaltă ar fi vrut să renunţe.

La ora trei fără două minute, doamna Ida Hamilton era convinsă că trebuia neapărat să urce până la al patrulca etaj al casei care făcea colţul, peste drum.

La ora trri fără un minut se aflau în ascensor, la ora trei sunau la apartamentul vrăjitorului.

Cineva, dinăuntru, se uită prin rotogolul de sticlă al uşii şi deschise imediat: într-o secundă, tinerele femei nu mai erau în inima Parisului, căci un parfum exotic, de plantă arsă, le învălui, în vreme ce omul care le deschisese uşa se plecă adânc, cu mîinile încrucişate pe piept, după sistemul oriental. Era un tânăr arap, cu fes, cu opinci brodate şi cu un pămătuf galben la vârful lor. Purta şalvari de mătase verde, smoching, cămaşă scrobită şi mănuşi albe, glasate.

Vestibulul era luminat de o candelă roşie, ale cărei raze palide cădeau pe broderii persane şi chinezeşi, pe statui de Buda, pe mobile de lac negru şi paravane împodobite cu berze şi cu balauri, în relief.

Această viziune asiatică, fumul aromatic şi muzica uşoară a unor bastonaşe de sticlă care se ciocneau ritmic, undeva, prin apartament, spori emoţia tinerelor femei.

Primul gest pe care îl făcu doamna Ida Hamilton fu să dea o bancnotă de cincizeci de franci, întovărăşită de zâmbetul cel mai graţios, cerberului negru, ai cărui ochi se căscară de uimire şi-al cărui surâs de smalţ strălucitor îi ajunse până la urechile văcsuite.

Vom vedea, în cursul povestirei noastre, cum acest bacşiş copios, dat mai mult de emoţie decât din generozitale, a salvat, la un moment dat, onoarea şi poate viaţa doamnei Ida Hamilton, soţia lui Boby Hamilton, celebrul miliardar american, supranumit regele cremelor de ghete.

Valetul negru le deschise a doua uşă şi le introduse în cabinetul magului: era o încăpere vastă, luminată de candele verzi şi lămpi pe picioare de metal dantelat, cu rigidităţi de coloană şi contorsiuni de şarpe.

După razele roşii din anticameră, verdele cabinetului avea ceva spectral. Lumina zilei se strecura de afară printr-o singură rază, care cădea pe un cap mort aşezat pe birou. Acest craniu lustruit prindea raza solară şi o răsfrângea în tavan, după ce lumina o cucuvaie împăiată, suspendată deasupra biroului.

Arapul se mai înclină o dată şi, cu mâinile pe piept, aştepta, supus, ordinele.

— Domnul profesor ţi-a spus că venim, nu-i aşa! zise Dorothy.

— Alah e bun, Alah e drept, Alah e mare! răspunse negrul.

— E acasă?

— Înşalah!

— Spune-i, te rog, că am venit cu persoana de care i-am vorbit!

Iarăşi se frînse-n două Adonis – aşa-l chema pe valet – şi se retrase, cu faţa la cele două vizitatoare, înclinându-se mereu, spre uşa celei de-a treia încăperi, unde dispăru.

— Iată, draga mea, cabinetul celebrului astrolog şi fachir Jim Parker! E un adevărat vrăjitor!… Îţi ghiceşte până şi gândurile, te mângâie, ţi-arată căile viitorului. Hipnotizează de la distanţă. Îţi explică visele… invocă spiritele… înlătură orice pericol…

— Sunt foarte emoţionată, Dorothy!

— Nu-ţi fie frică, n-o să te mănânce! Dacă nici el nu ţi-o găsi colierul, să ştii că n-ai să-l mai vezi niciodată!… Cît spuneai că te-a costat?

— Boby l-a plătit cu un milion de franci…

— Dacă Jim Parker ţi-l găsește, trebuie să-i dai zece la sută din valoarea lui,

— Cu dragă inimă, Dorothy!… Dar taxa pentru consultaţie cât e?

— Pentru clienţii pe care îi aduc eu, numai o sută de franci. Te asigur însă că, peste o lună, n-o să ia mai puţin de o mie de franci. Jim Parker nu e cu noscut încă la Paris; cere puţin deocamdată… Dar o să mai vorbim de el, în curând!…

Și Dorothy, mândră de vrăjitorul ei, ridică fruntea, într-un surâs, ca o sfidare, plină de încredere în viitorul magicianului.

Cu tot numele lor anglo-saxon, Miss Dorothy şi Ida Hamilton erau franceze de origine.

Cea dintîi dansa încă la cabaretul chinezului Li-Fung, iar a doua, Arlette Leblond, renunţase la profesiunea ei ca să se mărite, un an în urmă, cu Boby Hamilton, bogătaşul american.

Regele vacsului o adora, o răsfăţa.

Venise, cu afaceri, la Paris. Câțiva prieteni îl duseră, într-o seară, la cabaretul favorit al americanilor, „Taverna chineză“, unde se îndrăgosti de Arlette şi o ceru, prompt, de nevastă.

Doamna Ida Hamilton era acum foarte bogată şi frecventa lumea cea mai bună, în special colonia americană. Dar nu-şi uitase vechile prictene.

Și cea dintâi la care s-a dus să se plângă de dispariția colierului de perle a fost buna ei camaradă Marion Albalet, zisă Miss Dorothy.

— Înainte de a reclama poliţiei, draga mea, îi spuse Dorothy, te sfătuiesc să consulţi pe profesorul Jim Parker. Acest fachir indian e mai tare ca orice detectiv şi-ţi va găsi mărgărilarele prin procedee pe care poliţiştii nu le cunosc!…

Acum, cele două dansatoare se aflau în cabineiul lui Jim Parker, bune prietene, dar de rândul acesta, lipsite de sinceritale amândouă. Fiecare avea o taină: Dorothy nu spusese Idei cine era fachirul, iar Ida ascundea și dânsa ceva camaradei de la „Taverna chineză“.

O voce piţipăiată se-auzi alături. Uşa se deschise şi Adonis anunţă:

— Domnul profesor doctor Jim Parker!…

Cu mâinile pe piept, în respectuoasă aşteptare, valetul negru se înclină adânc, lăsând să treacă o apariție stranie, mai senzaţională decât tot ce văzuseră ele pân-acum: un moşneag mărunt, umblând pe vine, aproape târându-se, se repezi în vasta încăpere, salutând, vorbind repede, nervos, cu gesturi sacadate, ca şi cum ar fi fost electrizat.

Era îmbrăcat ca astrologii de pe cărțile cu „cheia viselor“: un kimonou albastru, înstelat cu luceferi de argint, îl acoperea, târându-și pulpanele pe covor. În cap, Jim Parker purta tradiționalul bonet conic, foarte înalt, în vîrful căruia tremura o stea aprinsă. Două stele de sticlă îi serveau drept ochelari. Avea sprâncenele albe, stufoase și un barbișon alb, lung şi ascuţit, mustăţile subţiri, crescute la marginea buzelor şi lăsate-n jos. În mâna dreaptă, vrăjitorul ținea o baghetă, la vîrlul căreia se aprindea şi se stingea mereu, scăpărând scântei, un astru la fel cu cel din vârful bonetului.

— Frumoasele mele doamne, vă salut!… făcu glasul piţigăiat.

— Maestre, dă-mi voie să-ți prezint pe amica mea, doamna Ida Hamilton, soția miliardarului Boby Hamilton, supranumit regele cremelor de ghete!

— Încântat, frumoasele mele doamne, încântat! Ida plus Bobby! Ra-la-vu! Ra-ka-na! Avenue Henri Martin, 45 bis. Acum opt zile, doamna Hamiltan a luat parte la serbarea oferită misiunei americane, la Cercul Interaliat. O seară de neuitat. Reflectoarele violete luminau pajiştea şi arborii seculari ai grădinii. La ora zece douăzeci şi patru de minute și trei secunde, doamna Hamilton a constatat că-i lipsește frumosul colier

de perle, plătit cu un milion de franci. Este? Este! Vă-ntrebaţi de unde ştiu cu atâta precizie. A-ki-no! Ka-ra-ghy! Priviţi steaua din vârful acestei baghete: materia din care e făcută – un super-radio – concentrează forţele globului şi le imprimă un dinamism receptiv şi hipersensibil.

Li-li-na! Ka-li-no!

Stimată doamnă Hamilton, colierul dumneavoastră a fost furat de un invitat, Mister Nobody, adică anonimul, necunoscutul. Îl vom descoperi!

— Vai, ce recunoscătoare v-aş fi, domnule profesor! Am consultat pân-acum patru detectivi…

— Oh, doamna mea, cine îi mai solicită azi pe detectivi? Biz-ban-dar! Dar-ku-biz! Sherlock Holmes şi Mick Pocker au murit de mult, sau poate n-au existat niciodată. Secolul nostru a proclamat falimentul poli-ţistului şi triumful ştiinţelor oculte. Vă rog să mă iertaţi dacă, înainte de-a începe orice investigaţii, am să vă reclam taxa obligatorie. O sută de franci. Mulţumesc! Luaţi loc şi răspundeţi întrebărilor mele!

Magul se instală la birou și începu interogatoriul:

— Acum opt zile aţi participat la serbarea dată în palaiul Rothschildzilor, de pe Faubourg Saint-Honoré. Ce rochie purtaţi în acea seară?

— Crâpe-de-chine bleu pal! răspunse Ida, așezată pe un scaun în faţa vrăjitorului, ca o acuzată.

— Parfumul?

— Parfumul meu obișnuit, „Amurg de iunie”

— Aveaţi şi alte bijuterii?

— Un inel cu smarald, două cu briliante, cercei cu diamante și o broșă cu rubine.

— Verde, alb şi roşu. Bun. Bim-bir-li! Li-la-hum! Din aceste giuvaeruri nu v-a dispărut niciunul?

— Niciunul.

— Foarte bine. V-aţi dus acolo cu limuzina soţului, nu-i aşa? Bun, Şoferul negru, sau Melvill?

— Melvill!

— Bun. Purtaţi vreo blană?

— Etola de hermină,

— Pantofii?

— Satin albastru.

— Cum eraţi pieptănată?

Ida Hamilton își scoase pălăriuţa.

— Aveam aceeaşi coafură, dar ondulată şi cu diademă.

— Prea bine. În noaptea aceea, sub rochia bleu pal, aveaţi sau nu cămaşă?

Doamna Hamilton lăsă ochii în jos, iar Miss Dorothy izbucni rîzând:

— O, maestre!

— Daţi-mi voie, doamnele mele, daţi-mi voie! Tin-ţin-dir! Ra-ka-vu! Cele mai mici detalii sunt cele mai importante! ridică vocea vrăjitorul.

— În cazul acesta, vă las! zise Miss Dorothy. N-aş vrea să fiu indiscretă, la revedere, Ida!…

— La revedere! La 5, nu-i aşa, la ceai, la Ritz!? îi răspunse doamna Hamilton. Miss Dorothy confirmă:

— Exact!

— Miss Dorothy, am onoarea să vă salut! se înclină magul.

Jim Parker trase de piciorul bufniţei atîrnate deasupra biroului şi Adonis ieşi ca din pământ.

— Condu pe doamna!

Rămas numai cu Ida, magul își continuă interogatoriul.

— Să recapilulăm. Acum opt zile, la serata Cercului Interaliat, aveaţi sau nu cămaşă?

— Nu.

— De ce?

— O uitasem, peste zi, la amantul meu!

Vrăjitorul se ridică brusc şi se îndreptă spre uşa, aproape ameninţător.

— Am putea cunoaşte numele acelui amant?

— Da, răspunse. Doamna Hamilton, bravând pe fachir. Îl cheamă Jim Parker!

Şi-n acelaşi moment, ea se aruncă în braţele larg desfăcute ale astrologului. În pătimaşa lor îmbrăţişare, chivăra din capul lui Jim Parker se rostogoli pe covor şi, o dată cu dânsa, pletele cărunte, barbişonul, ochelarii, sprâncenele stufoase ale maestrului căzură pe divanul care-i aştepta.

Doamna Ida Hamilton strângea în braţe acum un tânăr zvelt, frumos, dansatorul Cellino, partenerul de la „Taverna chineză“ al lui Miss Dorothy.

Capitolul II

Tom Sincler detectiv

Coborând cele patru etaje, Miss Dorothy şi-ar fi putut închipui orice, numai această scenă de teatru, nu.

Şi nici n-ar fi bănuit că pe trotuarul din faţa casci, notîndu-şi ora la care ieşea dânsa de la Jim Parker, un om îi urmărea mişcările, după cum urmărea, de la o vreme, pe vrăjitor şi pe toţi cei ce îl vizitau.

— Mai mult. După plecarea ei – Miss Dorothy intrase în staţiunea Marbceuf a metropolitanului – curiosul observator dispăru sub gangul aceluiaşi imobil, unde ocupa, de la o vreme, o garsonieră sub un nume fals.

Acest om era Tom Sincler, iscusitul detectiv american, afiliat de câteva luni poliţiei franceze. El venise în Franţa în urmărirea unor bandiţi temuţi, fugiţi din Statele Unite, şi pe care voia să-i aresteze pe pământul european, prinzându-i asupra faptului.

Doctor în estetică şi filosofie la Boston, Tom Sincler îşi părăsise cariera universitară ca să se consacre exclusiv poliţiei.

Avea pasiune pentru această îndeletnicire, iar ceea ce învăţase pe băncile facultăţilor, în loc să-i stânjenească noua vocaţie, îl ajuta foarte mult, căci ştiinţele abstracte sunt tot atât de necesare deducţiilor psihologice şi strategice, cât sunt de necesare, în domeniul fizic, gimnastica, sportul şi arta de-a se grima, de-a se deghiza.

„Omul cu o sută de feţe“ mai avea şi o mulţime de calităţi spirituale, căci ştia să fie inteligent, naiv, aspru, duios, vesel, posomorât, amabil şi brutal, după cum îi dictau împrejurările.

Avea însă un fond onest şi liric, o mare dragoste de oameni, un dor de-a face bine care-i înfrumuseţa toate acţiunile şi-i pregătea izbânda.

Stimat şi iubit de superiorii săi din America, Tom Sincler era apreciat şi de şeful poliţiei franceze, care îi încredinţase câteva afaceri delicate, în lumea financiară, în dansul milioanelor, jucat la bursa din Paris, în ultima vreme.

Tom Sincler ieşise cu succes şi cu faţa curată din această afacere. Cei implicaţi în diferite crahuri i-au oferit sume importante ca „să închidă ochii“. Le respinsese cu un surâs amabil, din revolta calmă a temperamentului său profund cinstit. Zece tentative de corupţie. Un moment nu-i trecuse prin cap că trei din aceste încercări fuseseră organizate de însuşi şeful poliţiei pariziene, care voia să-l atragă în cursă, ca să-i pună la încercare onestitatea şi să vadă dacă e un colaborator pe care se poate bizui, sau un vulgar amator de bani.

Încredinţat, de-acum, de corectitudinea lui Tom Sincler, marele şef acordase poliţistului american nu numai un grad înalt, dar şi învoiala de a elibera cărţi de inspector acelor persoane pe care le va socoti utile cercetărilor sale. Toţi agenţii, tot personalul executiv erau, de acum, sub ordinele detectivului american, care cunoştea şi iubea Franţa, de când luptase pe frontul el, cu patrusprezece ani în urmă. Tor Sincler vorbea franţuzeşte foarte bine; în tranşee învăţase o mulţime de expresii din argoul parizian, care căpătau o savoare nouă spuse cu accentul său transoceanic.

Înainte de a relua firul povestirii noastre, întreruptă în momentul când soţia unui miliardar new yorkez se arunca în braţele amantului ei, e necesâr să spunem că Tom Sincler urmărea, în centrul Parisului, o

pereche de criminali a căror dispariţie din Statele Unite numai el o bănuise.

Toţi ceilalţi detectivi americani erau convinşi că Harry Pickleston şi nevasta lui operau încă pe teritoriul patriei, sub nume de împrumut şi chipuri care nu erau ale lor.

Numai Tom Sincler avea indicaţia că faimoşii bandiţi trecuseră în Franţa, după ce trimiseseră acolo aurul şi bijuteriile furate în douăzeci şi cinci ani de operaţiuni.

Ca un copoi de rasă, el le mirosise urma.

Nu ştia precis, sau mai bine zis nu voia să creadă că cei doi tâlhari îşi schimbaseră atât de mult înfăţişarea şi rangul social, că persoanele bănuite de el erau soţii Pickleston. Îi trebuia o mare băgare de seamă ca să nu facă gafa de-a aresta sau denunţa, din simple prezumţii, o familie onorabilă. Ar fi fost sfîrşitul carierei sale, ridicolul, triumful camarazilor rămaşi în America şi pe care îi bravase, strămutând pe Vechiul Continent terenul de luptă.

Tom Sincler îşi stabilise cartierul general în numeroasa şi aleasa colonie americană din Paris.

Printre membrii acestei colonii spera să-i identifice pe Harry şi Malvina Pickleston, a căror urmărire era cu atât mai grea, cu cât aceşti criminali nu se fotografiaseră niciodată, nu fuseseră niciodată prinşi de un aparat cinematografic, de instantaneul unui agent.

Ştia că Harry Pickleston e un om voinic, brun, pântecos, cu sprâncenele groase şi împreunate, exact contrariul tipului american.

Malvina, soţia lui, era mică şi slabă, agilă ca o veveriţă, cu ochii vii, adevăratul geniu al afacerii, demonul rău al lui Harry. Ei aveau un băiat, David, despre care nu ştia dacă e complicele părinţilor săi sau dacă locuieşte măcar cu ei. Dar şi despre acest David Tom Sincler avea informaţii că trecuse în Europa şi nu putea fi departe de autorii zilelor sale.

Iscusitul detectiv avea impresia că a dat şi de urma fiului Malvinei şi-al lui Harry Pickleston. Nu se grăbea, însă, să jubileze de această descoperire, aşteptând momentul favorabil, pregătind el însuşi ciocnirea miraculoasă, confruntarea senzaţională, din care vor scăpăra scânteile adevărului şi victoria finală: tripla arestare.

Acest triumf nu reprezenta numai un succes moral, dar şi îmbogăţirea lui Tom Sincler. Este ştiut că poliţistul care descoperă hoţi şi asasini beneficiază, prin tradiţie, de cincisprezece la sută sau chiar douăzeci la sută din valoarea obiectelor furate, sumă pe care fericiţii proprietari o dăruiesc cu dragă inimă celui ce le-a regăsit averea,.

Soţii Pickleston dăduseră mari lovituri în America, aveau bogăţii fabuloase, iar la Paris continuau să lucreze şi să câştige pe-o scară întinsă, neştiuţi de nimeni, respectaţi de toată lumea.

Adulmecându-le urma, era firesc ca Tom Sincler să-i caute şi la „Taverna chineză“ a lui Li-Fung, unde majoritatea clienţilor e compusă din americani bogali. Prima lor vizită nocturnă la Paris este acest cabaret: acolo regăsesc puţin din aerul patriei, având în acelaşi timp posibilitatea de-a bea în voie mult visatul vin şi lichiorurile în care francezii sunt neîntrecuţi.

De altfel îi atrăgea şi prietenească ospitalitate a patronului, Li-Fung, un bătrân mic şi uscăţiv, care ţinuse localuri de noapte atât la New York, cât şi la Filadelfia şi Chicago. Legea prohibiţiei lovise şi pe bietul Li-Fung, care n-ar mai fi putut să-şi câştige existenţa vânzând limonadă şi lapte cald clienţilor veniţi să petreacă.

Iar ca să le furnizeze alcool pe sub ascuns, Li-Fung nu îndrăznea: era prea cinstit, pe de o parte, iar pe de alta, ca străin, nu îndrăznea să calce teribila lege împotriva băuturilor spirtoase.

Preferase să se ducă la Paris unde ţinea „Taverna chineză“ într-un cartier puţin frecventat de noctambuli, în spatele Catedralei Notre-Dame, pe cheiul Senei.

Li-Fung cumpărase întregul imobil şi transformase casa în stil asiatic, dar în culorile americane, cu drapele înstelate.

Doi chinezi pitici erau postaţi la prima uşă. Un balaur de fier dantelat, cu ochii din becuri verzi şi roşii, atârna deasupra intrării, luminând misterios. De altfel, vestiarul, salonul de dans, lojile, cabinetele particu-

lare, toate aveau ceva exotic, straniu, ca să emoţioneze pe vizitatori şi să le dea impresia, în special americanilor, că fac ceva oprit de lege, consumând vinuri şi băuturi alcoolice într-un local suspect. Fiorul de frică, voluptatea misterului, extravaganta decorului, privirile furişe ale chelnerilor care aduceau şampania sub kimonouri, aruncând priviri speriate spre uşă, ca nu cumva să năvălească poliţia şi să-i surprindă, toată această punere în scenă, unită cu siguranţa că taverna e un local foarte onorabil şi ei la Paris oricine poate să bea cât îl ţine punga şi stomacul făceau ca vizitatorii să se îmbulzească şi treburile moşneagului să meargă excelent. Rareori găseai o masă liberă după miezul nopţii. De altfel, consumaţiile erau de prima calitate, iar artiştii care alcătuiau programul, de mâna-ntâi: scamatori chinezi, şansonetişti din Montmartre, girls blonde şi feline cu nume englezeşti, dar, cum era cazul Idei şi al lui Miss Dorothy, pariziene autentice, dansatori italieni sau mexicani – în genul lui Cellino, partenerul blondei Marion Albalet, coruri ruseşti şi, adesea, artişti din varieteurile yankee.

Capitolul III

Adelaida Protopopovna Baltazarovici

Printre ultimele numere de senzaţie era şi o tînără slavă, de familie onorabilă, care cânta, cu mult succes, lieduri artistice şi se retrăgea, cuviincios, la o masă, aşteptându-şi rândul.

Această rusoaică atrăsese atenţia lui Tom Sincler şi-l făcea să vie la taverna vechiului său prieten Li-Fung mai des decât i-ar fi reclamat obligaţiile de detectiv. Localul chinezului prezenta un farmec nou pentru iscusitul poliţist, căruia îi trebuiră multe sforţări ca să câştige încrederea şi prietenia domnişoarei Adelaida.

Într-o seară, venind ceva mai devreme, el ceru voie cântăreţei să-i vorbească şi, cu dibăcia perfectului strateg, o făcu pe dânsa să i se destăinuiască. A fost o oră caldă, neuitată, în care doi oameni, într-o comuniune de la suflet la suflet, se apropiau, se regăseau.

Adelaida Protopopovna Baltazarovici îşi sfârşi spovedania. O ceaţă uşoară îi învălui frumoşii ochi de un albastru închis, iar buzele roşii, cărnoase înfiripară un surâs, care să mascheze cele două lacrimi ce-i voalau privirea.

Povestirea vieţii dramatice a acestei tinere femei impresionă adânc pe Tom Sincler.

Era una din refugiatele ruse, fiica unui profesor la Conservatorul de muzică din Pefersburg, plecată din ţară la vârsta de zece ani.

Singură, fără rude sau prieteni, fără niciun sprijin, Adelaida Protopopovna Baltazarovici trecea prin viaţă ca o căprioară speriată; frumuseţea ei era vânată de mulţi, dar tânăra rusoaică îşi apăra castitatea cu un surâs timid, care dezarma, cu vorbe pline de nevinovăţie şi de amabilitate, care transformau în prietenie sentimentele donjuanilor mai mult sau mai puţin tineri, ce-i râvniseră graţiile.

Fiica profesorului Baltazarovici avea un glas frumos şi o educaţie muzicală aleasă; mulţumită acestor daruri, era apreciată în diferitele cercuri unde se producea, impresionând prin claritatea dicţiunii, prin mimica expresivă şi gravitatea notelor de jos, prin sufletul pe care-l punea interpretând vechile cântece slave sau romanţele compozitorilor moderni.

Sub numele banal de Sonia, era unul din numerele cele mai apreciate la „Taverna chineză“, fiind iubită ca propria lor copilă de către Li-Fung şi Wing-Taïpu, soţia patronului.

De altfel, cei doi chinezi se purtau ca nişte adevăraţi părinţi cu toţi angajaţii cabaretului. Îi schimbau foarte rar, iar cei ce plecau rămâneau devotaţi tavernei. Erau primiţi cu dragoste înapoi. Niciun cuvânt aspru, nici o observaţie nu ieşea din gura perechei Li-Fung şi Wing- Taïpu, numită Susur-de-Izvor.

Arlette Leblond, astăzi doamna Ida Hamilton, părăsise cu mult regret pe bunii bătrâni şi nu scăpa nici odată prilejul să le facă vizite, întovărăşită de numeroşii prieteni ai soţului ei.

Li-Fung, singurul care ştia că Tom Sincler face parte din poliţie, era, de altfel, o veche cunoştinţă a detectivului şi nu o dată, la New York sau Chicago, îi dăduse informaţii despre clienţii suspecţi ai tavernei sale.

Iar acum, cu mâna pe mâna albă a Soniei, sub privirile binevoitoare ale chinezului mărunt şi uscăţiv, Tom Sincler pândise, nu o dată, şi zărise, în fumul ţigărilor, statura voinică a lui Harry Pickleston. Ziua victoriei nu era departe… Dar nu trebuia să se grăbească.

Pentru lămurirea cititorilor, vom spune că atât David Pickleston, cât şi părinţii săi, bandiţii urmăriţi de Tom Sincler, erau la Paris, aşa cum bănuise detectivul. Mai mult, vă vom spune că i-aţi şi întâlnit, sub alt nume, în paginile de pân-acum ale povestirii noastre.

Capitolul IV

O voce pe fir

În momentul când Tom Sincler intra în garsoniera sa din rue Lincoln şi Miss Dorothy se depărta spre piaţa Concordiei, în mirosul de cârpa arsă al metropolitanului, la al patrulea etaj al casei care face colţul cu Avenue des Champs-Elysées, în apartamentul lui Jim Parker, astrolog şi fachir, izbucnise o discuţie pasionantă între dansatorul Cellino şi Arlette Leblond, astăzi Ida Hamilton,

— Mi se pare foarte suspect faptul că Marion a susţinut cu orice preţ să mă aducă la tine! spunea Ida, vorbind de Miss Dorothy.

— Nu cred să aibă vreo intenţie rea.

— Atunci de ce a insistat să viu aici, în loc să anunţ poliţia c-am pierdut colierul?

— Marion a făcut asta ca să mă servească. Ştie ce-o duc prost cu banii, ştie că fac pe astrologul şi-mi trimite clienţi,

— Nu bănuieşte nimic despre legătura noastră?

— Nu cred. Nu e dânsa atât de complicată, de perversă, încât să ne joace farsa asta la amândoi…

— Văd că i-ai făcut confidenţe. Îţi cunoaşte numele adevărat? Ştie că eşti american şi că Cellino e un nume de împrumut? I-ai spus că eşti dansator de ocazie, că te cheamă altfel?

— Asta ar mai trebui! Suntem foarte buni camarazi, mă crede mexican, şi-atât!

— Nu e nimica între voi?

— Ce întrebare!

— Voiam să ştiu toate acestea, fiindcă trebuie să fiu prudentă. Bob a început să mă suspecteze… Am impresia că sunt urmărită,

— De aceea n-ai venit de-o săptămână la mine?

— Desigur! Şi-apoi, mai e ceva. Sunt supărată pe tine.

— De ce?

— Te-am rugat să nu mai joci cârji şi tu te-ai dus la club, la „Steaua Roşiei”, chiar în seara când ţi-am dat colierul, ca să-ţi plăteşti datoriile din ajun! Ai jucat iar şi iar ai pierdut. Spune-mi, cât ţi-au dat pe mărgăritare?

— Două sute de mii!

— Şi bărbatu-meu care a plătit colierul un milion de franci! Curată nebunie! Dac-ai mai fi aşteptat o zi sau două, îţi găseam banii şi n-aş fi fost nevoită să inventez povestea cu furtul. Nici tu n-ai fi jucat iar şi n-ai fi vândut perlele pe-o sumă ridicolă!

— Era o datorie de onoare. N-o puteam amîna!

— Cel puţin, omul care ţi l-a cumpărat ni l-ar da înapoi?…

— Cu un câştig de o sută de mii de franci, poate că da!

— Am să caut cât mai curând banii ăştia, cât mai curând!

În loc să-şi arate satisfacţia că va ieşi din încurcătură, Cellino se încruntă din nou, căutând aiurea cu privirile. Incorijibil, jucase şi în ajun, pierduse din nou, pe cuvânt de onoare, de rândul acesta la Clubul Excentric, unde vine cea mai distinsă societate americană din Paris şi unde Jim Parker, zis şi Cellino, era cunoscut sub numele său adevărat, Allen Preston, fiul ilustrului savant, rivalul lui Edison, a cărui moştenire

Allen o tocase imediat.

Ca să-și poată ține rangul în lumea bună a metropolei, Allen Preston făcea ziua pe fachirul indian, iar noaptea, dansa într-un cartier depărtat al Parisului, câștigându-și existența într-un mod aproape onorabil.

Pân-acum își păstrase un nume nepătat.

Astăzi însă i se înfundase.

Dacă până la miezul nopți, nu plătea cei 150.000 franci pierduți în ajun, la Clubul Excentric, era compromis și nu mai putea pune piciorul în niciun salon, în niciun cerc frecventat de compatrioții săi.

— Ce vrei să fac? întrebă el pe Ida. Să dispar ca un aventurier? Să-mi zbor creierii?

Biata doamnă Hamilton își frângea mâinile. Cei doi tineri, în loc să se bucure de frumusețea și vigoarea lor, de taina apartamentului exotic și de iubirea lor primăvăratică, își băteau capul cu cea mai chinuitoare dintre probleme: procurarea unei sume atât de importante, înainte de ora 12 noaptea!

— Allen, eu am să fac tot posibilul să-ți găsesc acești bani, dar nu văd cum… așa de repede… și mai ales acum,

— Ce însemnează „acum“?

— Ți-am spus că Bob bănuiește ceva. Săptămîna din urmă, am ieşit în fiecare zi, după-amiază. Ei bine, de două ori a venit acolo unde-i spusesem că mă duc, el, care n-a făcut asta niciodată! M-a găsit, bineînțeles. În altă parte m-a chemat la telefon. M-a găsit. Zilele celelalte știu c-am fost urmărită de spionii lui. Spre norocul meu, n-am fost la tine. Acum i-am spus că mă duc la Dorothy, apoi la croitoreasă, apoi la ora 5 la ceai, la Ritz. Dar, înțelegi, nu pot suporta la infinit existența asta! Nu pot să stau cu săptămânile fără să te văd… Te iubesc, Allen! Nu mai pot trăi fără tine! Ah, dac-ai vrea, cât am fi de fericiți amândoi! Am renunța la viața de lux și de minciună. Am pleca în alt oraș, m-aș face iarăși dansatoare… am trăi liberi, cu dragostea noastră!

— Nu se poate, deocamdată, scumpa mea Ida! Eu sunt sărac… Ar fi o nebunie să te desparți de un arhimilionar, ca să împarți viața mea chinuită. Așteaptă! Va veni și norocul nostru într-o zi! Vom pleca în lume amândoi!

— Dar pân-atunci? se tângui tânăra femeie, frângându-și degetele din nou. Ce să fac eu pân-atunci? Pe omul ăsta, știi bine, nu-l iubesc! Are aproape șaizeci de ani și după ce i-am suportat dragostea, trebuie să-i suport și teroarea…

Ochii Idei se întunecară. Începu să tremure, fața-i deveni palidă și mâinile reci la amintirea atitudinii ciudate din ultimele zile a lui Boby Hamilton.

Pe măsură ce-l evoca, ochii se măreau iar mâinile încercau, parcă, să înlăture o fantomă.

— Nu fac un pas fără să nu-l simt pe urmele mele… Noaptea tresar în somn… Trăiesc numai cu groaza lui. Fiecare poartă care se deschide, fiecare automobil care trece, fiecare telefon care sună…

Fraza fu întreruptă de zbârnâitul insolent al telefonului…

Ida scoase un țipăt de groază.

— Nu răspunde… te rog… nu răspunde!

Allen surâse de spaima ei copilărească și puse mâna pe aparat. Firul sonor aducea o voce metalică, prea bine cunoscută,

— Glasul lui Boby!… E-ngrozitor! Închide, închide telefonul!… aiura fosta dansatoare.

Allen Preston îi făcu un semn cu mâna stângă să tacă, în vreme ce, cu dreapta, continua să țină aparatul.

— Casa domnului profesor Jim Parker? întrebă omul de la capătul firului.

— Da! El însuși!

— Aici e Boby Hamilton, din New York.

— Încântat.

— Mă puteți primi chiar acum, domnule Parler? Aș dori să vă cer o consultație…

— Cu cea mai mare plăcere… Tocmai este aici cineva…

Ida îi făcea semne disperate să tacă, în vreme ce Alien o asigura, cu mâna liberă, că ştie ce face şi va şti cum să întoarcă el lucrurile,

— Atunci peste un sfert de oră sunt la dumneavoasiră!… La revedere! vorbi glasul de pe fir.

— La revedere!…

Capitolul V

Boby Hamilton, regele vacsului

Jim Parker lăsă aparatul şi se uită lung la Ida.

— Ce-nsemncază asta? exclamă doamna Hamilton. Mi s-a întins o cursă… Probabil Dorothy! Sunt sigură că dânsa l-a trimis aici!

— Nu cred! Ce interes ar avea'? Nu se poate! În orice caz, o asigură Allen, n-a nimerit-o!… Avem un sfert de oră. Dacă soţul tău vine mai curând şi te găseşte aici, îi vom spune „adevărul": Miss Dorothy te-a adus la un fachir ca să-ţi caute colierul pierdut sau furat… Nu e nimic suspect într-asta!

Tânărul dansator de la „Taverna chineză" îşi aranjă deghizamentele şi, în câteva minute, redeveni asirologul Jim Parker, piţigăindu-şi vocea şi ţopăind prin casă ca o maimuţă electrică.

El trase de piciorul bufniţei-sonerie şi-n câteva secunde, Adonis era în cabinetul magic, aşteptând supus, cu mâinile încrucişate pe piept, ordinele stăpânului său.

— Adonis, ai să conduci pe doamna pe scara de serviciu. Dar, mai întâi, veţi urca un etaj şi o vei coborî de la al cincilea. Adu pelerina cu glugă!

Arapul ieşi. Ida tremura toată.

— Îţi dau cuvântul meu de gentilom că nu se va-ntâmpla nimic! o asigură Allen. Povestea cu colierul ne serveşte de minune. Am făcut foarte bine că i-am spus lui Hamilton: „Tocmai este cineva la mine, care… O să ieşim din încurcătură, n-avea grijă! La ora cinci am să-ţi comunic la Ritz ce-a fost. Alege o masă cât mai aproape de cabina telefonică…

Valetul negru intră cu pelerina, pe care o puse pe umerii elegantei vizitatoare. Ida Hamilton ridică şi capişonul…

— Adonis, ai s-o ţii de braţ pe doamna şi-ai s-o urci în al doilea taximetru care-ţi va ieşi în cale. Ai înţeles? Am spus în al doilea, nu în primul taximetru!

Arapul se înclină şi, în vreme ce Allen Preston, în faţa oglinzii, îşi perfecţiona grimajul, luând înfăţişarea fantastică de fachir indiano-tibetano-chinez, servitorul îi executa, întocmai, ordinele, înlesnind plecarea generoasei cliente, evitând s-o întâlnească cineva pe scară, scăpând-o de eventualitalea unei confiscări într-un automobil de piaţă; primul şoier care se oferi, la marginea trotuarului, fu evitat şi Ida Hamilton se urcă într-un alt taximetru. Frumoasa doamnă surâse graţios lui Adonis, întinzându-i pelerina şi mulţumindu-i cu recunoştinţă.

Cincisprezece minute trecură din momentul când Boby Hamilton anunţase pe Jim Parker că-i va face o vizită şi soneria zbârnâi în apartamentul care-şi reluase înfăţişarea obişnuită.

Cu acelaşi ceremonial, Adonis introduse în cabinetul doctorului Parker un bătrân distins, ras complet, cu faţa roză, cu părul alb şi ondulat, cu ochelari negri, îmbrăcat în haine albe.

Astrologul îşi făcu aceeaşi intrare senzaţională şi, ca să-şi stăpânească emoţia, încercă să fie glumeţ.

Când i se prezentă marele industriaş, supranumit „regele cremelor de ghete", el comentă:

— De aceea sunteţi atât de alb!…

— Legea contrastelor! surâse Boby Hamilton. Regele tibişirului e un negru! Ha! Ha! Ha!

— Ha! Ha! Ha! făcu Jim, cam albastru. Cu ce-aş putea să vă fiu de folos, Sire? piţigăia dânsul, sărind de colo până dincolo şi încercând să impresioneze pe american cu bagheta magică, al cărei vârf stelar se aprindea şi se stingea cu promptitudine.

— Ceva foarte important pentru amândoi! Dumneata câştigi cinci sute de mii de franci, iar eu, liniştea sufletului… Ieşi afară, arapule! se răsti bătrânul la Adonis, care trăgea cu urechea pe la colţuri.

Invocând pe Alah, care e bun, drept şi mare, servitorul ieşi de-a-ndărătelea. Boby Hamilton continuă:

— Înainte de-a-ţi propune această afacere, te-aş ruga să-mi răspunzi la câteva întrebări. Dumneata eşti astrolog şi fachir. Unde ai învăţat meseria asta?

— În India, la academia veneratului Rama-Vişnu-Crişna-Muti.

— În ce constă ştiinţa dumitale?

— Citesc în astre, ghicesc războaiele, cutremurele de pământ, cicloanele, căsătoriile regale şi ale stelelor de cinematograf. Sunt şi grafolog. Cunosc hipnotismul, ştiinţele oculte, văd ce bancă va da faliment, ce industrie va prospera!

Apoi, subliniind cu intenţie, Jim Parker adăugă o replică pe care omul din faţa lui nu păru ca o pricepe, dar al cărei sens lectorul nostru îl va afla mai tîrziu.

— Ştiu şi cine este adevăratul inventator al cremei „Myosotis”!

Pasta „Myosotis“, cea mai bună unsoare de ghete, îmbogăţise pe Boby Hamilton, care trece pe tot globul ca descoperitorul ei.

Omul alb nu făcu nici o mişcare auzind insinuarca.

Jim Parker continuă:

— Înghit pui de crocodil, dansez pe cuțite, mă pun pe foc şi nu spun nimic, să mă tai!

— Asta îmi convine mai mult ca toate. Altceva?

— Descopăr coliere furate. Tocmai adâncauri a fost la mine cineva care…

— Să trecem. Altceva?

— Această nuieluşă, al cărei vârf e compus dintr-un super-radio receptiv şi hipersensibil, îmi spune unde este apă sau petrol, sub pământ; dacă un cec are sau nu acoperire la bancă şi cum au făcut avere anumiţi miliardari.

— Mă rog, şi trăieşti bine din toale astea?

— Destul de greu, deocamdată, dar în India am învățat să postesc treizeci de zile-n şir.

— Cărţi joci?

— Câteodată. Dar pierd totdeauna!

— Ca fachir ar trebui să câştigi.

— Da, dar nu joc ca fachir!

— All right! Mă rog, chivăra asta, kimonoul ăsta?

— Costumul care se poartă la Academia din Calcuta.

Boby Hamilton schimbă brusc vorba şi tonul. El întrebă încet:

— Arapul dumitale are obiceiul să asculte pe la uşi?

— Se poate una ca asta? protestă Jim Parker.

Sprinten ca un leopard, regele vacsului sări la uşă şi o deschise brusc: Adonis era acolo, spionând. Văzându-se descoperit, el se prefăcu că şterge cu o cârpă clanţa, apoi podelele. Boby Hamilton îl luă de ureche şi-l trase în biroul fachirului.

— Băiatule, ţine doi franci şi du-te de cumpără o cutie de vacs, dar să ceri marca, „Myosotis”, fiindcă ăsta cu care te-ai vopsit se ia pe degete! Șterge-o!…

Boby Hamilton îi mai trase şi un picior la partea care nu gândeşte, ceea ce făcu pe Adonis să cadă în genunchi şi să iasă de-a buşilea, făcând mătănii şi proclamând măreţia, dreptatea şi bunătatea lui Alah.

— Oricât eşti dumneata de scamator, mai ai multe de-nvăţat de la un bătrân miliardar! spuse cu o nuanţă de sarcasm Hamilton.

Jim Parker începea să se enerveze, căci nu ştia unde vrea s-ajungă bărbatul Idei.

— Să revenim la chestie! insistă el.

— Imediat! răspunse Boby calm. Dar mai întîi, scoate-ţi chivăra din cap, să nu-ţi fie cald. Scoate-ţi şi barbişonul! Lasă, nu mai protesta. Aş dori să vorbim cu feţele descoperite, ochi în ochi, ca doi gentlemeni!

Văzându-se demascat şi ghicind, din tonul partenerului său, că-i vorbeşte un om hotărât, Allen Preston se supuse.

— Ce dorești? întrebă el, aproape răstit, după ce-şi scoase deghizamentele.

Foarte calm, foarte blând, ca şi cum ar fi fost vorba de cea mai suavă propunere, Boby Hamilton îi şopti:

— Aş dori să te-ncurci cu nevastă-mea!…

Pseudovrăjitorul sări în sus,

— N-am înţeles!.

— Aş dori să te-ncurci cu nevastă-mea! repetă bătrânul, cu cel mai prietenesc surâs.

— Domnule, te rog!

— Şi eu te rog pe dumneata! Nevastă-mea a fost aici acum o jumătate de oră. A adus-o prietena ei Dorothy, ca să-i găseşti colierul pe care l-a pierdut acum opt zile la serata Cercului Interaliat. Este sau nu adevărat?

— Perfect adevărat! V-am şi spus la telefon că se află la mine cineva, care…

— Să trecem! Părerea mea este că acel colier care m-a costat un milion de franci nu i-a fost furat scumpei mele Ida, ci l-a dăruit singură amantului ei!

Allen Preston nu ştia ce să mai creadă. Fierbea. În definitiv, ce voia de la el acel om, care-l chinuia cu tot felul de întrebări, deşi părea să ştie tot?! Avea impresia unui prizonier. Cineva îi legase mâinile, se pregătea să-i fure şi respiraţia.

Capitolul VI

Între demnitate şi o jumătate de milion

Dar nu i-au trebuit decât câteva secunde ca să vadă că Hamilton porneşte pe o pistă greşită, sau că începe să-l mintă, ca să-l prindă-n cursă.

— Ida te crede, într-adevăr, un fachir! continuă bătrânul. Nu ştie că eşti un bărbat tânăr. Iată planul meu. Dumneata o inviţi de mai multe ori aici, sub pretext că-i ceri lămuriri în privinţa colierului. Într-o bună zi, faci câteva semne cabalistice cu bagheta, întinereşti, te declari amorezat de dânsa şi, dacă reuşeşti s-o cucereşti, – eşti un băiat frumos, ce dracu, nu-ţi rezistă nici o femeie! – eu îţi voi remite un cec de 500.000 franci!

— Domnule, drept cine mă iei? protestă fiul savantului Preston.

— Drept un astrolog şi fachir! se înclină ciudatul personaj. Să lăsăm deoparte demnitatea profesională şi să discutăm. După ce-ai vrăjit pe soţia mea, îi fixezi o nouă întâlnire. Cu un sfert de oră înainte, eu şi doi prieteni venim la dumneata, ne introduci în odaia de colo şi aşteptăm. Ida soseşte. Dumneata începi să-i faci declaraţii, o ameţeşti, o convingi să se dezbrace. Aici poţi să comiţi şi puţină literatură. Îi vorbeşti de Venus, ieşind goală din spuma mării, de Frinea-n faţa judecătorilor, de Suzana la baie, sau, ca să-nţeleagă mai bine, de Inda la plajă, sau Gloria Swanson făcând gimnastică suedeză. Ida se dezbracă, bineînţeles, cât mai total. Dumneata cazi în admiraţie în faţa corpului ei gol şi începi să strigi: „Ah, eşti divină! Mii de stele şi luceferi!… La acest semnal, eu şi cei doi martori intrăm, constatăm adulterul, iar dumneata te duci direct la bancă şi încasezi cecul!

Allen Preston era uluit.

— Bine, dar ce-mi propui dumneata e o infamie!!

— Dar ce, eu ţi-am spus că e pactul Kellog? îi replică cinicul american.

— Un act lipsit de orice cavalerism! urlă amantul Idei, roşu de indignare.

— Dacă era un act cavaleresc, mi-l făceai gratis!… răspunse Boby Hamilton, calm. Gândeşte-te! O jumătate de milion!

Sângele rece al mulţimilionarului dezarmă pe falsul astrolog..

El îşi dădea seama că orice revoltă era inutilă şi că enervarea l-ar fi pus într-o prea mare stare de inferioritate faţă de soţul frumoasei Arlette Leblond, Posibilitatea de a cîştiga cinci sute de mii de franci îl atrăgea cumplit. Bineînţeles că nu s-ar fi pretat la nici o infamie împotriva adoratei sale, dar nici nu putea să refuze, fără măcar să discute, suma care l-ar fi scăpat de datorii şi i-ar fi dat posibilitatea să trăiască fericit cu Ida o vreme oarecare.

„La urma urmei, chiar dacă Ida iese compromisă din afacerea asta, îi voi spăla onoarea luând-o de nevastă”! îi şopti la ureche demonul ispitei.

Allen se scutură de acest gând, respinse, cu dezgust, posibilitatea trădării, totuşi, ca să nu pară suspect regelui cremelor de ghete, îl întrebă:

— Mă rog, n-aş putea şti motivele pentru care vrei să faci asta? Înțelegi ce greu mi-ar fi să atrag în cursă o femeie onorabilă ca doamna Hamilton, să abuzez de încrederea ei, de sentimentele ci, ca s-o dau pradă scandalului public!…

De rândul acesta, omul alb fu cel care deveni roşu de mînie.

El bătu cu pumnul în masă şi urlă:

— Onorabila doamnă Hamilton e prea puţin onorabilă! Are un amant!

Allen Preston, care nu ignora acest lucru, se prefăcu mirat, jucând comedia indignării.

Dar peste două minute, în urma revelațiunilor lui Hamilton, revolta dansatorului Cellino deveni sinceră, căci află pe socoteala Idei un lucru care era, într-adevăr, scandalos:

— Onorabila doamnă Hamilton are un amant cu care se întîlneşte-n fiecare dimineaţă! insistă soţul, bătând iar în masă cu pumnul.

Allen, care nu se vedea niciodată cu Ida dimincaţa, începu să fie curios, de o curiozitate rănită, dureroasă.

Dac-ar fi fost aşa? Dacă perfida Arlette, care îşi înşela atât de abil bărbatul, îşi bătea joc şi de el, căutând desfătările amoroase, pe care, de la o vreme, venea tot mai rar să le caute în braţele lui Allen Preston? Boby Hamilton n-aştepta să i se ceară lămuriri, căci le dădea singur, numeroase şi precise, sincere şi îndurerate ca o confesiune,

— Profită de faptul că sunt la birou şi consumă adulterul. N-am prins-o încă, recunosc, căci e foarte dibace. Am pus detectivi, bărbaţi şi femei, dar i-a dejucat pe toţi. Incontestabil, însă, are un amant. Un bărbat blond, cu părul lung. Bănuiesc un pictor rus, dacă nu un pastor olandez!

— De unde vă vine acest gând?

— Am găsit, în mai multe rânduri, câte un fir lung şi blond, pe rochia şi chiar cămăşuţa soţiei mele.

— Nu e un indiciu. Onorabila doamnă Hamilton ar putea avea un amant brun cu părul scurt. Ca să-l mascheze, ar putea lua câte un fir de păr de la subretele sale şi să-l pună pe rochie sau pe rufe! îşi dădu Allen cu părerea, mai mult ca să se liniştească pe el însuşi decât să-l consoleze pe nabab.

— M-am gândit şi la asta şi i-am schimbat subretele. Toate sunt cu părul închis şi tunse mărunt. I-am angajat numai negrese. Dar firul blond continuă să apară!

Deducţiile lui Boby Hamilton erau puerile, comice chiar. Dar prins în vârtejul geloziei, Allen Preston nu le mai vedea absurditatea.

Era mai indignat dânsul, acum, decât sexagenarul încornorat.

— Mă rog, ai spus că amantul presupus al doamnei Hamilton o vede numai dimineaţa.

— Da, căci după-masă e la câte o prietenă, la ceaiuri, la croitoreasă, la cinematograf! Am căutat-o şi am găsit-o întotdeauna acolo unde-mi spusese că se duce. Dimineaţa, însă, nu mă pot ocupa de dânsa, căci am prea multe afaceri la biroul meu sau în alte părţi.

Allen Preston începea să fie convins, deoarece spusele lui Boby Hamilton coincideau cu mărturisirile Idei, care se plângea că e urmărită peste tot.

În culmea enervării, abia stăpânindu-se, tânărul dansator întinse mâna lui Hamilton:

— Primesc propunerea dumitale!

— All right! răspunse bătrânul, cu un larg surâs de satisfacţie. M-ai obliga însă foarte mult dacă te-ai grăbi. E în interesul dumitale să primeşti banii cât mai curând. Ştiu că trebuie să plăteşti o sumă importantă la Excentric-Club, până la miezul nopţii… Aş fi încântat să te scap eu de această datorie de onoare.

— Domnule Hamilton, dac-aş avea ceva urgent de telefonat, unde v-aş putea comunica?

— La biroul meu. Mă duc direct acolo!…

— Foarte bine!

Fachirul sună. Adonis se ivi, cu ochii-n pământ şi mâinile pe piept.

— Condu pe domnul!

Miliardarul ieşi.

Dar n-apucase Boby Hamilton să-i treacă pragul, că Allen Preston puse mâna pe telefon, vrând să se convingă dacă vizitatorul său era, într-adevăr, bărbatul Idei. El îl zărise de câteva ori, dar în treacăt, şi nu era sigur dacă nu i se întinsese o cursă, dacă cineva nu uzurpase numele celebrului miliardar.

— Aici e biroul domnului Boby Hamilton! i se răspunse. Cine întreabă de domnia-sa?

— Comisariatul de poliţie din Etoile. Patronul dumneavoastră a ieşit de mult?

— De o jumătate de oră.

— În ce direcţie?

— Champs-Elysées.

— Mă rog, ar putea să mi se spună cum era îmbrăcat?

— De sus până jos în alb!

— Mulţumesc. Ochelarii negri şi i-a luat?

— Totdeauna când se-mbracă-n alb, însemnează că afară e soare puternic, deci îşi ia şi ochelarii negri! îl informă secretarul.

— Mulţumesc! zise Allen Preston, închizând aparatul.

„Nu mai încape nici o îndoială că e el!“ conchise magul din rue Lincoln, satisfăcut că luase această precauţie. Dar Allen Preston se înşela, căci bătrânul roz, cu părul alb, ondulat, avea într-adevăr o asemănare izbitoare cu regele vacsului, dar nu era el, era Tom Sincler.

Capitolul VI

Ce căuta acolo Tom Sincler

Tom Sincler intrase de curând în relaţii cu Boby Hamilton.

Prefectul Parisului, căruia, fără ştirea Idei, arhimilionarul new yorkez venise să-i ceară un om de încredere, care să descopere colierul de perle furat, îi recomandase un compatriot.

Urmărind marea lovitură – arestarea color treci bandiţi Pickleston – detectivul american nu refuza şi alte expediţii, care îi aduceau veniturile necesare unei existenţe demne, îmbelşugate chiar.

El primise cu atât mai mult însărcinarea dată de regele cremelor de ghete, cu cât persoanele în joc îl interesau şi din punctul de vedere al celeilalte afaceri: printre oamenii pe care îi vedea Ida, foarte des, erau şi cei trei spărgători şi asasini din Statele Unite.

Ocazie minunată pentru Tom Sincler să vină în contact direc cu cei urmăriţi de atâta vreme.

Detectivul american organizase în acelaşi timp descoperirea colierului de un milion de franci, precum şi arestarea unuia dintre cei trei Pickleston.

Planul de luptă îmbrăţişa într-unul singur cele două fronturi.

— La un moment dat, va trebui să faci tot ce-ţi voi cere! pusese el ca primă condiţie lui Boby Hamilton.

Bogătaşul declară că se va conforma întocmai dorinţelor detectivului.

Tom Sincler, a cărui strângere de mână era energică şi-a cărui privire metalică arăta un om hotărât şi

franc, cuceri, din primele momente, încrederea miliardarului.

Boby Hamilton îi mărturisi şi îndoielile asupra castităţii doamnei Hamilton, bănuielile sale că fosta dansatoare are un amant.

Îndrăgostit de Adelaida Protopopovna, hotărât să se însoare cu dânsa îndată ce va fi dat lovitura cea mare, crescut în principii rigide de onestitate conjugală, Tom Sincler era intransigent la acest capitol. El simțea o aversiune firească împotriva frumoasei Arlette Leblond.

Spiritul său de moralitate, precum şi patriotismul său nu admiteau ca un compatriot să fie încornorat, mai ales de o pariziană. Femeia americană are anumite drepturi, în virtutea unor tradiţii unanim respectate; ca şi Boby Hamilton, Tom Sincler nu înțelegea însă că aceste drepturi pot fi uzurpate de femei de o altă naţionalitate. Arlette Leblond trebuia prinsă asupra faptului şi pedepsită.

Boby Hamilton îl mai informase că numai aşa se putea despărţi de dânsa. Suma oferită lui Allen Preston era un nimic pe lângă ceea ce ar fi trebuit să plătească Idei în cazul unui divorţ prin înțelegere reciprocă.

Pentru buna reuşită a planului comun, Tom Sincler dădu miliardarului diverse indicaţii: cum să se îmbrace, unde să se afle la fiecare cinci minute şi cum să vorbească în anumite cazuri. Aceste transformări îl amuzau şi îl emoţionau pe fabricantul de vacs şi-i gâdilau instinctul de actor.

El plecase, într-adevăr, cu o jumătate de oră înainte din biroul său, intrase-n gangul din rue Lincoln îmbrăcat în haine albe şi cu ochelari negri. Înainte, însă, de-a urca la Jim Parker, el trecuse prin garsoniera lui Tom Sincler – cu dulapuri pline cu haine, uniforme, zdrențe, pălării, peruci, bărbi false etc. – şi rămăsese acolo. Deghizat în Boby Hamilton, Tom Sincler luase ascensorul şi intrase la fachir, în vreme ce regele vacsului aştepta jos, urmând să joace, foarte curând, un alt rol în această tragi-comedie americano-parizianã.

Allen Preston se preumbla prin casă, polemizând cu fiinţa imaginară a Idei:

— Bravo, scumpa mea, bravo! Aveai un alt amant; poate ai şi pe-al treilea! Ar putea fi și pictorul protestant şi pastorul rus… sau viceversa. În orice caz, felicitările mele! Bine ştii să te prefaci! Dar nici Allen nu-i un dobitoc! Ai să-mi plăteşti scump asta! Ai să mă pierzi dintr-o lovitură şi pe mine şi pe Hamilton!

Dansatorul se îndârjea împotriva Idei, ca să fie împăcat şi cu conştiința sa, care-l întreba: „Nu crezi că cei 500.000 de franci te fac să iei atitudinea asta? Nu cauţi scuze faţă de tine însuţi, pentru infamia pe care aţi pus-o la cale?”

Un analist al sufletului omenesc ar fi remarcat că bucuria de-a avea până deseară o jumătate de milion era mai mare la Allen Preston decât revolta că Arlette îl înșela, decât durerea de-a o pierde.

Sunt anumite sume în preajma cărora sentimentele sublime încep să se transfigureze: până şi conştiinţa le caută explicaţii şi justificări, cu argumentele cele mai subtile…

Era şi cazul lui Allen Preston, om de lume, zis Cellino, dansator, zis Jim Parker, astrolog şi fachir.

Reîntoarcerea lui Adonis fu prilejul ca bucuria să explodeze, căci din tot conflictul acela de sentimente izbucni strigătul:

— Slavă ţie, rege al tibişirului, am dat lovitura! În curând vom avea o avere formidabilă!

— Spune „Inşalah“! obiectă arapul, cu un ton acru.

— Lasă-mă-n pace cu prostiile tale. Cât îţi datorez pân-acum? zise Jim Parker.

— Opt mii de franci…

— Să zicem zece mii şi-am încheiat socotelile! îi acordă stăpânul cu mărinimie.

— Deocamdată ce-ai putea să-mi dai?

— Uite ce e, Adonis, drăguţule, n-am decât suta de franci a doamnei. Bărbatu-său a uitat să-mi plătească vizita! Îţi dau şi ţie jumătate…

— Da’ de ce nu doi franci?! rânji arapul mai acru.

Şi, scoțând din buzunarul șalvarilor o basma galbenă, cu semiluna la colţuri, începu să-şi şteargă obrazul de vopsea.

Dungi roze, fişii albe se iveau acum printre urmele de cremă neagră cu care se unsese devotatul servitor.

— Adonis! Îmi faci una ca asta mie, drăguțule? îl implora Allen Preston.

— M-am săturat să tot fac pe arapul dumitale! Mă ţii cu cincizeci de franci la câte o săptămână! Mă duc la alt stăpân! Aici nu-mi miroase a bine, prea se vorbeşte de milioane.

— Adonis, te implor câteva zile numai, şi am scăpat! Nu mă lăsa tocmai acum!

— Aştept încă trei zile! consimţi valetul. Deocamdată, dă-mi suta de franci s-o schimb, să-mi scot nişte gulere de la călcat… Mă-ntorc în zece minute.

— Să vii tot negru, ai auzit? Am speranţe mari!

— Negru, vânat, albastru, cum pofteşti. Am s-ajung verde de-atîtea speranţe!

Capitolul VIII

Benvenuto Forster, alt detectiv

Adonis ieși, iar bietul Jim Parlier începu din nou să se grimeze, lipindu-și barbișonul, trăgându-și dungi întunecate-n jurul ochilor și pălindu-și buzele.

— Mi se pare că mă fac degeaba fachir pe ziua de azi, fiindcă n-o să mai vie niciun client.

În acelaşi moment, soneria se auzi, iar Allen Preston, înseninat, văzu persoana de la uşă sub forma unei bancnote de 100 de franci.

Se duse singur să deschidă, sărind şi ţopăind, aruncând cuvinte cabalistice, cu rezonanţe indiene şi chineze. Prin rotogolul mic de sticlă care-i găurea uşa, el zări un domn cocoşat, cu părul şi cu barba roşie, tipul intrigantului de melodrarmnă, al poliţistutului prost deghizat.

Neverosimilul personaj intră și se adresă în limba engleză, cu un ton ferm:

— Bună ziua, Allen!

Jim Parker se uită împrejurul său, ca și cum ar fi căutat persoana interpelată.

— Allen Preston, bună ziua! repetă omul roșu, tot în englezeşte.

De rândul acesta însă, Jim Parker vorbi într-o franțuzească fantezistă, cum şade bine unui fachir.

— Pardon, domnule, poate la etajul de sus. Aici stă profesorul Jim Parker, de la Academia din Calcuta.

— Vă rog să mă iertaţi, răspunse cocoșatul… Am greșit uşa! Căutam pe Allen Preston, să-l previn că i s-a întins o cursă…

Apoi, prefăcându-se că pleacă:

— Un etaj mai sus, nu-i aşa?

— Un moment! îl opri academicianul din Calcuta. Cu cine am onoarea?

— Benvenuto Forster, detectiv privat.

Allen Preston începu să râdă.

— Ce fel de detectiv eşti, scumpule? Ghebos şi cu părul roşu? Dar bine, domnule, dumneata eşti pisica cu clopoței… Și un copil ar băga de seamă că porți barbă și cocoașă falsă!

— Nu e vina mea că m-a făcut Dumnezeu cocoşat și nici vina lui Dumnezeu că-mi scot cocoaşa din când în când! rânji aşa-zisul Benvenuto Forster. Am surprins un complot împotriva dumitale și sunt gata să…

— Toate bune, scumpul meu Forster, îl întrerupse vrăjitorul, dar te rog un lucru: să nu-mi ceri să-mi scot barbişonul, fiindcă m-am plictisit tot punându-l și lipindu-l de azi-dimineaţă! Hai să vorbim aşa cum sunt, deghizat!… se spovedi tânărul, renunțând să mai joace teatru în acea zi a loviturilor de teatru cele mai neaşteptate.

— All right!… hohoti cocoşalul cu satisfacție.

— Aşadar, ai descoperit un complot împotriva mea?

— Exact. Ţi-l spun şi dumitale, dacă-mi dai cincizeci de mii de franci.

— O să am exact cincizeci de franci peste cîteva minute.

— O să ai exact cinci sute de mii până deseară!

— O ştiai şi p-asta?

— Știu tot!

— Dar să-ţi ţii gura ştii?

— Știu, dacă-mi iscăleşti scrisoarea asta prin care mă autorizezi să ridic, de la Banca Centrală, cincizeci de mii de franci în contul dumitale.

Allen Preston parcurse scrisoarea şi întrebă mirat:

— De ce la Banca Centrală?

— Acolo o să încasezi cecul lui Boby Hamilton.

— Asta n-o știam pân-acum! Poftim! zise el, după ce semnă angajamentul. Și-acum spune.

Cocoşatul se ridică şi-l anunţă grav:

— Allen Preston, zis profesorul Jim Parker, zis dansatorul Cellino, până mâine vei fi arestat!

— Și de ce mă rog?

— Dacă nu plăteşti deseară 150.000 franci la Clubul Excentric, în calitate de Allen Preston, şi dacă nu înapoiezi doamnei Hamilton colierul vei fi arestat, scumpul meu Jim Parker! Din fericire, vei avea o jumătate de milion, vei plăti tot şi-ţi mai rămân multe mii de franci!

— Stai că nu-i am încă!

— Fă aşa ca să-i ai până deseară! insinuă Forstor, privindu-l galeş, ispititor.

— Mă rog, şi cine o să mă aresteze?

— Asta mă priveşte!

Omul cu kimonoul înstelat se revoltă:

— E un şantaj, Forster! Ai aflat taina mea şi vrei să mă denunţi dumneata. Iată complotul!

— Crede tot ce poftești; eu te sfătuiesc un singur lucru: precipită cursa doamnei Hamilton. Să n-ai niciun scrupul. Femeia asta are un amant. Cheam-o aici chiar azi. Isprăveşte odată! Banca e deschisă până până la ora 7. Acum e ora 5 fără un sfert. Avem toată vremea. Deseară la Club îţi vei plăți datoria ca un gentilom. Înainte, vei fi scos colierul şi-l vei trimite domnului Boby Hamilton. Toate se vor aranja cu bine pentru toţi. Nu fi copil, lucrează repede.

— Ce trebuie să fac? întrebă Allen, învins, văzând că e imposibil să lupte cu acel pseudococoşat, cu acel personaj neverosimil, care era aşa de bine informat şi-l îndruma cu o luciditate infernală.

— Telefonează lui Hamilton să vie numaidecât aici cu cei doi prieteni. Odată sosiți, telefonează-i doamnei Hamilton că o aştepţi. La ora cinci şi jumătate, comedia s-a sfîrşit.

— Nici diavolul în persoană n-ar vorbi mai bine! zise Allen, punând mâna pe telefon, hotărât să sfârşească odată cu povestea asta.

— Alo! Daţi-mi Opera 44/32. Alo! Biroul domnului Hamilton?! Cu domnia-sa am onoarea să vorbesc? Bună ziua, Mister Hamilton. Aici profesorul Jim Parker. Puteţi veni imediat la locuinţa mea?… Foarte bine! Aduceţi şi cei doi prieteni de care-a fost vorba!… Numai unul? Un moment! El întrerupse convorbirea ca să se adreseze lui Forster:

— Spune că nu poate veni decât cu un singur martor… Vrei să fii dumneata al doilea?

— Dacă crezi… de ce nu?

— Stimate domn, se adresă Jim celui de la capătul firului, puteţi veni numai cu prietenul dumnea-voastră. Am o persoană discretă care ar putea fi al doilea martor. Foarte bine. Vă aştept!

Închise aparatul şi măsură de sus până jos pe Benvenuto Forster.

— După cum văd, eşti în curent cu toate. Te pomeneşti că ştii şi programul?

— Dacă nu s-a modificat în ultimul moment, iată-l! îi răspunse omul roşu. Doamna Hamilton vine la dumneata. Domnul Hamilton cu cei doi martori sunt alături. Scenă de dragoste. Frumoasa Ida a rămas în costumul Evei. Dumneata strigi: „Mii de stele şi luceferi!” Noi apărem din camera alăturată, constatăm adulterul, iar Boby Hamilton îţi întinde cecul miraculos!…

— Bine, domnule, dar dumneata eşti Satana în persoană!

— Sunt un detectiv ca o mie alţii şi nimic mai mult! rânji cocoşatul.

Apoi se instală comod într-un fotoliu, scoase tabachera din buzunar, oferi o ţigară omului cu trei nume, aprinse şi el una şi, aruncând rotogoale de fum în tavan, zise:

— Să aşteptăm pe Boby Hamilton!

— Să aşteptăm pe Boby Hamilton, replică amfitrionul, a cărui inimă bătea mai tare ca de obicei.

Tăceau amândoi, învăluind bufniţa împăiată şi broderiile cu animale fabuloase în fumul albastru al ţigaretelor… Aroma tutunului se amesteca cu parfumul de plante arse ce se înălţa din cădelniţe invizibile.

În decorul exotic, Allen Preston se simţea mult mai străin decât personajul din faţa lui, care fuma cu gesturi lente, ca şi cum ar fi fost la el acasă şi n-aştepta nimic neprevăzut.

Falsul fachir, dimpotrivă, era cuprins de-o agitaţie necunoscută. Îi părea că se va sfârşi acolo, în faţa acelui necunoscut cu barba şi părul roşu. El trăia ca într-o halucinaţie, neştiind cine minţea şi cine era sincer, bănuind pe toată lumea, pe Dorothy, pe Ida, pe soţul ei şi pe straniul oaspete, înfundat într-un fotoliu. Care era identitatea acestui om? Dar el însuşi, victimă a atâtor înscenări, el cine era, într-adevăr?

Fiul savantului Preston, devenit fachir şi dansator, trăia în acele momente vieţi multiple… În cap, îi vâjâiau coliere furate, mese de joc, pictori ruşi, pastori protestanţi, formule cabalistice, muzica de dans a „Tavernei chineze“, trădarea Arlettei, vizitele celor doi compatrioţi, precum şi revolta suspectă a valelului său negru, care întârzia să vină cu gulerele şi cu cei cincizeci de franci.

Allen Preston avea impresia că ţigareta oferită de Penvenuto Forster e otrăvită cu buruieni ameninţătoare, căci în fumul ei dansau toate scenele care erau să urmeze de aci înainte… Din toată povestea asta, el se vedea arestat şi aruncat pe paiele unei celule, după ce compromisese pe Ida, cu totul nevinovată.

Minutele treceau foarte încet şi nimeni n-apăsa butonul soncriei. De ce întârzia atâta Boby Hamilton?

Sub ferestrele ermetic închise, vuia Parisul, cu miile de automobile şi camioane, cu goana pietonilor, cu întrecerile cumplite ale luptei pentru existenţă. Aici, însă, nu pătrundea nimic, erau cu mii şi mii de kilometri departe; nu s-auzea decât respiraţia celor doi oameni şi, din când în când, zvonul beţişoarelor de sticlă, ce se ciocneau, undeva, prin apartament, agitate parcă de vântul uşor al unor miraculoase grădini indo-chineze,. Lămpile verzi aruncau lumini spectrale pe statuia lui Buda, pe berzele şi balaurii ce păreau că înviază în penumbra misterioasă.

Capitulul IX

Gentilomil complotează

Un zgomot de glasuri pe coridor anunţă sosirea lui Boby Hamilton (în realitate Tom Sincler), care venea însoţit de un secretar autentic al miliardarului. Tom Sincler nu găsise ceva mai bun de făcut decât să tragă de urechi pe Adonis şi să-i care picioare-n spate, fiindcă nu cumpărase crema „Myosotis”.

— Tinere, văd că iar ţi-ai lustruit obrazul, dar nu e vacs din fabrica mea! mai ţine doi franci şi cumpără o cutie de la magazinul din rue Washington. Haide, şterge-o.

Un nou picior, aruncat în şalvarii verzi ai negrului, îl făcură să se ducă de-a berbeleacul pe scări, în vreme ce ascensorul urca spre al cincilea etaj, încărcat cu patru agenţi în civil, aduşi de Tom Sincler. Ei aveau cheia apartamentului lui Jim Parker şi trebuia să năvălească acolo la un semnal convenit cu detectivul.

— Alah e bun! Alah e drept! Alah e mare! psalmodie pe scări arapul, care, curios să afle ce se pregăteşte sus, se repezi într-o suflare până-n rue Washington, să cumpere blestemata cutie „Myosotis” a regelui vacsului, soţul frumoasei doamne care-i dăruise mai adineauri cincizeci de franci şi zâmbetul cel mai graţios.

Adonis intenţiona să se reîntoarcă foarte curând, să se strecoare în apartamentul stăpânului său şi, ascuns pe după vreo mobilă, să urmărească peripeţiile capcanei puse la cale de astrolog şi de miliardar.

Boby Hamilton intră şi prezentă fachirului pe secretarul său. La rândul său, Jim Parker îi recomandă pe cocoşat.

— Domnule Hamilton, iată prietenul meu, Benvenuto Forster, care binevoieşte să fie al doilea martor! Boby Hamilton îi strânse mâinile cu efuziune:

— Vă mulţumesc din adâncul inimii, scumpul meu domn! Să vedeţi despre ce e vorba. Soţia mea are un amant. Cum eu n-o pot prinde cu el, ne-am înţeles cu domnul profesor Jim Parker…

— Da… da… întrerupse Benvenuto Forster. Doctorul Parker mi-a explicat tot…

— Aşa? Mulţumesc! Unde o să stăm noi trei, maestre? întrebă inventatorul cremei „Myosotis".

— Colea! le arătă Jim Parker, conducându-i în camera sa de dormit, acolo de unde ieşea el de obicei, anunţat de Adonis, când avea clienţi în birou.

Odată musafirii instalaţi, Jim Parker ceru hotelul Ritz, rugând pe portar să poftească pe doamna Hamilton, care trebuia să se găsească la ceai, la o masă foarte apropiată de cabina telefonică.

Într-adevăr, Ida, care anunţase că va fi chemată la ora cinci, n-aştepta decât un semn al portarului ca să şi fie la aparat.

Cu o voce pe care fosta dansatoare abia putu s-o recunoască, atât era de alterată din pricina emoţiei, fachirul o asigură că n-a fost nimic grav şi că, dorind să-i comunice lucruri foarte importante, o roagă să vină numaidecât în rue Lincoln. Ida Hamilton n-ar fi vrut să părăsească hotelul, căci Miss Dorothy nu sosise încă. Dar insistenţele amantului ei o făcură să lase câteva cuvinte de scuză prietenei sale şi urcând în cel dintâi taximetru din place Vendme, ajunse, în câteva minute, pe rue de Rivoli, apoi în Avenue des Champs-Elysées, inundată de feeria declinului solar.

În vreme ce frumoasa Arlette Leblond îşi ferea ochii de strălucirile miriadare ale astrului care începea să lunece în dosul Arcului de Triumf, scăpărând scântei de aur printre focurile de argint de până acum, cei patru bărbaţi, unul mai emoţionat decât celălalt, în aşteptarea victimei – sau a criminalei, dacă vreţi – vorbeau ca nişte conspiratori care mai aveau ceva scrupule.

— Credeţi-mă, spunea Boby Hamilton, îmi bate inima… sunt numai remuşcări, dar n-am încotro! Femeia asta… pe care am adorat-o… mi se rupe inima să mă despart în asemenea condiţii, dar nu pot, nu mai pot trăi în minciună!…

La rândul său, Jim Parker încerca, oarecum, să se scuză:

— Nici mie nu-mi convine, credeți-mă, să mă pretez la cursa asta, dar în faţa unei acţiuni morale, orice sentiment de milă trebuie să dispară. Șiretenia femeiască va fi demascată de rândul acesta, învinsă! Și-apoi Shakespeare spune, prin gura lui Richard III: „Conştiinţa e arma cu care laşii vor să intimideze pe cei puternici!" Regele cremelor de ghete găsi de cuviinţă să reamintească fachirului că doamna Hamilton va trebui să fie goală, altminteri cei doi onorabili martori nu vor putea crede în trivolitatea ei.

— Incontestabil, afirmă Benvenuto Forster… Conştiinţa, orice ar spune Shakespeare, nu-mi permite să acuz o femeie înainte de a şti că s-a dezbrăcat de bunăvoie în camera unui domn singur şi care nu e medic!

— Bineînţeles, interveni şi secretarul domnului Hamilton, care amesteca în toate preocupările sale imagini poetice, reminiscenţe literare și nu voia să fie mai prejos de astrolog. Dacă doamna Hamilton nu va fi complet nudă, sau cel puţin nudă sub un kimonou, ca Monna-Vana, noi nu putem jura pe onoare sau pe cruce că am asistat la un adulter!

Secretarul miliardarului vorbea pe un ton cam exaltat, aproape pasionat… Perspectiva de-a contempla frumuseţea totală a soţiei patronului îl făcea să-i vibreze glasul şi să-i tremure picioarele, străbătute de-un fior delicios.

Pariziana aceea suplă, ispititoare, care venea câteodată în biroul lui Boby Hamilton, avea legănări de val sub rochiile şi mantourile ei elegante… Trebuie să aibă un corp sculptural şi nu va fi puţin lucru pentru un tânăr contabil să-şi surprindă patroana complet goală, ruşinată, ameninţată, înfricoşată… O vedea cum îşi acoperă ochii cu un braţ şi sânii cu cealaltă mână, lăsându-şi restul corpului pradă privirilor sale lacome. Secretarul miliardarului se întreba dacă în mult aşteptatul moment va trebui să-şi scoată lunetele ca să vadă mai bine, sau numai să le şteargă de aburi?!

— N-aveţi nici o teamă! îi asigură Jim Parker, căruia Boby Hamilton îi dezlipea, cu delicateţe, barbişonul. Strigătul „mii de stele şi luceferi!" nu va fi adresat decât unei femei gata să intre în baie. Doamna Ida Hamilton va fi goală sub acest kimonou înstelat, pe care-l arunc chiar de pe acum pe paravanul acesta!

Jim Parker îşi însoţi vorba cu gestul.

El îşi şterse cu unt de cacao şi hârtie de vată galbenul şi zbârciturile de pe obraz, se pudră în faţa vizitatorilor săi amuzaţi, îşi trecu o pijama de mătase vişinie şi, auzind soneria, se duse să deschidă, după ce invitase pe cei trei să treacă în dormitor.

Capitolul X

Capcana

— Ce s-a întâmplat, pentru Dumnezeu? întrebă Ida, la uşă.

— Stai colea… scumpa mea! Îţi bate inima… nu vorbi… odihneşte-te puţin…

— Ce-a căutat Boby aici?

— O simplă coincidenţă. A venit şi el la vrăjitorul Parker… a văzut că detectivii nu mai fac două parale şi mi s-a adresat mie ca să descopăr perlele furate.

Doamna Hamilton răsuflă uşurată…

— Ştie c-am fost şi eu aici?!

— Da. Am avut prudenţa să-i spun că prietena ta, Miss Dorothy, te-a adus la mine, că mi-ai dat toate informaţiile privitoare la colier.

Allen vorbea încet, ca şi cum s-ar fi temul să nu fie auzit. Ida remarcă acest lucru, dar amantul ei o asigură că Adonis are obiceiul să tragă cu urechea şi că de dânsul se fereşte.

O trase pe divan – colţul cel mai depărtat de camera unde se aflau cei trei spioni – şi o-ntrebă dacă s-a gândit la datoria lui „de onoare".

Simţind în braţele sale pe Ida, Allen Preston fu cuprins din nou de dragoste şi de remuşcări. Îi era penibil acum să-şi continue rolul.

Dacă Ida i-ar fi găsit măcar cei 150.000 franci datoraţi la Excentric-Club, ar fi renunţat poate s-o dea pe mîna călăilor.

Cum însă biata femeie nu avusese posibilitatea să facă rost aşa de curând de aceşti bani, perfectul gentilom care era dansatorul Cellino începu să se gîndească iarăşi la amantul blond al Arlettei şi să-şi fortifice conştiinţa la ideea că mizerabila trebuia pedepsită.

— Te-am chemat să-ţi spun că şiiu tot, că eşti o mincinoasă, o fiinţă fără suflet! Ai un amant… vorbea repede Allen, nelăsând-o să-i răspundă, prefăcându-se indignat de protestările ei. Ai un amant blond… Nu o dată ţi-ai petrecut degetele prin părul lui… Te întâlneşti cu el în fiecare dimineaţă… Un pictor rus… ştiu eu!… Un pastor protestant… Are părul lung şi ochii albaştri…

— Alen, ai înnebunit? îl întreba Ida neştiind ce să creadă.

Simţindu-se îndeajuns de indignat, simţind că ofensa ce i se adusese îl îndreptăţea să joace simulacrul dragostei, ca s-o prindă pe ticăloasă în cursă, Alen schimbă tonul şi începu să-i vorbească pasionat:

— Dar nu-i nimic!… Te iubesc! Sunt nebun! Am uitat tot! M-ai scos din minţi! În braţele tale, uit toate supărările… banii pierduţi, angajamentele de gentlemen, omul pe care-l iubeşti, minciunile tale!

El îi prinse bustul şi-i înăbuşi gura şi urechile sub sărutări, acele sărutări care o făceau să-şi piardă capul şi care erau secretul frumosului dansator.

— Te vreau! continua el, sărutând-o după fiecare exclamatic. Eşti o minciună toată, dar nu pot trăi fără tine. Rămâi aici până diseară… Vreau să fii a mea… Să uităm de restul lumii… Aruncă rochia asta, care pune o barieră între frumuseţea ta şi mine!

— Nu se poate! Nu se poate! protesta Ida,

— Vreau să mă îmbăt de tine… Numai respirînd parfumul corpului tău, îmbălsămat ca un amurg de

iunie, voi putea să uit ce mă așteaptă! Deseară, eu n-am să mai fiu un gentilom, nici măcar un om… Până deseară, vreau să fiu fericit ca un condamnat la moarte, căruia i se oferă alcoolul cel mai tare și mai fin! Tu ești beția mea, Ida! Nu-mi refuza această mîngîiere supremă!…

Doamna Hamilton era ameţilă… Niciodată amantul ei nu fusese mai aprins,

— Nu știu unde mi-e capul… N-ar trebui să mai stau aici o clipă și totuși… nu pot să rezist! abia putea dânsa să spună.

— Haide, rochița! o implora Jim Parker,

— Nu pot așa… în fața ta!… surâse Ida, pudiră.

Într-adevăr frumoasa dansatoare se dezbrăca tutdeauna în dosul paravanului, învăluindu-și apoi splendidul corp în kimonoul înstelat, căptușit cu velur negru; catifeaua caldă îi mângâia pielea catifelată și corpul alb al Idei era mai alb, mai luminos, pe fondul acela negru.

Allen Preston se gândea cu regret că va trebui să renunțe la sărbătoarea acelor linii și forme statuare, profanând goliciunea Idei în fața celor trei fauni, ce-și adulmecau prada în camera de alături.

Foșnetul mătăsurilor, în dosul paravanului, se auzea ca un val ce expiră pe nisip, într-un voluptuos amurg de vară, la marginea mării.

— Vreau să te văd ca Venus ieșind goală din undele înspumate! declama fachirul, într-un acces de lirism oportun. Vreau să fii goală ca Frinea în fața judecătorilor, sau ca Gloria Swanson pe plajă!…

— Ești stupid, Allen! rîse Ida, fâlfâindu-și rochia deasupra paravanului.

Brațul ei alb făcea curbe armonioase în văzduh.

— Și-acum, să-ți văd cămăşuța!

La rândul ei, cămașa fină, roză, cu poalele ușor dantelate, cămăşuța cât o năframă de mică, fâlfâi ca un drapel de pace deasupra capului Idei.

— Acum ciorapii!

La rândul lor, ciorapii, foarte lungi, înscriseră un zbor de șarpe dezumflat și căzură-n dosul paravanului.

— Și-acum restul! porunci Allen,

— Nu mai e niciun rest! îi răspunse dânsa, hohotind și trăgând kimonoul…

Allen Preston era nerăbdător…I se părea că Ida întârzie prea mult în dosul paravanului…

— Vino, adorata mea!… Nu-nțelegi nerăbdarea mea?… Cât ai să mă faci s-aștept?

Mai puțin grăbită decât el – ca și cum ar fi vrut să întârzie cât mai mult scena penibilă ce avea să urmeze – doamna Hamilton înaintă, calmă și superbă, în mantia japoneză care-i acoperea goliciunea.

— Vino! o chemă Allen, prinzându-i mîna și trăgând-o spre divan. De-ai ști cât te iubesc… Pasiunea mea… unica mea… ești sublimă… ești divină… Ești acoperită de stele… mii de stele și luceferi!..

Jim îi cuprinse mijlocul, o-ntinse pe divan, ridicând glasul ca să fiec auzit alături, o săruta și exclama în extaz:

— Mii de stele și luceferi!

În aceeași clipă cineva strigă-n odaie:

— Jim Parker, putem intra?

Ida se desprinse din îmbrățișare, îngrozită:

— Dumnezeule! E glasul bărbatului meu! Lasă-mă…

Voi să fugă – fără să știe unde – dar Allen o prinse de mână. Cineva întoarse butonul electric. Lumina inundă încăperea.

Trei oameni se uitau la Ida, înaintinii spre dânsa.

— Foarte frumos! i se adresă unui din ei. Onorabila doamnă Hamilton în brațele unui fachir! Din momentul acesta, Ida, ai încetat să mai fii soția mea. Iată cui am dat numele meu! Domnii mei, vă rog să consemnați adulterul!

— Dar, domnule, se adresă Ida celui ce venise… eu nu te cunosc… cine ești dumneata? Într-adevăr,

oricât ar fi fost de reuşită masca lui Tom Sincler, el nu putea să fie luat drept Boby Hamilton de însăşi nevasta acestuia.

— Ha! Ha! izbucni detectivul, văzând că n-o putuse înşela. Cum o să vrei să mă recunoşti? Probabil că nici nu semăn cu bărbăţelul dumitale?

— De semănat semeni foarte mult, dar nu eştie Boby Hamilton! Cine eşti?

— Sunt Mister Nobody, personajul misterios, omul fără nume!

De rândul acesta, Ida se adresă lui Allen Preston:

— Domnule Parker ce se-ntâmplă aici? Acest om are capul bărbatului meu, dar nu este el!

— Adineauri, totuşi, ai strigat, „glasul bărbatului meu“! replică Jim.

— Glasul lui era, dar omul acesta nu e bărbulul meu! Boby Hamilton nu este aici!

— Boby Hamilton este aici, doamnă! tună vocea miliardarului.

Şi-n acelaşi moment Benvenuto Forster îşi smulse barba şi peruca roşie, în vreme ce, de sub haină, Tom Sineler îi scotea cocoaşa: omul care se prezentase lui Allen Preston ca detectiv nu era altul decât regele vacsului.

Ida era înmărmurită. Nu mai puţin surprins era, acum, astrologul-dansator.

— Boby, dumneata eşti?! exclamă doamna Hamilton,

— Da, eu! La vicleniile dumitale a trebuit să răspund cu altă viclenie.

— E o cursă infamă! Nu-nţeleg! Ce vrei de la mine!

— Vreau să divorţăm, doamnă!

— Admirabil, domnule fachir! izbucni Ida, adresându-se amantului ei. Mă atragi aici, împreună cu complicii dumitale, mă chemi la telelon, sub cuvânt că mi-ai găsit colierul şi-acuma, iată, îmi înscenezi infamia asta!

— Nu e nici o înscenare! interveni Boby Hamilton. Eşti o femeie neruşinată pe care am prins-o goală în braţele amantului ei!

Ida izbucni în hohote de râs.

— Amantul meu aventurierul acesta? Goală, eu, goală în casa unui străin?

— Cât cinism!… rânji Hamilton.

Apoi, cu o voce blîndă, insinuantă, perfidă, de om care ştie ce ştie:

— Ai curajul să arunci kimonoul?

Încurcată, Ida răspunse, fără prea multă convingere:

— Am îmbrăcat acest kimonou… fiindă domnul Parker… m-a informat că aşa fac toţi clienţii domniei-sale… ca să le poată ghici… să le poată citi în stele.

Tot blând, insinuant, ironic, demonic chiar, regele vacsului repetă:

— Ai curaj să arunci acest kimonou?

Foarte liniştită, Ida răspunse:

— De ce nu?

Cu un gest lent, elegant, ca şi cum ar fi prelat unui lacheu mantia de hermină, soţia miliardarului lăsă să-i cadă de pe umeri vesmântul cu luceferi, apărind de sub el complet îmbrăcată, aşa cum era când intrase la Jim Parker.

Capitolul XI

Femeile sunt mai şirete!

Stupefiaţi, cei patru bărbaţi se dădură câte un pas înapoi, scoţînd patru exclamaţii, una mai comică decît alta.

Nu le venea să creadă ochilor. Cel mai uimit era Allen Preston, care o văzuse dezbrăcându-se, zărise veş-mintele Idei fluturând în văzduh şi acuma contempla o femeie îmbrăcată de vizită.

La vederea celor patru mutre plouate, Arlotte Leblond izbucni într-un hohot de râs, care se prefăcu, îndată, într-o explozie de mânie.

— Felicilările mele! Haide, Boby Hamilton, mai spune că m-ai găsit goală în brațele unui amant! Complolul nu v-a reuşit, domnilor! Atâția bărbaţi împotriva unei singure femei! Ce cavalerism! Ha! Ha! Ha!

Regele vacsului căzu în genunchi, ca un trubadur din evul mediu, cerându-şi iertare în termenii cei mai patetici și plini de preţiozitate.

— Te-am iertat și pentru totdeauna! îi aruncă Ida-n faţă, cu dispreţ. Din momentul acesta, nu mai sunt nevasta dumitale. Îmi reiau libertatea!

— Ida! Te implor! Am fost păcălit de un aventurier! imploră Boby.

— Infamie! strigă Allen Preston. Dumneavoasiră m-aţi atras pe mine în cursă!…

Cel mai indignat însă era secretarul miliardarului: pregătit sufletește să contemple formele sculpturale ale soţiei stăpânului său, după ce-şi pusese şi-şi scosese de zece ori lunetele, ca să vadă mai bine, după ce suflase pe sticle şi le ştersese în nenumărate rînduri, iată-l amestecat într-o farsă stranie, iată feeria intimă a frumoasei patroane interzisă ochilor şi simțurilor sale avide! Nemaiputându-și conteni revolta, el începu să urle:

— Domnilor, aş dori să ştiu cine minte în toată afacerea asta, fiindcă eu înnebunesc!… Înnebunesc!…

Tom Sincler îl bătu pe umeri.

— Un moment, tinere! mai avem ceva cu domnul! Domnule Allen Preston, zis Cellino, zis Jim Parker. Din moment ce formalităţile n-au fost îndeplinite, dă-mi voie să rup cecul de 500.000 franci, pe care i l-am făgăduit.

El făcu bucățele un petic de hârtie; la rândul său Boby Hamilton, care jucase rolul lui Benvenuto Forster, rupse şi el angajamentul semnat de fachir, prin care acesta îi oferea cincizeci de mii de franci din jumătatea de milion.

— Și-acum, Allen Preston, îl ameninţă adevăratul Boby, dacă în douăzeci şi patru de ore nu-mi înapoiezi colierul doamnei Hamilton, întreaga societate pariziană, întregul New York vor afla cine este fiul ilustrului savant Fenimore Preston!

— Rivalul lui Edison! completă Tom Sincler.

Miliardarul continuă să pledeze:

— Iată, scumpa mea, cine răsuceşte capul femeilor! Sper că pe viitor vei deschide ochii mai bine!

Ida se uită lung la Jim, izbucni în plâns, îşi acoperi faţa cu mâinile.

Astrologul se apropie de dânsa, vrând să se explice, să se scuze, dar fosta dansatoare îl măsură din cap până-n creștet, aruncându-i cu dispreţ;

— Bună ziua, domnule!

Apoi, cu fruntea sus, cu un zâmbet de triumf, cu nările încă vibrând de indignare, Ida Hamilton părăsi apartamentul, lăsând în urma cei o dâră de parlum „Amurg de iunie“, care ameţi şi mai mult pe tânărul secretar, îndrăgostit acum la nebunie de soţia stăpânului său.

Acesta coborî însoţit de aghiotant în apartamentul lui Tom Sincler, să-şi refacă chipul, să redevină celebrul miliardar, unul din regii Americii, în vreme ce Allen Preston și detectivul se uitau unul la altul, dând din umeri, neştiind ce să spună, cum să-şi explice lovitura de teatru a Idei, care nu fusese goală sub kimonou.

Explicaţia era foarte simplă: ajungând la hotel Ritz, la ora cinci fără câteva minute, dânsa găsise un bileţel, scris în englezeşte:

„Stimată doamnă. Vi s-a întins o cursă în rue Lincoln. Veţi fi chemată la telefon și invitată acolo. Duceţi-vă. Faceţi tot ce vi se va cere, afară de un lucru: să nu vă dezbrăcaţi. Evitaţi cât mai mult să rămîneţi goală. Îmi veţi fi recunoscătoare.

Binevoitor“

Precum veţi fi ghicit, acest bileţel fusese trimis Idei de bunul arap Adonis, recunoscător pentru surâsul ei amabil şi pentru cei cincizeci de franci oferiţi cu două ore mai devreme.

Adonis, care surprinsese conversaţia, târgul dintre stăpânul său şi pseudo-bărbatul Idei, salvase onoarea frumoasei pariziene. Patru gentilomi new yorkezi voiau s-o piardă şi un biet negru, plin de cavalerism, o mântuia!

Avertizată, Ida Hamilton, la rândul ei, jucase comedia dragostei, se dezbrăcase, într-adevăr, ară-tând pe deasupra paravanului veşmintele ei uşoare lui Allen Preston. Apoi cu dexteritatea femeii moderne, cu repeziciunea dansatoarei, îşi trăsese ciorapii, îşi pusese cămăşuţa şi rochia, ca să se acopere apoi cu kimonoul. Astrologul şi fachirul, care lucra cu puterile oculte şi cu magnetismul stelar, nu-şi dăduse seama de stratagemă… Căzuse în propria lui cursă, ca şi ceilalţi… E greu să lupţi cu şiretenia sexului slab, oricât de fachir ai fi, oricât ai fi de celebru poliţist!

Fără îndoială că asistând la succesiunca de scene din apartamentul lui Jim Parker, la triumful unei tinere femei asupra a patru bărbaţi, dintre care un detectiv de talia lui Tom Sincler, rivalii acestuia, inspectorii de poliţie din New York, ar fi jubilat văzând pe agerul lor coleg tras pe sfoară.

Lui Tom Sincler, însă, puţin îi păsa de colierul doamnei Hamilton, de onoarea conjugală a regelui vacsului şi de completul fiasco al înscenării lor. Venind în casa lui Jim Parker, el avea cu totul alte scopuri: urmărirea şi arestarea lui David Pickleston.

Iar David Pickleston era colea, la doi paşi de ei, sub divanul unde era să se consume dezonoarea doamnei Hamillon.

Tom Sincler îi urmărise mişcările toată vremea de când ticălosul se strecurase, ca o fantomă, în apartament şi se ascunsese sub divan.

Prefăcându-se că pleacă, detectivul se apropie de uşă, o deschise, fluieră uşor, apoi se reîntoarse şi se repezi la picioarele care se vedeau sub divan şi-l trase de acolo pe David Pickleston, ca pe un simplu motan neascultător.

Capcana întinsă doamnei Hamilton n-avea alt scop decât arestarea celebrului bandit, arestare operată în doi timpi şi trei mişcări de către omul care purta încă părul alb, ondulat şi ochelarii negri ai regelui vacsului, omul pe care un singur moment David Pickleston nu-l bănuise.

Acel om era Tom Sincler, detectivul căruia îi scăpase de şase ori din mâna până acum în America şi care-l aresta acum, a şaptea oară.

Capitolul XII
Intermezzo

Patru cadavre fuseseră pescuite în Sena de când Tom Sincler urmărea în capitala Franţei pe cei trei spărgători şi asasini din familia Pickleston.

Aceste cadavre, care nu purtau nici o urmă de violenţă, aparţineau unor americani foarte bogaţi, veniţi în trecere la Paris. Cel dintâi era al unui bărbat de patruzeci de ani. Apoi o tânără pereche. Apoi o femeie de vreo treizeci de ani. Toate aceste persoane erau îmbrăcate în haine de seară, foarte elegante; în degete, cele două femei purtau bijuterii. Poliţia nu găsise nimic suspect în aceste morţi: din informaţiile culese, reieşea că primul american se aruncase de pe podul Arhiepiscopiei, pe la orele două noaptea.

Drumeţii întârziaţi văzuseră un om cu joben, escaladînd parapetul. El pieri în unde. Nu i se zărea decât pălăria, lunecând la suprafaţa apei. Această pălărie, cu iniţialele mortului, fu găsită a doua zi, în dreptul Tuileriilor, aruncată de apă, la ţărm. În aceeaşi zi, ghemuit de unul din pilaştrii podului Saint-Michel, fu descoperit şi cadavrul.

După vreo săptămână, în zori, nişte vânzătoare de zarzavat de pe Quai des Fleurs remarcară o tânără femeie, foarte elegantă, care se certa, în englezeşte, cu soţul sau amantul ei. Păreau doi străini bogaţi, care se reîntorceau de la vreo petrecere şi-şi făceau scene de gelozie. La un moment dat, ajungând pe Pont-au-

Double, începură să se îmbrâncească... Vânzătoarele de zarzavat nu puteau spune dacă femeia voia să sară în apă şi tânărul care o însoţea o împiedica, nici dacă bărbatul încercase să-şi arunce el tovarăşa în Sena şi femeia se împotrivea. Era un sfârşit de noapte vânătă, ploioasă şi nu li se puteau distinge mişcările. Cert este că amândoi străinii căzură în fluviu şi se duseră la fund, ca să fie pescuiţi a doua zi destul de departe.

A patra persoană din America, Alina Van Offen, tânăra şi frumoasa văduvă a celebrului bancher new yorkez, se înecă în toiul nopţii şi parcă era un făcut: cu toată acţiunea promptă a serviciului de salvare, atât de bine organizat la Paris, nefericita nu putu fi găsită decât sub formă de cadavru, câteva ore mai târziu.

Toate aparenţele acestor înecuri pledau pentru sinucidere, cu excepţia, poate, a tinerei perechi, când bărbatul voise să-şi arunce soţia în apă şi căzuse el însuşi victimă a tentativei de asasinat, Dacă era, într-adevăr, un criminal, îşi luase pedeapsa şi justiţia omenească n-avea de ce să se mai amestece în marea împăcare postumă.

Colonia americană fu adânc impresionată de aceste bizare dispariţii, cu atât mai mult cu cât cei patru înecaţi nu erau oameni de rând şi nici nu-şi manifestaseră vreodată intenţia de a-şi da sufletul în jurul maiestuoasei Catedrale Notre-Dame. Fără îndoială, apropierea venerabilului locaş poate împinge sufletul la colocvii cu eternitatea, dar regretaţii cetăţeni ai Statelor Unile aveau pentru aceasta destule biserici şi capele pe malurile Hudsonului, ca să mai râvnească a trece oceanul şi a face cunoştinţa graţioaselor ablete ale Senei, ciugulitoare de nasuri omeneşti şi refractare undiţelor.

Un singur om nu admitea sinuciderea şi acest om era acelaşi care susţinuse la New York că soţii Pickleston şi fiul lor David părăsiseră Noul Continent, ca să opereze în Franţa.

Tom Sincler fu izbit de faptul că cele patru sinucideri avuseseră loc noaptea şi cam în acelaşi loc, adică nu departe de „Taverna chineză“. Nu era lucru curat la mijloc.

Faptul că niciunul din cei înecaţi nu se zbătuse câtuşi de puţin la suprafaţa apei, ci se cufundase dintr-o dată, lăsând numai pălăria sau mantoul să curgă o dată cu undele vizibile, în josul apei, îi părea iarăşi straniu.

Dar ceea ce, într-adevăr, era suspect era împrejurarea că al patrulea cadavru, acela al văduvei bancherului Van Offen, fusese găsit între podul Arhiepiscopiei şi Pont-au-Double, iar puţinii trecători întîrziaţi, ca şi agentul postat acolo, declaraseră că femeia se aruncase de pe parapetul nordic al lui Pont-au-Double. Era deci imposibil ca milionara americană să lunece împotriva curentului. Toate corpurile sunt duse de valuri, cum e firesc, şi sunt găsite mai mult sau mai puţin departe de locul unde s-au înecat, dar totdeauna în josul apei. Întâia oară, fără să fie târât de vreun rechin monstruos sau de-o vulgară penişă, un cadavru ar fi bravat undele, ca să se oprească în susul apei.

Ciudată fantezie, într-adevăr, chiar pentru o văduvă milionară, care n-are nimic mai bun de făcut decât să rătăcească noaptea pe străzile sinistre din jurul insulei Saint-Louis, când la fiece ieşire de locul public se găsesc trăsuri câte poftesti! Obsedat de ideea că familia Pickleston operează în inima Parisului, Tom Sincler era 90 la sută convins că celebrii bandiţi nu sunt străini de aceste morţi misterioase, Geniul lor rău inventase şi-n America multe crime de acestea, pentru care însă nu erau urmăriţi de justiţia Statelor Unite, din lipsă de dovezi.

Dar poliţistul nostru n-ar fi fost cel mai ager detectiv, doctor în mai multe materii de la Boston, dacă n-ar fi căutat întunericul acolo unde alţii nu vedeau decât limpedea lumină.

Printre numeroasele presupuneri ale lui Tom Sincler, cea care prindea consistenţă era ipoteza că cei patru americani fuseseră aruncaţi într-un canal foarte apropiat de Sena, după ce li se luaseră bărbaţilor pălăriile şi femeilor voalurile sau mantourile de mătase.

Acest canal era practicat în subsolul unei case şi se vărsa în fluviu. Apele sale, însă, puteau fi împiedicate să se împreune cu ale Senei printr-un stăvilar care se ridica şi se lăsa după voie. Odată individul răsturnat, cu ajutorul unei trape, în acest canal, un complice al asasinilor, îmbrăcat ca mortul, purtând clacul lui, juca farsa aruncării în fluviu, pe un pod oarecare.

Cum toată lumea se repede să vadă pe înccat, spre parapetul nordic al podului, în josul apei, îndemâna-

ticul înotător o lua spre sud, tăind curentul şi, protejat de bezna nopții, ieşea pe țărm, departe, în vreun loc întunecat, cum sunt atâtea pe malurile pariziene.

Mai mult. Acest complice – erau cel puţin doi: femeie şi un bărbat – ar fi putut să aibă închiriată o penişă – cum avea Tom Sincler însuși – în care să se îmbarce ca marinarii de pe Sena şi să locuiască nesupăraţi de nimeni. Astfel de plute sunt numeroase la Paris.

Era exclus însă ca cei doi înotători să fie Harry sau Malvina Pickleston, căci amândoi bandiții se apropiau de șaizeci de ani şi n-ar fi riscat pneumonii la vîrsta şi la averea lor.

Să urmărim presupunerile lui Tom Sincler.

Odată comedia sinuciderii jucată pe poduri, în fața a cât mai numeroşi martori (simulatorii trebuiau să atragă atenţia rarilor trecători că va urma un salt mortal), cei doi complici, sau numai unul din cei, anunțau pe patronii casei crimelor că pot da drumul zăgazului. Adevăratul înecat intra în Sena şi-şi încheia cariera pământească în voia valurilor, în vreme ce actorul se dezbrăca de rol şi se încălzea cu conştiința datoriei împlinite.

Nimănui nu i-ar fi trecut prin gând că e la mijloc un asasinat. Faptul că cele două femei înecate purtau în degete inele preţioase iar bărbaţii portmoneurile încărcate, faptul că nici o urmă de cuţit sau de revolver nu se găsea pe cadavre, constatarea medicilor legişti că moartea venise prin înecare, precum şi mărturiile agenţilor, trecătorilor nocturni, care surprinseseră momentul sinuciderii, făcură autoritățile să treacă la voluminosul dosar al faptelor diverse aceste patru banale cazuri de autosuprimare.

Cazurile, însă, nu erau atât de banale pentru Tom Sincler care ştia că cei patru americani fuseseră în noaptea morţii lor la „Taverna chineză“, îi zărise la mese, foarte veseli şi nu-i făcuseră un moment impresia de oameni care peste câteva ore se vor oferi în ospăț peştişorilor Senei…

Detectivul se ducea în fiecare noapte la cabaretul lui Li-Fung, în primul rând, ca să urmărească artiştii. şi clienţii suspecți şi să identifice anumite procedee ale bandei Pickleston, cu felul lor de a lucra în America.

În al doilea rând – de la o vreme, acest motiv trecuse pe primul plan – el se simţea atras în „Taverna chineză“ de prezența Adelaidei Protopopovna Baltazarovici, de care era din zi în zi mai îndrăgostit.

Avea momente când îi venea să renunţe la orice investigaţii poliţeneşti şi să se consacre exclusiv idilei cu frumoasa cântăreața rusă.

Ar fi scos-o din acel local de noapte, ar fi dus-o departe, mireasă neprihănită, ar fi trăit cu dânsa pe Coasta de Azur sau într-unul din fermecătoarele orăşele din împrejurimile Parisului.

Dar nu se putea.

Ambiția de a reuși, de a încheia cu bine acea gigantică întreprindere – descoperirea celor mai temuți bandiți ai Statelor Unite şi-a comorilor adunate de ei – îl îndemnau să nu se lase pradă moliciunilor ispititoare ale inimii… Mai era vreme…

Adelaida însăşi, care era atât de fericită să-şi găsească un sprijin în viaţă şi care nutrea o vie simpatie şi o admiraţie fără margini pentru Tom Sincler, îl îndemna să-şi continue expediţia, îl încuraja, era sigură de triumful logodnicului ei. Mai mult! Ea însăşi se oferise să-i devină colaboratoare.

În scurtă vreme, Adelaida Protopopovna deveni cel mai devotat şi mai sigur aghiotant al lui Tom Sincler şi nu o dată, îmbrăcată bărbăteşte, luase parte la unele manevre ale detectivului.

Faptul că acel american cu privirea de oţel, cu mâna de fier, cu părul de la tâmple cărunt şi cu ceva copilăresc, totuşi, în figură, anunţase atât lui Li-Fung cât şi soţiei acestuia Wink Taï-Pu, zisă Murmur-de-Izvor, că s-a logodit cu Sonia, făcea ca vizitele şi întârzierile sale în tavernă să nu pară suspecte personalului de serviciu şi artiştilor.

În felul acesta, Tom Sincler ţinea socoteala tuturor clienților, a dansatorilor, a cântăreților şi a servitorilor care se perindau în cabaret.

Îl interesau, în special, cei aflaţi de mai multă vreme în slujba lui Li-Fung: aceştia erau susceptibili de a fi complicii lui Harry Pickleston, care lucra foarte aproape.

Unul dintre cei mai vechi colaboratori ai patronului era dansatorul Cellino. Urmărindu-l câteva zile, polițistul află cu uşurinţă că frumosul tânăr era una şi aceeaşi persoană cu bătrânul fachir din rue Lincoln. În două rânduri, cu măşti diferite, detectivul se prezentase la magician. Îl consultase. Aflase viitorul, mai aflase şi cum este aranjat apartamentul – lucru ceva mai important decât profeţiile. Studiase în treacăt şi pe valetul colorat, care purta numele atât de măgulitor, Adonis. Mai află Tom Sincler că iscusitul astrolog putea fi întâlnit, sub numele său adevărat, în cele mai distinse cercuri americane din Paris.

Allen Preston locuia nu departe de apartamentul închiriat sub numele de Jim Parker. El avea două odăiţe la etajul de jos al unui imobil din Avenue Victor Emanuel, ducea o viaţă regulată, intra pe la trei dimineaţa, ca să nu se mai reîntoarcă decât seara, la şapte şi jumătate.

De la trei la şapte ziua, el îmbrăca kimonoul înstelat al astrologului, la ora opt lua baia şi se punea la frac ca să cineze la Excentric-Club sau la Steaua Roşie unde juca pocher şi baccara până la miezul nopţii, când devenea Cellino, partenerul zvelt şi mult admirat al lui Miss Dorothy de la „Taverna chineză".

Aceasta era, în linii generale, viaţa chinuitului tânăr, care se ducea uneori seara la teatru, sau lua masa la venerabila sa mamă, văduva lui Fenimore Preston, rivalul lui Edison.

Doamna Preston ședea într-o pensiune de familie lângă Comedia Franceză şi, cu toate că era singură la Paris, se vedea foarte rar cu fiul ei, a cărui viaţă aventuroasă n-o aproba.

Allen Preston trimitea mulţi clienţi din societatea americană atât lui Li-Fung cât şi vrăjitorului Jim Parker.

Despre acesta vorbea, mai ales, femeilor, care erau într-adevăr uimite de ştiinţa şi profeţiile astrologului din rue Lincoln.

Bineînțeles, nu bănuia nimeni că fiul savantului Preston era una şi aceeaşi persoană cu moşneagul piţigăiat, care ţopăia în decorul indo-chinez de la colţul lui Avenue des Champs Elysées. Cunoscând multe amănunte din viaţa clientelor sale, Jim Parker putea să le uimească, să le pună pe gânduri.

Toate acestea însă nu-l interesau atâta pe Tom Sincler şi ar fi renunţat complet să urmărească pe astrologul-dansator, dacă nu l-ar fi atras, cu o putere irezistibilă, Adonis, valetul negru al lui Jim Parker.

Acest arap de contrabandă, pe care Tom Sincler îl auzea vorbind cu portarul casei din rue Lincoln, avea un glas cunoscut, intonaţii familiare. Îi amintea într-un chip straniu pe fiul Malvinei şi al lui Harry. Pe aceştia nu-i văzuse niciodată, dar pe David îl urmărise multă vreme, îl prinsese de şase ori şi de şase ori îi scăpase. La a treia întâlnire a lor, David Pickleston lovise în frunte cu un box pe Tom Sincler şi-l lăsase în nesimţire.

Cicatricea se zărea şi azi deasupra tâmplei stângi a detectivului. La a şasea întâlnire, se luptaseră amândoi corp la corp, cu pumnii, cu picioarele, cu dinţii. Tom Sincler muşcase de ureche pe bandit şi-i rupsese sfîrcul.

— L-am auzit vorbind şi i-am recunoscut glasul. Vorbeşte franţuzeşte cu accent american, deci nu e nici marocan, nici senegalez. Dacă voi constata că nu e negru veritabil şi dacă va primi picioare-n spate fără să protesteze, înseamnă că are ceva pe conştiinţă.

Toate aceste deducţii însă nu vor fi confirmate decât dacă voi constata că una din urechile individului are sfârcul muşcat!…

În cazul acesta, nu mai încape îndoială că am dat de David Pickleston!

Capitolul XIII

Sufletele călătoresc

Ceea ce îngrijora puţin pe detectiv era faptul că nu mirosise niciodată urma tânărului bandit în preajma părinţilor săi. Adonis-arapul îşi petrecea mai toată vremea în apartamentul din rue Lincoln, unde şedea chiar în lipsa stăpânului său; el locuia într-o odăiţă la etajul IV, odăiţă ce răspuntea în însuşi cabinetul profesorului.

Dacă David Pickleston ar fi fost complicele părinţilor săi, nu ar fi dus sărăcia pe care o-mpărţea cu proaspătul astrolog.

Tom Sincler nu excludea nici posibilitatea că David Pickleston ignorează prezenţa părinţilor săi la Paris; aceştia, de asemenea, n-aveau de unde să știe că unicul lor copil se afla în acelaşi oraş cu dânșii; de altfel, nici în America, cei trei spărgători nu operau împreună, iar la Paris îşi transformaseră atât de bine chipurile câteșitrei, încât ar fi fost imposibil să se recunoască întâlnindu-se întâmplător.

Detectivul era aproape sigur că arapul fachirului este David, după cum era sigur că recunoscuse sub noua lor înfăţişare pe soţii Pickleston. El aştepta confirmarea acestor certitudini.

Intrând, în acea după-amiază de iunie, în casa lui Jim Parker, şi trăgând de ureche pe Adonis, se convinse că individul e uns cu cremă neagră şi că-i lipseşte unul din sfîrcurile urechilor. Nu putea fi altul. David era prins! Nici prin gând însă n-ar fi trecut apașului că acel miliardar american, cu părul alb, care-i trage picioare-n spate şi-i oferă doi franci să cumpere vacsul „Myosotis” este una şi aceeaşi persoană cu Tom Sincler, teribilul detectiv căruia-i scăpase din gheare de șase ori, dar n-ar mai fi vrut să-i cadă-n braţe a şaptea oară.

Poliţistul îi trimisese vorbă că nu-l va mai da pe mâna justiţiei, ci-l va executa singur, oriunde s-ar afla, cu atât mai mult cu cât David Pickleston era condamnat, de câteva ori, la moarte, în lipsă, de tribunalele Statelor Unite.

În momentul când îşi simţi piciorul încleştat într-o mînă de fier, arapul se înfioră până-n creştet: ar fi jurat pe sufletul tuturor pick-pokeţilor din iad, că numai Tom Sincler ştia să strângă aşa.

Scos de sub divan, el nu se linişti văzând că Boby Hamilton îl trăsese la lumină: tot degetele lui Tom Sincler îi strângeau braţul.

— Sus mâinile! îi porunci Tom.

Adonis se supuse.

Inspectorul de poliție își scoase peruca şi David recunoscu, la colţul frunţii, urmele rănii făcute de el.

— Şi-acum, David Pickleston, spune-mi dacă vrei să mori legat la ochi, dacă ţii să fii îngropat cu obrazul negru şi dacă ai ceva de comunicat părinților tăi… În câteșitrele cazurile, sunt la dispoziţia ta. Îţi dau cinci minute să te speli şi alte cinci minute să scrii autorilor zilelor tale. Am să le predau chiar eu scrisoarea şi-ţi dau cuvântul meu că n-am să citesc ce le comunici. Grăbeşte-te însă, băiatule, fiindcă, peste zece minute, te împuşc. Domnule Preston, te rog arată ajutoarelor mele camera servitorului dumitale şi ajută-i să percheziţioneze!

Patru poliţişti intraseră-n apartamentul fachirului. Precedaţi de Jim Parker, ei pătrunseră în odăiţa din fund. Unul din agenţi – cel mai mustăcios – se desprinse din grup şi se strecură într-un colţ întunecos al cabinetului, urmărind cu revolverul în mână pe David Pickleston, gata să-l suprime dacă va încerca vreo violenţă asupra şefului.

— Alah, e bun, Alah e drept, Alah e mare! proclamă pentru ultima oară Adonis cel negru. Tom Sincler nu e nici bun cât Alah, nici atât de mare, dar poate fi tot atât de drept ca Alah! Tom Sincler nu va face niciun rău lui David Pickleston, căci David Pickleston a făcut azi o faptă bună. Dacă Tom Sincler împuşcă pe David Pickleston, Alah va trimite pe David Pickleston în paradis!

— Ţi-ai mâncat două minute degeaba! zise Tom Sincler, uitându-se la ceas. Mi se pare că ai să ajungi tot negru în paradisul lui Alah, fiindcă nu mai ai vreme să te speli. Nu-ţi mai rămân decât minutele necesare să scrii lui Harry şi Malvinei.

— Mămica şi tăticu?

— Tătică-tu și mămică-ta!

— Să-i ia dracu’ pe amândoi!

— Fiu denaturat, cum vorbeşti aşa?

David Pickleston începu să plângă:

— Din pricina lor am apucat eu pe drumul ăsta! Exemplul rău m-a făcut ce m-a făcut! Nu i-am văzut de trei ani, dar viaţa lor ticăloasă mă inspiră şi azi! Blestemată să le fie cenuşa, unde vor fi putrezind acuma!

Tom Sincler, despre care ştim că era dublu-doctor de la Boston, construi, în câteva zeci de secunde, un

întreg sistem de deducţii şi de aforisme, în care căuta să integreze personalitatea delincventului.

— Ce faptă bună zici c-ai făcut? întrebă el.

— Am salvat onoarea unei femei şi nu există american adevărat care să n-aplaude acest lucru…

Adonis povesti cum surprinsese cursa întinsă doamnei Hamilton şi cum îi trimisese un bileţel la Hotel Ritz, îndemnând-o să nu se dezbrace când va fi în casa fachirului.

— Tom Sincler, poţi să mă execuţi imediat, fiindcă n-am nimic de scris părinţilor mei! Nu i-am văzut de ani întregi, nu ştiu dacă mai trăiesc şi-i reneg cu tot dispreţul!

— S-o scurtăm, David Pickleston. Dacă ţi-ai vedea părinţii, i-ai recunoaşte?

— Desigur!!

— Ai depune împotriva lor?

— Ba bine că nu!

— M-ai ajuta să-i arestez?

— Încearcă-mă şi ai să vezi!

— David Pickleston, crezi în metempsihoză?

— Aş crede, dac-aş şti ce este…

— Metempsihoza e transmisiunea sufletelor. Tu, care-n altă viaţă ai fost un porc, un măgar şi-o maimuţă, ai putea deveni un cetăţean onorabil. Primeşti?

— Primesc!

— Ei bine, atunci sufletul meu de poliţist să treacă în sufletul tău de pick-pocket!

— Tom Sincler, dumneata care-n altă viaţă ai fost heruvim, ciocârlie şi turturea, eşti o vulpe bătrână. Sufletul dumitale să treacă într-al meu. Îţi dau cuvântul meu de spărgător că, dacă mă scapi de scaunul electric, te ajut să scarpini pe tăticu' şi pe mămica!

— All right! conchise Tom Sincler, lăsând să-i cadă mîna înarmată.

Cei trei agenţi ieşiră din cămăruţa în care locuia Adonis.

— Percheziţia s-a făcut, domnule inspector, n-ar găsit nimic interesant…

— Încadraţi pe domnul şi aşteptaţi-mă jos!

Agentul care păzise toată vremea pe detectiv se apropie de el şi-i şopti:

— Ei bine, Tom?

— Nu încă!

— Nu-l căutai pe David Pickleston?

— Ba da. Cu ajutorul lui, vom prinde şi pe ceilalţi… Fii cu ochii-n patru. La revedere, pe deseară, la tavernă…

— Pe deseară, Tom!

Tom Sincler strânse – mai mult mângâie – mîna albă şi frumoasă a agentului mustăcios, care nu era altul decât Adelaida Protopopovna Baltazarovici deghizată.

Rămas cu Jim Parker – cei patru poliţişti coborau scara, ducând pe David Pickleston – Tom Sincler îi spuse:

— Ai avut o zi agitată, dar mi-e teamă că noaptea va fi mai agitată… În orice caz, fără supărare, nu-i aşa?

— Servitorul dumitale! se înclină Allen Preston, încântat c-a scăpat atât de uşor, deşi chestia datoriilor şi-a colierului nu fusese încă rezolvată, deşi ameninţarea lui Boby Hamilton atârna asupra capului său ca o sabie a lui Damocles.

Fachirul strânse mâna prietenească ce i se întindea, iar detectivul ieşi, după ce aruncase o privire semnificativă asupra mantilei înstelate, aruncată pe divan, kimonoul care va continua să joace un rol important în cursul povestirii noastre.

Capitolul XIV

Se strică vremea.

Întâiul act al acestei piese s-a încheiat cu prinderea lui David Pickleston.

Ar fi normal ca actul al doilea să se termine cu arestarea unuia din autorii zilelor sale, iar al treilea cu a celuilalt autor. Să nu ne mirăm dacă nu se va întâmpla tocmai aşa, să nu vă surprindă dacă, la un moment dat, îl veţi vedea pe însuşi Tom Sincler prins în capcană, dacă nu asasinat…

Acest al doilea act va urma foarte curând, mai puţin interesant, ce e drept, decât al treilea, dar plin de peripeţii şi el.

Poliţistul va reuşi să pună mâna pe Harry şi Malvina Pickleston sau va cădea el însuşi în cursa pe care le-a întins-o? Iată întrebarea! Dacă stratagemele lui Tom Sincler i-au reuşit să pună mâna pe David Pickleston, nu însemnează că va veni de hac, aşa de uşor, şi părinţilor acestuia.

Numai în melodrame, viciul este pedepsit şi virtutea recompensată, numai autorii de romane senzaţionale fac pe detectivul favorit să iasă învingător din toate încercările. Bineînţeles, însă, că nu ne vom lăsa mînaţi de goana după originalitate, răsturnând lucrurile, contrariind aşteptările cititoarelor şi dând finaluri paradoxale unei povestiri autentice.

Ochelarii negri ai miliardarului Boby Hamilton au prezis întotdeauna furtună. El nu-i pune decât atunci când cerul de vară e arzător din cale-afară. Din moment ce şi Tom Sincler a arborat acest paratrăsnet solar, înseamnă că vraja a fost dublă, că norii se vor acumula în cantităţi respectabile, bine aprovizionaţi cu tunete, fulgere şi apă.

Într-adevăr, înserarea acelei frumoase zile de iunie fu întristată de un zid de plumb care se ridica între Arcul de Triumf şi amurg.

Un vânt umed, cu miros de fin plouat, de pădure mucedă, venea de pe colinele Senei, dinspre Longchamps şi Mont Saint-Valèrien, un vânt ameţitor, care-mpingea de la spate şi ajuta norilor să urce vertiginos, în vreme ce cu o repezeală egală limuzine, taximetre şi motociclete se reîntorceau în Paris, ducând la adăpost pe cei înfricoşaţi de furtună. Ofensiva cerească începu. După un bombardament de mare calibru, urmă o imensă mitraliere cu grindină.

În timpul căreia oraşul răspundca plalonic, aprinzîndu-şi becurile.

La ora şaple şi jumătate, zidul de plumb crăpă la bază lăsând să se vadă, pe o largă fîşie orizontală, roşul aurit şi tragic al asfinţitului, care, după zece minute, se stinse de la sine, fără să mai aştepte noile rezerve de nori ce se ridicau din pământ, asemeni cortinelor teatrelor antice.

Era noapte bine. Ca oricărei reprezentaţii, furtunii îi stă mai bine noaptea. Luminând contururi de nori – năluciri de bizare continente, proiecţii cereşti ale unor nedescoperite Americi – fulgerele erau atât de dese şi de lungi, încât păreau acuma fulgere numai pauzele negre dintre ele.

Întregul orizont, întreaga boltă căptuşită cu tuci erau un imens incendiu violet şi alb deasupra clădirilor, turnurilor, arcurilor, monumentelor, care, luminate brusc şi parţial, căpătau aspecte noi, inedite.

Intermitenţele, secundele de haos dintre fulgerele colorate şi prelungi creau tenebre sinistre, fulgere negre pe care abia le suportai, aşteptând să se aprindă văzduhul, cât mai repede, să înceteze acel întuneric activ şi dramatic.

În pâlpâiri şi sfârâituri pripite, noruleţi se rupeau din grupul principal şi goneau în vânt ca nişte năframe sfâşiate, ca nişte dantele arse, ca baniere şi oriflame zburate din vârfuri de turn, peste creneluri şi arcade, în miros aprins de praf de puşcă.

Tunetul era foarte departe, cu toată apropierea spectacolului.

La un moment dat, începu să plouă orizontal.

Cascadele cădeau violent, compact. În zadar căutai sîrmele lichide ce leagă cerul de pământ în ploile obişnuite, firele dese pe care focul trăsnetului le încinge şi le preface în argint topit, fier înroşit sau râuri de perle. Lichidul se prăbuşea în tone, ca din uriaşe butoaie desfundate, fără măsură, fără ritm, fără armonie,

fără acel răpăit egal şi amplu al frumoaselor ploi de vară. Ceva grandios şi dezechilibrat se petrecea acum, o furtună de bărăgan, nu de metropolă arhitectonică.

Rezerve necontenite escaladau înălțimile și, după trei ore diluviene, ploaia avea impetuozităţi de debut, iar bubuiturile care se apropiau anunțau forţe noi, ofensive, proaspete, irezistibile.

Abia pe la ora 11 își găsi furtuna forma ei obişnuită, aşternându-se pe tunete care urmau, cu exactitate, fulgerelor, pe trăsnele cu zigzagul biblic și rezonanțe pline, în etaje.

În lungi zăbrele oblice şi dese, ploaia zidea ferestre de-nchisori, frângea de asfalt bastonașe de cristal, prefăcându-le în băşici şi aburi, la câțiva milimetri deasupra solului, iar pârâiașele ce adunau această minusculă feerie lichidă alergau, zvelte și disciplinate, spre canaluri. Aşternută astfel, în tiparele ei milenare, această primă zburlie a verii urma să ţină întreaga noapte, maiestuos şi sigur.

Parisul era pustiu. Numai în jurul „Tavernei chineze”… o stranie forfoteală de oameni, sub mantale şi glugi de piele, anima ciudat acel colţ al oraşului. Vreo două duzini de agenţi, comandaţi de Tom Sincler, înconjurau casa, se postau în locuri de observație, se introduceau prin uși secundare în imobil.

Alţii erau rezemaţi de balustrada cheiului, iar câțiva pândeau pe pluta lui Tom Sincler, trasă foarte aproape de mal și legată prin scări de frînghie cu parapetul.

Inspectorul de poliție pregătise un întreg arsenal de luptă, căci pusese la cale pentru noaptea aceasta chiar captura periculoaselor fiare, urmărite de atâta vreme.

Pentru edificarea lectorului, vom spune că nici printre clienţii „Tavernei chineze“, nici printre servitorii lui Li-Fung, nici printre artiştii care se perindau de un an şi mai bine, nu se aflau cei doi bandiți căutaţi de Tom Sincler.

Poate că vestitul poliţist, încăpățânându-se să-i găsească acolo, știa mai multe decât noi, sau, poate, se înşela, pur şi simplu, cum v-aţi înşelat și dumneavoastră un moment, crezând că Boby Hamilton, rețele vacsului, nu e decât numele de împrumut al lui Harry Pickleston sau că Allen Preston, zis Cellino, zis Jim Parker, e fiul perechii blestemate.

După cum am dat de David sub negreala lui Adonis, tot așa vom descoperi în curând și pe Malvina şi Harry; după cum v-am mai spus odată, i-aţi întâlnit, sub altă înfățișare, în primele capitole ale acestei istorisiri.

Capitolul XV

Taverna chineză

Ploaia aceea violentă picase de minune, căci împiedica pe clienți să viziteze cabaretul. Tom Sincler n-avea niciun interes să dea o reprezentaţie polițistă americanilor veniţi să petreacă în „Taverna chineză”.

Era mult mai bine să se lucreze cu discreţie şi prompt. El instalase, de altfel, un agent în uniformă care să întoarcă din drum taximetrele ce s-ar fi oprit colo, anunțând pe noctambuli, că, din pricina furtunei, spectacolul şi consumaţiile erau suspendate în seara aceea.

Cabaretul se deschidea, de obicei, la miezul nopţii. Abia atunci soseau artiştii, iar clienţii mai târziu. Tom Sincler şi doi companioni se prezentară mai devreme, sub balaurul de fier dantelat ce lumina cu roşu şi verde intrarea. După sonerii prelungite, detectivul începu să bată cu măciulia bastonului în ușa tavernei. Niciun răspuns. Li-Fung n-avea poftă să deschidă.

Cum însă servitorul chinez care parlamentase cu inoportunii anunța pe patroni că e Tom Sincler, aceştia înjurând printre dinţi își făcură un glas de miere şi se repeziră singuri să deschidă. Ei poftiră pe detectiv înăuntru. Susur-de-Izvor, o femeie voinică, de aproape șaizeci de ani, care nu o dată își pălmuia bărbatul la supărare, era foarte politicoasă cu restul muritorilor. Cerând scuze lui Tom Sincler, îl lăsă în seama lui Li-Fung.

— Nu sunt îmbrăcată… Soţul meu o să vă ţină de urât!… anunţă Wing-Taï-Pu într-o perfectă

americană, pe care o învățase la New York, unde trăise ani întregi. Urmat de Boby Hamilton, inspectorul de siguranţă intră la braţ cu un necunoscut. „La braţ! e un fel de a vorbi, căci tânărul negru care-l însoțea era legat de braţul stâng al detectivului cu două curele bine încheiate.

David Pickleston, căruia peste zi Tom Sincler nu-i permisese decât să îmbrace un costum obişnuit în locul smochingului negru şi-al şalvarilor verzi, era agățat așa de-aproape şase ore. Trebuia să-şi potrivească paşii şi dorinţele după ritmul indicat de celălalt.

Această poziţie incomodă îl enerva, îl exaspera. Nu ştia ce urmăreşte blestematul de poliţist purtându-l cu el în toate părţile, silindu-l să-şi potrivească mersul în măsura sa şi să nu facă decât mişcările impuse de el.

— Poftiţi aici! îi invită Li-Fung, cu behăitul său de căpriţă amabilă, arătându-le o masă retrasă, luminată de o singură lampă. Nu trebuie să se vadă lumină din stradă. Cabaretul chinez doarme până la miezul nopții, după cum luna răsare pe muntele Si-Sin, după ce soarele a apus în dosul colinelor Cirip-Cirip!

Li-Fung le oferi spre mâncare câte un cuib de rândunică, ceea ce Tom Sincler refuză cu energie, temându-se să nu fie de pupăză.

El ceru trei limonade, insistând ca lămâia să fie tăiată şi stoarsă în faţa lor. Doi chelneri chinezi executară ordinul cu mare grabă, fugind de colo până colo, cu paşi mărunți şi cu mici chiote de supunere şi gingăşie.

Tom Sincler şedea pe un scaun lipit de-al lui David Pickleston, care dădea semne de vădită nemulţumire.

— Ce e, suflete, de ce n-ai odihnă? îl întrebă detectivul binevoitor.

— Eu nu-nţeleg cât o să mai ţină gluma asta, Tom Sincler? De şase ore mă porţi aşa, legat de dumneata. Înţelegi, asta nu-mi prea convine!

— Ne convine sau nu în mod egal la amândoi, iubite Adonis!… zâmbi detectivul.

Nu-mi poţi răpi plăcerea de a te şti lipit de sânul meu… De când umblu după tine, ticălosule!

Apoi, adresându-se lui Boby Hamilton, care şedea abătut la alt colţ al mesei, încercă să-l înveselească.

— Te uiţi la noi, domnule Hamilton? Noi suntem fraţi siamezi. Detectivul şi spărgătorul. Poliţia şi crima. Nu putem trăi unul fără celălalt. La mii de kilometri, suntem legaţi unul de altul. Dacă te ţin aşa de strâns de mine, scumpul meu Adonis, o fac pentru plăcerea filozolico-estetică de-a realiza, de a prelungi un simbol. Când voi mai avea, oare, acest prilej?

Tom Sincler expuse o-ntreagă teorie a dificultății muritorilor de a pune faţă-n faţă forţele care conduc omenirea, insistând asupra faptului că nimic nu e mai departe de un lucru decât ceea ce decurge din acest lucru.

Dar nici regele vacsului, nici sclavul uns cu vacs – al cărui nume Tom Sincler evita să-l pronunţe în acel local – nu păreau că gustă, în mod special, teoriile detectivului, fiind preocupaţi de propriile lor probleme.

David Pickleston ar fi vrut să se vadă liber, Boby Hamilton era îngrijorat de dispariţia scumpei sale Ida, care nu mai dăduse semne de viaţă de când părăsise apartamentul lui Jim Parker. Nerăbdător să afle prin Li-Fung de urma ei, miliardarul n-avea spiritul destul de predispus spre consideraţii de ordin general.

Capitolul XVI

O limonadă suspectă

Profitând de faptul că Tom Sincler scotea pe omul legat de el să ia puţin aer, sau să-şi spele mâinile pe culoarul din stânga, în fund, Boby Hamilton chemă pe Li-Fung şi-i spuse:

— Poftim zece franci. O să avem nevoie de dumneata în noaptea asta. Te rog să ne dai tot concursul şi le vom răsplăti din belşug. Deocamdată, spune-mi: ți-aduci aminte de o dansatoare Ida?

— Ida… Cum să nu!… Arlette Leblond… Excelentă fată! Am pierdut-o… S-a măritat cu dobitocul de Boby Hamilton, regele vacsului!

— Regele vacsului nu este aşa de dobitoc, Li-Fung, cum îţi închipui! replică miliardarul, jignit că n-a

fost recunoscut numaidecât, cu toate că mai fusese de câteva ori în acel local cu diferiţi prieteni din New York şi cu Ida, chiar. Dacă te-ai fi uitat pe vreo cutie „Myosotis”, ai fi văzut chipul meu pe capac!

— Spirite cereşti, venerate Confucius, trăsniţi-mă! exclamă Li-Fung, ridicând mâinile şi târându-se pe podele. Lumina verde ţi-a schimbat faţa şi nu te-am recunoscut. Iartă-mă, mister! Iartă-mă!

— Fără supărare, Li-Fung, îl consolă Boby. Te rog să-mi vorbeşti tot aşa de deschis şi de acum încolo. Spune-mi, Idei îi plăcea mult să danseze aici?

— O, da! A plâns când ne-a anunţat că se mărită, Celelalte fete o-ncurajau, îi spuneau c-ar trebui să sară-n sus de bucurie, că un bărbat miliardar nu se găseşte pe toate drumurile. Mă rog, tot ce vorbesa dansatoarele în asemenea ocazii!

Cu ochii umezi, bătrânul chinez, împreunându-şi mâinile, rugă pe regele vacsului să-i spună dacă doamna Hamilton s-a mai gândit în lunile din urmă la prietenii ei, la taverna unde fusese atât de iubită.

— Nu ne-a uitat?

— Nu, Li-Fung. Mi-a vorbit de multe ori de dumneata, de cabaretul ăsta, de camaradele ei. Uneori, îmi spunea cu melancolie: la ora asta, se aprind lampioanele în taverna lui Li-Fung. Luthul începe să răsune, dansurile pornesc, cântece şi glume umplu văzduhul!…

Boby Hamilton scoase un suspin involuntar, Li-Fung îl privi cu duioşie.

— Să mă ierţi, Mister, dar vorbiţi de doamna Hamilton cu oarecare părere de rău… nu cumva..

— M-a lăsat, Li-Fung, m-a lăsat! izbucni regele cremelor de ghete nemaiputând să se stăpânească, Azi-dimineaţă era în casa mea, iar acum…

— A plecat?

— Da. Azi, la orele cinci şi jumătate, Mi-a spus că-şi reia libertatea şi seara n-a mai venit la masă. Am căutat-o pretutindeni. Iată-mă şi la dumneata. Tot mi se pare că o să vină aici, chemată de glasul amintirilor!

— Ce bucurie ar fi pe noi toţi dac-am revedea-o!

— Şi cu aş fi fericit, Li-Fung! Aş convinge-o, poate, să se reîntoarcă…

Dialogul dintre chinez şi american fu întrerupt de intrarea perechii Tom Sincler şi falsul arap.

Acesta nu părea încântat de mica excursie făcută. Îşi pusese în gând să-l plictisească pe detectiv cu nevoia de a se duce mereu afară, de a se deplasa necontenit, doar-doar se va hotărî celălalt să-l dezlege. Dar blestematul de poliţist nu părea de loc stânjenit.

— Vreau să-ţi impun prezenţa mea, Adonis, vreau ca tot fluidul din mine să treacă-n tine, să mă ai în piele, cum spun francezii. După ce voi avea convingerea că am gonit din tine maimuţa şi porcul ancestral…

— Ca să treacă libelula şi turtureaua! îl întrerupse David, rânjind galben.

— Exact! După ce mă voi fi convins că orice tentativă de fugă a pierit din tine şi că te-ai purificat de toate amintirile diverselor tale metamorfoze, inclusiv cea de spărgător şi de valet negru, după ce voi simţi că eşti plin de Tom Sincler, ca de-o beţie de morfină, îţi voi da drumul, scumpul meu Adonis! mai mult: te voi face colaboratorul meu cel mai preţios, un alter-ego! Deocamdată, îmi dai voie să-ţi ofer o citronadă?

Îi arătă paharele puse pe masă şi băură câteşitrei, spre marele dezgust al lui Boby Hamilton, care, american 100%, nu înţelegea să stea la masă şi să-şi ciocnească paharul cu un negru, fie acesta numai înnegrit.

La rândul său, David Pickleston nu era dispus să aprecieze nici spiritul, nici înţelepciunea inspectorului de poliţie.

— Aş prefera să mă dai pe mâna justiţici, să sfârşim odată, protestă el. Cum o să mănânc, cum o să mă spăl, legat de dumneata?

— Cu mine-n braţe, păunaşule! Zău! Nani! De ce te strâmbi?

— Limonada asta are un gust greţos!

— Protestez! strigă Li-Fung cu vocea lui piţigăiată. Limonada mea e de cea mai bună calitate, a fost preparată chiar în faţa dumneavoastră.

— Li-Fung are dreptate, interveni Tom Sincler. Şi cu o găsesc excelentă, dar dacă lui Adonis nu-i place,

îl vom duce s-o dea înapoi, să-i treacă greaţa. În fundul culoarului, la stânga, nu-i aşa? După dumneavoastră, domnule! încheie detectivul, punându-se, cu graţie, la dispoziţia lui David, care găsise un nou prilej să-l deranjeze.

Profitând de lipsa celorlalţi, Boby Hamilton continua să-l descoase pe chinez:

— Ia spune-mi, prietene, aveai dumneata pe vremuri un dansator Cellino… Ce s-a făcut?

— Îl am şi acum. Vine după miezul nopţii.

— Astă-seară o să vină?

— Desigur, Cellino e un băiat foarte serios. N-a lipsit niciodată. Vine la timp şi pleacă cel dintâi. Iată un artist de mâna-ntâi.

— Dar ştrengăriţa de Miss Dorothy?

— Excelent copil.

— E cea mai bună prictenă a soţiei mele. Poate ne va spune dânsa unde e scumpa mea Ida!

Tom şi David intrau în pas milităros, ţepeni unul lângă altul. Buzele roşii ale arapului schiţau o strâmbătură, iar detectivul surâdea.

— Li-Fung, n-ai cumva o pană de păun sau de pasărea paradisului?

— De unde să le scot, domnule inspector?

— Ai dreptate. Nu trăim în paradis, ci într-un oraş modern, prozaic… Mă mulţumesc, în cazul acesta, cu simplă pană de găină.

Aş dori să gîdil puţin omuşorul camaradului meu alăturat, căruia citronada îi stă ca o şopârlă acră în gâtlej şi n-o poate reda libertăţii. Stau la dispoziţia dumitale, scumpul meu frate siamez, oricând.

Capitolul XVII

În legătură cu providența

Adonis renunţă să mai iasă pe culoar, la stânga, văzând că toate sforţările sale de a-şi exaspera titranul erau inutile.

— Crezi în providenţă, suflet rătăcit? îl întrebă Tom.

— Aş crede, dac-aş şti ce este…

— Îi voi explica altă dată. Ei bine, providenţa a vrut să fii servitorul negru al unui fachir, căci dacă ai fi fost alb, tatăl tău, cu care vei fi pus faţă-n faţă foarte curând, te-ar fi recunoscut imediat, s-ar fi trădat, ar fi şters-o văzându-te cu mine. Aşa îl vei recunoaşte numai tu şi-mi vei spune dacă într-adevăr e el. Cât despre iubita-ţi mamă, va fi ceva mai greu s-o identifici, căci are un aspect exotic şi venerabil, de care sper că o vom dezbăra chiar în noaptea asta!

Li-Fung se reîntorcea, surâzător, ţinând cu graţie, între două degete, o pană de cocoş, smulsă din chivăra unui artist, care făcea pe şeful unui trib de piei-roşii. El oferi pana lui Tom Sincler, care o primi şi o ţinu între degete cu acelaşi gest grațios. Întinzând pana de cocoş mîinii stângi a lui David (dreapta acestuia era paralizată de curelele care o strângeau), Tom Sincler luă atitudinea unui cavaler ceresc în faţa unei mici prințese de neam străvechi. În acelaşi moment însă detectivul tresări. În vreme ce afară se descărca un trăsnet prelung, intră un domn voinic, foarte elegant, cu barba neagră şi cu ochelari coloraţi. Personajul, în frac, avea mişcările greoaie, vulgare; era însoţit de o femeie mică, îmbrăcată în valuri de mătase, ca nobilele indiene. Cei doi vizitatori se aşezară la un colţ opus al mesei unde luaseră loc Tom, Boby şi Adonis; femeia şedea cu spatele la dânşii. Se vedea numai chipul brun, măsliniu al omului cu barba foarte neagră, un fel de nabab persan. Scoţându-şi ochelarii, străinul descoperi fruntea îngustă peste care se împreunau două sprâncene foarte groase şi negre. Tom Sincler le recunoscu.

Li-Fung se repezi să-l servească – nişte clienţi de seamă trebuie serviţi totdeauna cu exces de amabilitate.

Fără să piardă din ochi grupul cel nou, detectivul continua să zeflemisească pe David, în indiferența lui

Boby Hamilton.

— Fiu al rasei Pickleston, nici o fibră a sângelui tău nu tresare în acest moment?

— Niciuna! răspunse David poliţistului, fără să înțeleagă întrebarea.

Ca şi lui Boby Hamilton, tot așa și lui David Pickleston puţin îi păsa de acei străini ciudaţi, care bravaseră furtuna ca să bea o sticlă de şampanie în „Taverna chineză“.

Preocupat de gândul repăsirii frumoasei şi tinerei lui soţii, regele vacsului consulta mereu ceasornicul; era exasperat că minutele treceau foarte încet şi niciun artist din cei aşteptaţi nu sosise încă. Dar mai era vreme.

Anunţată de un serv pitic că au sosit oaspeţi noi, necunoscuţi în local, Wing-Taï-Pu, zisă Susur-de-Izvor sosi și dânsa, maiestuoasă și superbă, sub kimonou, făcând reverenţe bogatului asiatic. Nababul măsliniu își mângâia barba, privind cu aerul unui nou-venit plin de curiozitate lampioanele și decorațiile cabaretului, în care nu luminau decât cele două lămpi ale meselor ocupate; restul era cufundat în misterioasă penumbră.

Nu știm ce va fi gândit Tom Sincler despre cei doi vizitatori nocturni. Era însă curios că ei pătrunseseră în local, când agenții postați la ușă aveau ordinul să nu lase decât pe artişti.

Clienţii necunoscuţi nu fuseseră anunţaţi că, din pricina ploii, cabaretul va fi închis în acea noapţe? Cu un surâs enigmatic la colţul gurii voluntare, Tom Sincler își continua dialogul cu Adonis, în indiferența miliardarului.

— David Pickleston, regret un singur lucru! că nu te-ai făcut poliţist. Ai o inteligenţă de o calitate mai aleasă ca a borfaşilor de rând. Ca detectiv, ai putea face mult mai mult bine societăţii decât îţi faci personal ca spărgător. Şi-apoi, ai un suflet de elită. Al salvat o femeie. M-ai umilit pe mine, care eram gată s-o pierd. Unul din motivele pentru care te ţin strâns legat de mine este și amintirea aceasta. Caut pocăinţa. Vreau să te simt pe inima mea, greu ca o remușcare…

Negrul de contrabandă nu se lăsă nici el mai prejos, căci replică filosofului de la Boston:

— Şi cu regret din toată inima, Tom Sincler, că-n loc să te faci poliţist, nu te-ai făcut pick-poket, cu inteligența dumitale, ai fi câștigat milioane. Ca detectiv, câștigi prea puţin. Societatea nu te răsplătește după cum meriţi!

— Poate că mai e vreme! insinuă Sincler.

— Pentru mine, vai, nu mai este vreme să mă fac poliţist! oftă David.

— Nu se ştie! Multe s-au mai întâmplat! Dacă nu te-am predat comisarului pân-acum, înseamnă că aveam un scop. Sunt în stare să te scot basma curată, dacă-mi dai pe mână pe şefii bandei cu care ai operat la Filadelfia… pe părinţii tăi…

Și Tom Sincler aruncă o privire piezișă spre masa cealaltă.

— Jur pe şalvarii lui Mohamed – fiindcă pe orice lucru scrios aș jura, nu m-ai crede – că n-am lucrat niciodată cu banda din Filadelfia! N-am omorât pe nimeni! Mi s-au atribuit crime pe care nu le-am făcut! Am fost condamnat la moarte pe nedrept! Voi ști cum să mă răzbun pe cei care au lăsat să se creadă că erau ale mele omorurile săvârșite de ei!… protestă David, cu un mare accent de sinceritate în glas, punctând cu o lovitură a pumnului stâng fiecare frază din această patetică tiradă.

— All right! aprobă Tom, prinzând cu mâna dreaptă stânga spărgătorului. Te voi face agent de siguranţă. Obligaţia e luată din amândouă părţile. Martor ne e mister Boby Hamilton!

— Domnii mei, târgul acesta mi se pare foarte original, da-ţi voie să mă îndoiesc de eficacitatea lui!… interveni miliardarul, care constatase cu un oftat, privindu-și ceasornicul, că mai erau patruzeci de minute până la miezul nopţii. Tom Sincler, nu ţi-e teamă că domnul acesta, odată liber, o va lua la sănătoasa?!

Ofensat, David Pickleston măsură pe miliardar:

— Dumneata nu cunoşti cuvântul de onoare al pick-pokeţilor, domnule Hamilton!

— Dacă David Pickleston a bătut palma cu mine, înseamnă că ştie ce vrea. În duelul nostru, eu am fost cel mai tare.

— Recunosc cu lealitate c-am fost învins şi mă supun! complelă David. Când mi se oferă asemenea situaţie, de ce-aş refuza? Ce pot să fac la Paris, unde am tras pe dracul de coadă ca valet al unui fachir? Furturi şi spargeri? Dar eu nu ştiu să mă lupt decât cu poliția Statelor Unite, cum m-aş putea măsura cu francezii? Tom Sincler, este o mare mândrie pentru mine să am asemenea stăpân!

Cei doi colegi îşi strânseră cu efuziune mâinile libere.

— Ne-am înţeles! Te numesc subagent special. Te vei numi Bordeaux 333.

— Mulţumesc. Bordeaux 333. Dar cartea de poliţist?

— O vei avea numaidecât. Deocamdată, ţine fluierul! Domnule Hamilton, contăm pe discreţia dumitale.

— Nu mai încape îndoială. Dar vă mărturisesc că nu mai înţeleg nimic!

— Nici azi n-ai înţeles nimic din ceea ce s-a petrecut în casa lui Jim Parker, dar cred că-n noaptea asta se vor lămuri multe. Am venit aici să dăm de urma doamnei Hamilton şi-a colierului. Dacă pleci cu amândouă eşti mulțumit?!

— Încântat! mai ales că soţia mea e complet nevinovată,

— Să zicem. Lucrul acesta, în orice caz, nu l-aş putea jura pe onoarea mea de poliţist.

— Scumpa mea Ida nefiind goală în braţele fachirului, adulterul n-a putut fi constatat. N-am niciun motiv de divorţ.

— Părerea mea este că Adonis, fostul arap al fachirului, ne-ar putea spune dacă doamna Hamilton era sau nu metresa lui Jim Parker.

— Vă înşelaţi! protestă noul agent, afiliat poliţiei franceze. Ca spărgător, v-aş fi putut trăda secretele fostului meu patron. Ca detectiv, însă, onoarea mi-o interzice!

— În cazul acesta, hotărî inspectorul, îţi ridic pentru moment delegaţia de subagent secret. Adu fluierul! Aşa! David Pickleston, te-am degradat! Eşti un simplu pick-poket. Ai să ne spui dacă doamna Hamilion avea sau nu relaţii cu Jim Parker!

Miliardarul interveni cu vehemenţă:

— Domnule Pickleston, onoarea îţi dictează să rămâi în rolul dumitale de poliţist şi să fii gentilom ca orice poliţist!

Cavalerismul lui Adonis îşi găsise maximum de expresie într-o frază sublimă, punctată cu lacrimi:

— Tom Sincler, din moment ce m-am ridicat pe scara valorilor morale, nu mă poţi sili să mă cobor din nou în mocirla societăţii! Ar fi inuman!

— Bravo, Adonis! replică detectivul. Am vrut să te-ncerc şi m-am convins că eşti într-adevăr un om de onoare! Poftim fluierul! Bordeaux 333!

— Mersi! Bordeaux 333! răspunse David Pickleston care-şi simţea în jurul frunţii o aureolă de divinitate.

Boby Hamilton iradia şi el de-o fericire celestă, savurând deliciile incertitudinii de-a fi sau nu încornorat.

Tom Sincler îi aduse la realitate pe amândoi:

— Domnii mei, toate aceste consideraţii cavalereşti vă onorează, dar, cum nu ne aflăm la Academia de Ştiinţe Morale, ci în taverna mult venerabilului Li-Fung, s-o scurtăm! Noi am venit aici să descoperim un colier de perle şi să redăm societăţii pe onorabila doamnă Hamilton. Auziţi? Această sonerie, aceste bătăi violente în uşă vestesc începutul comediei. Să fim gata. David Pickleston, să trecem alături, să-ţi iscălesc cartea de poliţist şi să ne deghizăim. Domnule Hamilton, în interesul cercetărilor noastre, vino şi dumneata cu noi!

N-apucase Tom Sinclor să stingă lampa şi să intre în camera vecină, că un alt bec se stinse în local: nababul persan sau indian şi femeia asiatică ce-l acompania întoarseră şi ei nasturele lampionului. Boxa lor intră în umbră; cei doi clienţi exotici nu se mai vedeau… Afară, tuna şi ploua cu găleata.

Capitolul XVIII

Unde vedem pe Cellino

Cu toate furtunile care intimidau câteodată clientela, luna iunie era cea mai rentabilă pentru Li-Fung. „Taverna chineză“ își recruta majoritatea oaspeţilor printre americanii de nord. Ei plecau din Noul Continent pe la sfârșitul lui mai, ca să părăsească Parisul după 14 iulie.

Ceea ce atrage pe yankei spre Paris nu sunt dantelele de piatră cenușie a catedralelor, nici faimoasa viaţă de noapte pe care-o pot găsi atât la New York, cât şi la Berlin. Colinele împădurite ale Franţei, codrii ei adânci, iată ce-i recheamă, cu mii de braţe înflorite, de dincolo de imensitatea Oceanului.

Fără pădurile ei, Franţa n-ar fi paradisul visat de oamenii mașinilor, ai palatelor zgârie-nori, ai podurilor de fier, care trec peste ape triste, tulburi, cenușii, unsuroase, lipsite de acel verde campestru pe care fluviile Franţei, începând cu Sena, îl rostogolesc chiar în inima oraşelor, printre ziduri de granit.

Emoţia amintirii ar fi fost mai intensă, mai poetică, dacă loviturile din poarta cabarelului nu l-ar fi chemat la apriga realitate,

— Omul care bate aşa e prea impetuos ca să fie un american! gândi Tom Sincler.

Dar polițistul se înșela: omul care insista să intre era un compatriot, Allen Preston.

Ras complet, cu ochii albaştri, noul-venit devenea în fiecare seară foarte brun, își punea o mustăcioară neagră şi mici cotleţi lângă urechile cu inele de aur; nu l-ar fi recunoscut nimeni sub masca pasionatului partener al lui Miss Dorothy.

După cum doamnele din aristocrația americană nu recunoșteau în vrăjitorul Jim Parker pe însuși acela care le trimitea la acest vrăjitor, tot așa, noctambulii trimiși la taverna lui Li-Fung de către Allen Preston nu l-ar fi identificat în ruptul capului pe fiul ilustrului rival al lui Edison sub costumul de dansator meridional.

Foarte elegant în fracul său, cu capa pe umeri, cu clacul pe cap, cu mănuși albe-n mînă şi-n dreapta cu un baston cu măciulia de argint, Cellino venise mai devreme, dorind să vorbească fără martori lui Li-Fung. La insistenţele sale, însuşi patronul alergă să-i deschidă.

— Hei, ce elegant suntem astă-seară!… Parc-am fi un gentlemen care se duce la club! zise mult veneralul patron.

— Ai ghicit, Li-Fung! Mă duc la Clubul Excentric, unde pot fi văzut în orice seară, de ani întregi, în compania celor mai distinși americani din Paris. Dac-am venit la ora asta, înseamnă că se petrece ceva neobișnuit,

— Să cunoaştem şi noi acel lucru neobişnuit! se pițigăi chinezul,

— Li-Fung, fiecare om poartă o mască. Masca mea este a dansatorului Cellino. În realitate, mă numesc Allen Preston şi sunt fiul marelui savant Fenimore Preston. Dumneata care-ai trăit atâta la New York trebuie să fi auzit de el…

— Rivalul răposatului Edison!

— Exact!

— Eu sunt un gentilom cunoscut şi stimat în cea mai aleasă societate. Dar sunt pe cale să pierd acest nume, să dispar din lumea bună, dacă nu-mi dai un ajutor…

— Cu plăcere, dar cu condiţia să nu fie amestecată poliţia. N-am văzut nimic, nu ştiu nimic, nu dau nici o mărturie!

— N-avea grijă! Ţi-am adus deunăzi un colier de perle pentru care mi-ai dat 200.000 franci.

— Dacă face…

— Face mai mult, ştii bine!

Li-Fung se uită împrejur cu teamă. Amândouă mesele care fuseseră ocupate adineauri erau întunecate. Aprinse. Nimeni. Se uită în salonașul de alături: văzu pe Tom Sincler, pe Boby Hamilton şi pe însoţitorul lor negru. El căută din ochi perechea străină. Dar nici asiaticul voinic cu barba neagră, nici femeia măruntă care-l însoțea nu mai erau acolo. Pe unde jeşiseră?

Capitolul XIX

Sus mâinile!

Insistenţele lui Cellino nu dădeau răgaz lui Li-Fung să-şi ducă mai departe investigaţiile mintale privitoare la strania pereche dispărută.

— Colierul meu face mult mai mult, ştii bine! El aparţine soţiei unui miliardar. Soţul a aflat că e în posesia mea şi mi-a spus că dacă în douăzeci şi patru ore nu i-l dau înapoi, mă va denunţa. Allen Preston va fi compromis pentru totdeauna. Aşa mi-a spus.

— Şi el are dreptate! behăi bătrânul. Ştiu ce vrei să-mi propui. Mi-ai adus 250.000 franci şi vrei să-ţi înapoiez colierul. Regret, dar nu-l mai am aici!

— Să nu ne grăbim! îl întrerupse Cellino. În primul rând, nu ţi-am adus niciun franc, fiindcă n-am de unde, iar în al doilea rând, colierul e aici, trebuie să fie aici! Când ţi l-am încredinţat, te-am rugat să-l păstrezi, căci l-aş putea libera dintr-un moment în altul… Să fim înţeleşi!

Li-Fung, luat repede, începu să se codească:

— Scumpul meu Cellino, lucrurile astea eu nu le prea pricep… Să-ntreb pe Susur-de-Izvor… Poate să ştie dânsa! Susur-de-Izvor, libelula mea, ia poftim! miorlăi el la uşa unei alte încăperi. Poftim aici, puţin! Cellino are să-ţi facă o propunere dulce ca un pui de rândunică şi armonioasă ca un acord de luth!…

Wing-Taï-Pu îşi făcu apariţia. Ceremonios, Cellino îi sărută mâna bărbătească:

—Bună seara doamnă! Trebuie să lucrăm repede. Am venit să-mi daţi colierul!

— Cât ai adus?

— Nimic.

— Vrei să-ţi dăm perlele fără nici o garanţie?

— Da. Şi nu numai atât! Îmi veţi da şi două sute de mii de franci pe deasupra.

Li-Fung începu să râdă, mărunt şi subţire, bătându-şi genunchii cu palmele.

Wing-Taï-Pu, dimpotrivă, era încruntată.

— Ai înnebunit, băicte!… protestă dânsa. De ce nu ceri opt sute de mii de franci, sau patruzeci de milioane sau cincizeci de miliarde… e totuna!

— Atîta-mi trebuie, atât vă cer! răspunse Cellino, hotărât, aproape tăios. Ştiu că-i aveţi! Trebuie să mi-i daţi!

— Să zicem că-i avem. Ce ne dai în schimb?

— Cuvântul unui om de onoare!

Li-Fung şi cu Wing-Taï-Pu se uitară împrejur.

— Spune-i să poftească! zise femeia,

— Cine să poftească!

— Omul de onoare!

— Am spus cuvântul meu, cuvîntul lui Allen Preston!

Winpe-Taï-Pu nu înţelegea cine este Allen Preston.

— Fiecare om poartă o mască, draga mea, se crezu Li-Fung obligat să-i explice. Graţioasa mea undă murmurătoare, Cellino este masca unui om de lume!

— S-o poarte sănătos! se răsti Susur-de-Izvor. Eu nu văd unde vrea s-ajungă!

Allen Preston explică:

— Îmi trebuie colierul să-l dau înapoi stăpînului, îmi trebuie 150.000 franci să plătesc la Excentric-club şi-mi trebuie 50.000 franci ca să joc, să câştig toţi aceşti bani. Astă-seară sunt inspirat, Vi-i aduc înapoi, plus cei 200.000 pe care mi i-aţi împrumutat pe colier, plus jumătate din câştig! Dacă nu-mi daţi aceşti bani, îmi zbor creierii!

— Zboară-ţi-i sănătos, puiule! auzi vorbă! rânji Susur-de-Izvor.

— Da, replică Cellino, dar n-o să-mi trîntesc un glonte-n cap înainte de-a fi spus poliţiei anumite lucruri!!

— S-auzim!… exclamară într-un glas cei doi chinezi.

— Că-n Franţa, traficul cu cocaină e interzis!

— Asta ştie toată lumea! chicoti Li-Fung.

— Că poliţia pariziană urmăreşte fumătoriile de opiu, tripourile clandestine şi negoţul de carne vie!

— Şi asta o ştie toată lumea! rîse, la rândul ei, Wing-Taï-Pu.

— Că la Paris n-are nimeni voie să tăinuiască lucruri furate, s-adăpostească bandiți, să aibă o casă plină de femei răpite şi o pivniţă unde putrezesc cadavre!

Li-Fung şi Susur-de-Izvor se puseră pe un râs convulsiv.

— Ha! Ha! Ha! Şi asta ştiu toţi copiii, darmite copoii poliţiei!

— Da, urlă Cellino, dar nu ştie nimeni că există la Paris o casă unde se practică toate astea sub lampioane chinezeşti! Vreţi acum să ştiţi şi numele acelei case? E taverna venerabilului Li-Fung!

La auzul acestui nume, cei doi bătrâni, ca şi cum ar fi fost învoiţi, săriră asupra lui Allen Preston.

Wing-Taï-Pu îl apucă de gât, să-l sugrume, iar Li-Fung, strecurându-se între picioarele lui Cellino, încercă să-l răstoarne. În acelaşi timp, ei căutau să-l scoală de acolo, târându-l spre o încăpere din fund.

Musculos şi suplu ca orice dansator, Allen Preston, după o scurtă luptă, reuşi să se smulgă din strânsoarea lor şi, trăgându-se trei paşi înapoi, cu spatele lipit de zid, scoase un revolver pe care-l îndreptă spre agresori.

— Sus mâinile! porunci el.

Auzind zgomot, cei din camera învecinată voiră să se scoale, să vadă ce este, dar Tom Sincler le făcu semn să-şi vadă liniștiți de deghizamente, să lase lucrurile să-şi urmeze cursul.

Capitolul XX

Ca floarea piersicului…

Patronii cabaretului ridicaseră mâinile şi surâdeau galeş lui Cellino, ca şi cum n-ar fi fost vorba decât de-o glumă.

— Unul din voi va rămâne aici, celălalt va intra să-mi caute colierul şi banii. Dacă nu, se va şti mâine în tot Parisul ce ascunde casa asta! Se va şti că la etajul întâi jefuiţi la cărţi oamenii pe care îi îmbătaţi jos. La al treilea etaj, aveţi un lupanar clandestin, la al patrulea se fumează opiu, se ia morfină şi cocaină; la al cincilea, locuiesc apaşii, complicii voştri, iar în subsol aveţi celule unde zac prizonieri bogaţi şi-un canal plin de cadavrele celor asasinaţi. Să nu vă pună dracul să-mi faceţi ceva, fiindcă, dacă nu ies de-aici într-un sfert de oră, prietenii mei care aşteaptă afară au ordin să vă denunțe! S-a sfârşit cu voi.

— S-a sfârşit cu tine, dansator nemernic, care ne mănânci pâinea şi vrei să ne răsplăteşti în felul ăsta! Ieşi afară, că altfel îţi crăp capul cu scaunul ăsta!

Mai puţin impulsiv decât soţia sa, care nu se putea stăpâni, Li-Fung o numi libelulă scânteietoare şi-o rugă să se potolească.

— Cellino e un băiat de inimă! spuse chinezul, dulce şi unsuros ca o mie de cuiburi de rândunică. Nu lua în seamă toate prostiile pe care le spune!

— Eu zic să-i dăm banii şi colierul… Un simplu împrumut, drăguţule, nu-i aşa?

— Vă dau cuvântul meu de gentilom că aveţi tot ce mi-aţi dat, plus un câştig pe deasupra! Iar dacă Dumnezeu nu-mi va ajuta nici în noaptea asta la club, am să mă-nfrăţesc cu dracul şi mă fac omul vostru pe viață şi pe moarte!

— Nu s-ar putea mai puţin?! se tângui Li-Fung. Ia gândeşte-te! 200.000 franci! Plus cei 200.000 pe care ţi i-am dat! De unde să scoatem atâția bani?

— Nicio lescaie mai puţin! Voi sunteți cei mai bogaţi oameni din Paris. Nu mă siliţi să vorbesc! Haide,

grăbiţi-vă, că n-am vreme!

Li-Fung începu să mângâie kimonoul autoritarei sale soţii:

— Haide, izvoraşule!… Du-te şi caută cele dorite, du-te, armonie de trestii, legănare de cvantaie, freamăt de luth sacru…

Legănându-se greoi, Susur-de-Izvor ieşi s-aducă banii şi colierul.

— Uite cum se duce! o contemplă Li-Fung, plin de admiraţie. Ca floarca piersicului pe un pârâu!

— Ca hipopotamul pe gârlă sacră… bombăni Cellino. Crocodil! Balenă! Rinocer! şuieră el printre dinţi.

— Floare de lotus! îl corijă Li-Fung. Apoi familiar: Fie că ne-ai tras o spaimă, Cellino!

— Voi mi-aţi tras mie o spaimă! Aţi vrut să mă strângeţi de gât! Idioţilor! Peste un sfert de oră vă cotrobăia casa toată poliţia Parisului!

Li-Fung începu să se bată iar cu mâinile pe pulpe, chicotinăd:

— Ki! Ki! Ki! Da' cine ţi-a spus prostiile cu opiu, lupanare şi cadavre?

— Prostii! Infamii! rectifică Cellino. Ar fi de crezut aşa ceva în mijlocul oraşului? Sus mâinile!… urlă el, observând că Li-Fung îşi pipăia în mod suspect kimonoul.

Chinezul se prefăcu că-şi netezeşte mustaţa şi-şi frecă nările.

— Mă mănâncă nasul…

— Vezi să nu mănânci bătaie!…

— Şi, zău, ia spune-mi cum ai auzit toate astea? Cine ţi-a spus? Mai vorbesc şi ceilalţi artişti? Ar fi o mare nenorocire să intru în gura lor! auzi! O casă onorabilă ca a noastră!

— Artiştii nu vorbesc nimic, deocamdată. Dar am auzit, întâmplător, că există la Paris o casă – ar putea să nu fie a voastră – unde se petrec toate astea. Se mai spune că această casă e unită cu Sena printr-un canal în care sunt aruncaţi cei omorâţi de stăpâni… Sub acest canal ar fi zidită o boltă, în care sunt ascunse avuţii imense. Dar astea sunt poveşti din o mie şi una de nopţi şi numai proştii ar putea să le creadă! Sus mâinile!

Iarăşi făcuse Li-Fung ceva suspect cu mâinile, căutând în buzunarul pantalonilor.

— Mă cam doare bătătura! zise chinezul, ridicând piciorul şi pipăindu-l.

— O să se schimbe vremea!… rânji Cellino, ascultând cum tuna afară şi cum vâjiia ploaia.

— Când ne dai banii înapoi?

— Peste o oră,

— Dar dacă pierzi iar?

— Nu pot să pierd la infinit! În orice caz, păgubaşi nu vă las! V-am spus: îmi vând sufletul Satanei! Ştiţi bine cîţi clienţi v-am adus până acum! Ei bine, sunt capabil să vă furnizez minori care să-şi toace averea la cărţi, morfinomane, miliardari buni de asasinat, tot ce poftiţi, numai să mă plătesc de voi!… Aşa am ajuns. Dar nu mi-am pierdut nădejdea! Trebuie să fiu bogat într-o zi!

Li-Fung începu iar să-şi poarte mâinile de-a lungul corpului, ca şi cum ar fi căutat să pipăie o armă. Allen Preston avu impresia că şiretul chinez exagerează gestul, ca să-i atragă atenţia şi să i-o fixeze asupra lui. Asta însemna că ceva necurat se pregăteşte la spatele lui Cellino.

Într-adevăr, Susur-de-Izvor, în mână cu o eşarfă pe care voia să i-o arunce în jurul gâtului, veni, însoţită de doi servitori pilici, gata să suprime pe dansatorul favorit al localului.

Acesta, însă, se întoarse brusc, şi lipindu-se de Li-Fung, ca să nu-l aibă în coastă, ridică revolverul asupra celorlalţi trei.

— Sus mâinile!

Cu o voce mai blîndă ca murmurul unui pârâu, Wing-Taï-Pu îi răspunse:

— Cum o să ridic mâinile care sunt încărcate de perle şi bancnote pentru frumosul Cellino? Iată colierul şi iată cei 200.000 franci. Gândeşte-te, copilul nostru drag, ce avere ai în mâinile tale şi cât trebuie să te iubim ca să-ţi împrumutăm atâţia bani!

— Şi eu vă iubesc pe voi, şi n-o să vă pară rău, Haide, daţi mai repede!

Întinzindu-i de câteva ori şi luându-i înapoi, hotărându-se cu greu să se despartă de acea avuţie.

Wing-Taï-Pu îi dete, în sfârşit, banii şi perlele, în vreme ce Li-Fung se lamenta:

— Vino, Susur-de-Izvor, vino să vedem dac-a mai rămas o bucată de pâine în biata noastră casă de bani!

— La revedere, copil răsfăţat! spuseră amîndoi într-un glas, frângându-şi mâinile de durere.

— La revedere! le aruncă Cellino, precipitindu-se spre ieşire.

Capitolul XXI

Colierul regăsit

Cei doi chinezi intrară în camera lor, ca să mediteze asupra ciudatelor zvonuri, reproduse de Cellino, şi să-şi ia măsurile necesare. În momentul când mai avea doi paşi până afară, Allen Preston se pomeni că între el şi poartă apare Jim Parker, astrologul şi fachirul din rue Lincoln, adică el însuşi, fantoma celui de peste zi.

Acelaşi kimonou înstelat, acelaşi bonet ţuguiat şi punctat cu un luceafăr, aceeaşi baghetă cu vîrful de astru luminos,

— Piei drace! exclamă Cellino.

Dar demonica apariţie n-avea nici o intenţie să dispară, ci-i tot ieşea în cale la fiecare mişcare nouă.

— Lasă-mă-n pace, domnule! protestă Allen Preston, grăbit din cale-afară.

— De ce fugi de mine, Jim? insista acel alter ego al lui Allen.

— Habar n-am nici de dumneata, nici de Jim al dumitale!

Dar celălalt nu se dădu bătut:

— Se poate una ca asta!? Nu te-am făcut eu fachir şi astrolog? Discipol ingrat, de ce te porţi aşa cu mine?

— Dar, în definitiv, cine eşti dumneata, domnule?

— Eu sunt Rama, drăguţule! Eu sunt veneratul Rama-Vişnu-Crişna-Muti, din Calcuta.

— N-am auzit!…

— Se poate?! Cine ţi-a dat bagheta cu hiper-radio la vârf, profesoraşule? Cine te-a învăţat să descoperi coliere furate? Nu te-am făcut eu pacitist şi umanitarist, serafimule? Fachir fără inimă, l-ai uitat pe maestrul tău, Rama-Vişnu-Crişna-Muti?

Tot vorbind şi sărind, exact cum făcea şi Allen Preston în apartamentul său exotic, necunoscutul care se dădea drept academicianul din Calcuta aprindea şi stingea mereu luceafărul electric al baghetei.

— Să sfârşim comedia asta. Cine eşti şi ce pofteşti?

— Nuieluşa mea miraculoasă a simţit în buzunarul dumitale un colier care nu-ţi aparţine. Hocus-pocus, Brahma şi Confucius, vaca are coadă, coada n-are vacă, Ali-Mali, Uşi-Vişi, Cara-nic gida, a-hahâ-a-ha-ha şi pe urmă uite-aşa, scoate colierul lui Boby Hamilton!

Cellino înţelese cu cine are a face. Un singur om era capabil să-i copieze kimonoul, să-şi facă unul la fel, să se grimeze exact cum se grima el. De aceea, îl întrebă;

— Boby Hamilton te-a trimis, Tom Sincler?

— El însuşi. Scoate colierul şi caută-ţi de treabă,

— Nu l-am luat nici de la dumneata, nici de la dânsul!

Allen Preston voi să treacă. Detectivul i se puse în cale:

— Colierul! Altminteri nu te las să pleci!

— N-am să i-l dau decât doamnei Ida Hamilton, sau lui Boby în persoană!

— Pe doamna Hamilton n-o am la îndemână, dar pe regele vacsului ţi-l pot scoate în doi timpi şi trei mişcări, cu sau fără lustru! Aşteaptă-mă un moment!

Apropiindu-se de camera unde-şi lăsase companionii şi unde Li-Fung îi ţinea la dispoziţie un dulap plin

cu deghizamentele necesare profesiunii sale, Tom Sincler mai făcu de câteva ori nişte semne cabalistice, spre enervarea lui Allen Preston, căruia nu-i ardea de farmece şi de jocuri cu bagheta.

— Hocus-pocus, insistă astrologul de ocazie. Raka-vu! Ra-Ka-mu! Mahabara – Maharaja! Belali-bengali, ia dă-te-ncoace, Boby! Apoi, lui Cellino: Să nu te miri văzând un marinar bătrân: e regele vacsului!

Dansatorul nu putu să nu izbucnească-n râs la gândul noii transformări a celebrului magnat al industriei americane.

— Ascultă, Tom Sincler, ai să-l înnebuneşti pe bietul Boby tot deghizându-l!

— Nu mă las până nu-l fac detectiv şi pe ăsta! râse Tom. Ce-mi dai să-l vezi şi pe Adonis al dumitale ca marinar?

Într-adevăr, de alături se ivi arapul, care părea mai negru în albeaţa imaculată a costumului.

Împăratul cremelor de ghete, cu o barbă albă în jurul gâtului, avea aerul unui autentic lup de mare.

— Domnule Hamilton, zise Tom Sincler, profesorul Jim Parker are să-ţi spună un cuvânt!

Allen Preston se înclină ceremonios, apoi, cu o ţinută marţială, de gentilom, se adresă lui Hamilton:

— Bună seara, domnul meu! Cercetările mele ingenioase mi-au permis să descopăr colierul de perle al onorabilei doamne Hamilton. Vă rog să i-l oferiţi, împreună cu omagiile mele respectuoase!

— Pe sfântul Patrik, e chiar acesta! izbucni Boby Hamilton, cu un accent vulgar, de nestăpânita bucurie, în vreme ce vântura frumoasele mărgăritare. Ce fericită va fi şi scumpa mea Ida când îi voi dărui superbul colier! Îţi mulţumesc din toată inima, domnule profesor!

Bogatul industriaş, fără niciun simţ al demnităţii sale, al ierarhiei sociale, se tot curba în faţa tânărului.

Abia atingându-i degetele, Allen Preston dădu să iasă, când fu împiedicat din nou: de rândul acesta, îi ieşise în cale fostul său valet, care-i strângea mâna şi-l lua cam de sus:

— Jim Parker, te felicit din toată inima! Ai făcut o acţiune morală, vei binemerita de la societaţe. Aşa, fiul meu! Supraveghează-ţi conştiinţa, condu-ţi toate acţiunile vieţii în mod onest şi sufletul dumitale va fi împăcat, trecutul răscumpărat!

— Ce, Adonis, te-ai făcut predicator? îl întrebă Allen surâzând.

— Nu. Am primit marea lumină. Sunt un stâlp al societăţii. Mi s-a luat un văl de pe ochi. Am renăscut!

— Bravo, Adonis! Dar vezi să nu ţi se ia un alt văl de pe ochi şi să te-ntorci de unde-ai plecat!

— N-avea grijă, Jim Parker! Când vei avea nevoie de mine (şi aici, David începu să plângă, brăzdând cu lacrimi arzătoare stratul de vopsea ce-l poleia) nu uita că maurul şi-a iubit stăpânul. Maurul nu va pleca!

Allen Preston nu mai auzi ultimele cuvinte; era în stradă, sub ploaia care nu mai contenea.

El se urcă în taximetrul ce-l aştepta de atâta vreme, în vreme ce David Pickleston, apărat de umbrela unui agent pe care-l fluierase, se ducea din om în om, dându-le indicaţii din partea şefului.

Capitolul XXII
O mică socoteală

Rămas singur cu regele vacsului, detectivul îi spuse:

— Domnule Hamilton, lucruri mari se pregătesc. Ne aflăm într-un cuib de bandiţi. Se vor face multe arestări. N-o să fie uşor. Se vor trage focuri de revolver, va curge sânge. Ai curaj să suporţi toate astea?

— Pentru scumpa mea Ida, sunt în stare să înfrunt şi flăcările iadului!

— Foarte bine. În cazul acesta, n-ar strica să facem o mică socoteală.

Miliardarul nu înţelegea.

Tom Sincler se crezu obligat să-l lămurească:

— S-ar putea ca eu să mor în această luptă cu apaşii, s-ar putea să dispar pentru o vreme oarecare, să mă prefac mort, ca să pot urmări alţi criminali. S-ar putea să mori chiar dumneata! afirmă el, uitându-se-n ochii lui Hamilton, căruia îi clănţăneau dinţii. De aceea, te-aş ruga să facem socotelile,

— Să mă ia dracu dacă-nţeleg ceva!

Tom începu să se impacienteze:

— Domnule Hamilton, sper că dumneata nu cunoşti pe detectivi numai din foiletoanele ziarelor?! Numai acolo poliţiştii sunt un fel de apostoli ai societăţii şi lucrează de pomană. Eu mi-am pierdut o grămadă de vreme, mi-am pus viaţa în pericol pentru dumneata. Aş dori să fiu plătit!

— Nu voiam să te jignesc! îi răspunse Boby.

Ca toii avarii, căuta motive nobile ca să-şi justifice viciul.

— Jigneşte-mă! Jigneste-mă! îl încurajă Tom.

— Poftim o sută de franci!!

— Suma aceasta, dacă nu mă-nşel, o datorezi fachirului căruia nu i-ai plătit vizita de azi. Cât despre mine, dacă m-aş hrăni cu cremă de ghete, cu banii ăştia mi-aş cumpăra exact câteva cutii „Myosotist. Cum însă vacsul nu se mănâncă, te rog să-mi dai ceea ce mi se cuvine, adică douăzeci la sută din valoarea obiectului găsit, două sute de mii de franci.

— De ce nu cinci sute de mii, scumpul meu Sincler?

— N-ar fi drept, n-ar fi cinstit.

— Şi două sute de mii e cinstit?

Boby Hamilton începu să se indigneze:

— Domnule inspector, eu m-am ridicat prin propria mea muncă şi cunosc valoarea banului. N-ai să mă tragi tocmai dumneata pe sfoară!

Detectivul fierbea. Tonul lui Hamilton nu-i convenea. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să facă târgul înainte, ca să nu mai primească obiecţiile inelegante ale fostului lustruitor de ghete din New York. Ştiindu-se cu mărgăritarele în buzunar, acesta se lăsa greu şi ridica glasul. Tom Sincler n-avea ce să-i mai facă! Văzând că inspectorul nu ripostează, Boby prinse curaj şi entuziasmându-se de propriile sale argumente le lăsă să curgă impetuos:

— În definitiv, ce ai făcut dumneata pentru mine? Mi-am expus şi eu viaţa, m-am deghizat şi eu, mi-am pierdut vremea prin tot felul de taverne… Dumneata crezi că este de demnitatea mea să mă fac cocoşat şi cu părul roşu, cum am fost azi, când mi-ai impus să devin Benvenuto Forster? Şi crezi dumneata că stă frumos unui om ca mine să se îmbrace în marinar bătrân, să cânte romanţe ruseşti pe care nici măcar nu le cunoaşte?

Tom Sincler ripostă:

— Dacă dumneata ai fost cocoşat şi cu părul roşu, nu uita că şi eu m-am deghizat cu ochelari negri şi cu părul alb ca Boby Hamilton!

— Este o onoare pentru dumneata să ai aparenţa unui rege al Statelor Unite,

— Recunosc că am avut acest mare noroc, dar trebuie să recunoşti şi dumneata că această favoare nu mă poate hrăni. Mâine poate că am să joc rolul lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă că mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap pentru toată viaţa!!

— La urma urmei, de ce atâta vorbă? Perlele nu mi le-ai adus dumneata, le-am primit din însăşi mâna lui Preston, aşa că…

În vreme ce marinarul–miliardar perora, Tom Sinecler, înclinat din frageda copilărie spre filosofie, comenta în mintea lui, cu un surâs amar pe buze, acest caz de ingratitudine şi şiretenie omenească.

„Iată cum răsplăteşte un nabab munca devotată a unui detectiv cinstit şi sărac!“

Satisfăcut de micul său discurs, Boby Hamilton înclina spre o împăcare.

— Înţelegi şi dumneata, Tom Sincler, că 200.000 de franci e prea mult. Să mergem până la o mie, hai să zicem două mii de franci!

— Mulţumesc, i-o tăie detectivul scurt. Credeam că am de-a face cu un gentlemen şi văd că eşti tot văcsuitorul de la intrarea metropolitanului în Franklin-Square! Dumneata ai să regreţi, Boby Hamilton, nu eu!

Şi, în vreme ce Boby Hamilton întorcea capul, Tom Sincler, cu dexteritatea unui perfect pick-poket, îi şterpeli colierul din buzunarul pantalonilor.

În momentul acela, David Pickleston intra în cabaret. El surprinse gestul şefului său. Nu-i venea să creadă. Era încremenit.

— Metempsihoza!… exclamă el, explicându-şi această nemaipomenită faptă a lui Tom Sincler, prin influenţa sufletului de apaş care trecuse în el în clipa când sufletul de stâlp al societăţii se instala în David Pickleston.

— Ai spus ceva, Bordeaux 333? îl întrebă Tom.

— Nimic „. Nimic… bâigui bietul Adonis, adânc rănit în proaspăta-i virtute,.

— Ai luat contact cu oamenii noştri? mai întrebă superiorul său.

David era încântat de primirea pe care i-o făcuseră agenţii.

— Le-am arătat cartea de inspector Bordeaux 333. M-au salutat cu respect. E o senzaţie delicioasă! Întâia oară mă salută policemanii. Pân-acum, mă luau de guler!…

Capitolul XXIII

De la sublim la ridicol

— Domnule Hamilton, şi dumneata, Adonis, veţi ieşi în stradă, veţi ocoli câteva case şi, zece minute după ce s-a aprins balaurul de la poarta cabaretului, o să intraţi aici, să cereţi alcooluri tari, să întreţineţi o atmosferă de neliniște. Restul mă priveşte!

Boby şi David ieşiră, salutând cu mâna la beretă, ca marinarii.

— Hei, Li-Fung, strigă Tom, bătând din palme.

Cei doi patroni chinezi se iviră, ca doi şacali ce stau la pândă, gata la orice.

— Aprindeţi luminile! E miezul nopţii!

Într-adevăr, turnul Catedralei Notre-Dame suna cele douăsprezece lovituri, care cădeau lugubru în noaptea încărcată de apă şi de electricitate. Alte clopote bătură în acelaşi timp, împletindu-şi sunetele funerare deasupra oraşului, asasinat de pumnalele ploii.

Omul îmbrăcat în kimonou, cu barbişon de mag, se adresă chinezului:

— Nu e nevoie să-ți spun cine sunt, scumpul meu Li-Fung!

— Domnul inspector Tom Sincier să se găsească aici ca-n împărăţia marelui Contucius; demonii buni să-i danseze jocuri sacre, floarea de lotus să i se deschidă-n drum ca o…

— Etcetera! îl întrerupse detectivul. Eu sunt un număr nou în programul dumitale, sunt fachirul din Calcuta, astrologul! Ne-am înţeles?!

— Petale de migdal şi zefiri cereşti să adie pe capul tău venerabil, Tom Sincler! zise Li-Fung.

— N-o să fie prea mult scandal, nu-i aşa, domnule inspector? Casa noastră cinstită trebuie să fie liniştită ca o mănăstire! Vă rog să arestaţi cu cea mai mare discreţie şi fără focuri de revolver! interveni Wina-Taï-Pu, dându-şi aere de delicateţe virginală şi de princiară distincţie.

— N-avea nici o grijă, Susur-de-Izvor, răspunse Tom Sincler, cu aceeaşi preţiozitate a cuvântului şi-a mişcărilor. Urechile dumitale parfumate nu vor simţi nimic, prinţesă palidă, zveltă libelulă, privighetoare din Hai-Sin!

Cu multe precauţii şi menajamente, cei doi patroni ai tavernei se interesară de ceea ce se pusese la cale. Ei nu voiau să stânjenească prin nici o indiscreţie acţiunea poliţistului.

— Uite ce este. De câtăva vreme, s-a răspândit: zvonul că sunteţi putred de bogaţi. Lucrul acesta vă priveşte, dar priveşte şi o bandă de spărgători, care şi-a pus în gând să vă prade în noaptea asta. Dar Tom Sincler veghează. Toată strada e plină de agenţii mei. Sunt poliţişti în toată casa, chiar acolo unde nu vă gândiţi. Va fi o capcană straşnică. Vă rog să-mi daţi tot concursul ca să ieşim cu bine din afacerea asta!

— Şapte mandarini, zece cutii de ceai şi o mie de străbuni, ce ne facem? miorlăi Li-Fung.

Astrologul-detectiv bătu cu pumnul în masă şi tună:

— Zece mandarine şi-o cutie de piper, n-avea nici o grijă! Să nu te mire nici o măsură pe care o voi lua. Totul e să păreţi veseli, artiştii să nu ştie nimic, toată lumea să cânte. Ai pe cineva sus?

— Unde?

— În apartamentul unde se fumează opiu!

— Opiu, aici? protestă Li-Fung. Şapte pagode şi-un brahman nu ştiu nimic!

Iar Tom îi replică:

— Şapte brahmani şi-un purice sacru, m-am înşelat! Credeam că e vorba de casa dumitale… Aşa spuneau tâlharii: vom ataca întâi pe cei din fumătorul de opiu!… Se vede că am înţeles greşit… nu e vorba de taverna lui Li-Fung… Noapte bună!

Inspectorul îşi scoase kimonoul, prefăcîndu-se că pleacă.

— Pe barba veneratului Confucius, nu-nţeleg nimic! se tângui bietul bătrân.

— Pe fluviul Galben şi fecioarele muntelui Cipcip, poate să ştie Susur-de-Izvor ceva?… îi iscodi Tom Sincler.

Wing-Taï-Pu îmbrânci pe Li-Fung:

— Nu mai face pe idiotul! Nu vezi că ne-a prins? Dă-i cheile!

Oftând din fundul rărunchilor, chinezul scoase o legătură de chei şi le oferi detectivului:

— Uite casa noastră, averea noastră, toată e-n mîna dumitale, Tom Sincler. Fie-ţi mită! Îţi dau cuvântul meu de cinste că mâine vom desfiinţa acel blestemat salon!

— Nu mă priveşte! îi asigură detectivul american. Eu nu sunt în poliţia de moravuri – treaba colegilor parizieni – pe mine mă interesează banda de spărgători pe care vreau s-o arestez în noaptea asta! Păstrează-ţi cheile. Am să ţi le cer mai târziu. Dar, ia spune-mi, cheia de la bolia cu lucruri furate e tot în inelul ăsta?

— Şapte balauri şi-un derviş, nu ştiu despre ce cheie e vorba, se tângui chinezul.

Energic, Tom Sincler îi replică:

— Şapte dervişi şi-un pui de balaur, ştiţi despre ce e vorba! Ştim cîleşitrei. Ştiu şi cei doisprezece spărgători, care în momentul acesta se strecoară şi ocupă toată casa! Li-Fung, te-a luat dracul!

— Vişnu, Brahma şi Confucius, sunt pierdut! gemea Li-Fung.

— Ţine-ţi gura. Mai avem un sfert de oră. Hai să inspectăm localul. Ia-o înainte!

Li-Fung continua să se vaiele.

— Kamadeva, Sakia-Muni, îndură-te!

— Ăştia sunt indieni, dobitocule! i-o reteză Tom, care începea să se enerveze de prefăcătoriile bătrânului tăinuitor de lucruri furate, onestul negustor, care, sub aparenţa unei nevinovate taverne, ţinea cea mai ticăloasă spelunică din Paris. De mîine-ncolo, să te pui pe învăţat mitologia chineză, fiindcă te cam încurci!

— La ordinele dumitale, Tom Sincler! îl invită Wing-Taï-Pu. Ce parte a imobilului vrei să vizitezi?

— Aş dori să cunosc subsolul… Mă interesează mai mult decât restul casei!

— Poftim! îl invită Li-Fung, conducându-l lângă orchestră şi deschizând o portiţă de aceeaşi culoare ca a tapetului.

El începu să coboare o serie de trepte înguste şi întunecoase.

Tom Sincler îl urma.

Abia pierise kimonoul detectivului, că, de după mese, umblând pe brânci, apărură cei doi pitici chinezi.

Susur-de-Izvor, trăgând un cuţit de sub larga mantie înflorită, le dădu, cu o voce şuierătoare, câteva ordine scurte, pe care devotaţii servitori urmau să le execute aidoma, în câteva minute.

— Băgaţi de seamă. La a şaptea treaptă, eu îl lovesc. Tu-l dezbraci, tu îi scoţi peruca şi barbişonul. Pe urmă îl aruncaţi în canal. Tu te-mbraci în kimonoul lui şi-l înlocuieşti la numărul de fachir. Aţi priceput?

— A şaptea treaptă! zise un pitic.

— Al şaptelea cer! completă celălait.

— Ri-Ki-Ki! râseră amândoi, urmându-și stăpâna.

Lucrurile se întâmplară întocmai după planul convenit.

— Să venim și noi, Li-Fung! strigă Wing-Taï-pu, alergând pe urmele soţului ei, care, prin întuneric, pipăind pereţii, cobora, cu mari precauţii, scara cu miros de mucegai.

Ajunşi la a șaptea treaptă, Wing-Taï-Pu repezi cuțitul între umerii lui Tom Sincler, care se prăbuşi. Cei doi chinezi îl dezbrăcară, dar nu le fu atât de ușor, căci detectivul se apăra, îmbrâncind pe unul, lovind pe altul, în braţe când cu Li-Fung, când cu cei doi pitici, când cu uriaşa patroană.

Se auzeau scrâșniri din dinţi, zgomot de chei, lovituri înfundate, ţipete scurte, înjurăturile lui Tom, care rezista, până când se pomeni prins de opt braţe şi aruncat pe un capac de fier. Acest capac se mișcă puţin, apoi se întoarse brusc. Tom Sincler auzi sub el un vuiet de apă, simţi o răcoare umedă și căzu în valuri, cu un plescăit surd: îl aruncaseră-n canalul subteran, unde-și găsiseră moartea atâția şi atâția americani.

Dar Tom Sincler nu era făcut să dispară cu una cu două. El nu era ameţit de băutură sau de opiu ca celelalte victime ale chinezilor.

Lovitura de cuţit își ratase efectul, căci detectivul purta o cămaşă de zale.

Excelent înotător, el reuși să se ţină la suprafaţa apei, gândindu-se cu mult necaz că toată acea desfășurare de forţe, toate precauţiile sale fuseseră inutile. În zadar postase două duzini de agenţi în jurul casei, în zadar începeau să intre, luând loc la mese, șase perechi de agenţi secreţi, îmbrăcaţi de seară, ca niște clienţi americani.

În zadar deghizase pe unul din cei mai valoroși subalterni ai săi în prinţ oriental, cu barba neagră și sprâncenele împreunate, care se strecurase împreună cu tovarășa sa polițistă – femeia în văluri indiene – la primul etaj al casei, de unde urma să dirijeze operaţiile.

Lipsiţi de şeful lor, cei aproape patruzeci de oameni ai siguranţei veniseră inutil la tavernă, căci nu cunoșteau nici planul de bătaie, nici măcar pe cine voia să aresteze Tom Sincler, necum chipul lui Harry şi al Malvinei Pickleston.

Așteptând să se obișnuiască cu întunericul – lampa de buzunar o lăsase-n kimonoul smuls de bandiți – prizonierul acvatic se gândea la tot felul de lucruri, care n-aveau nici o legătură cu aventura lui.

O satisfacţie intimă îi gîdila, totuși, vanitatea de polițist: dăduse, într-adevăr, de urma canalului pe care-l presupunea legat de Sena, când cercetase cele patru suspecte sinucideri de americani.

Bineînțeles, ar fi preferat să nu descopere niciodată acest canal, decât să-i facă cunoștința în împrejurări atât de neplăcute pentru el.

Tom Sincler era încredinţat că, în momentul acesta, un complice al chinezilor, îmbrăcat în pardesiul său, cu pălăria sa pe cap, se arunca de pe un pod apropiat, simulând sinuciderea detectivului. Cadavrul va fi pescuit în Sena a doua zi.

Această perspectivă nu-l entuziasma de loc. Tom Sincler blestema – sau binecuvânta – mania de-a filosofa în orice împrejurări. Acuma, chiar, el se gândea la lucruri care n-aveau niciun raport cu situaţia momentană. Își aducea aminte de teoriile unui camarad de tranșee, care susținea că pământul nu e perfect rotund, fiind turtit la cei doi poli, ca o mandarină.

Acest camarad își făcuse o frumoasă situaţie în Statele Unite, popularizându-și teoria în conferinţe, articole şi filme de cinematograf.

În viață, nu trebuie să ai decât o idee, dar s-o urmăreşti, dacă nu cu frenezie, cel puţin cu tenacitate! conchidea Tom Sincler, pipăind pereţii, fie culcat pe valuri, fie călcând apa.

Așteptând să moară sau să-i vină un ajutor neprevăzut, Tom Sincler recunoștea, cu toată francheţa, că pasul de la sublim până la ridicol el îl făcuse din plin, ajungând, din înălţimea aspirațiilor sale, în subsolul tavernei blestemate a chinezului Li-Fung.

Capitolul XXIV

Roşu şi verde

Chinezul mărunt, cu glasul tremurător ca un behăit de căpriţă, ascundea, sub mustăţile bine lipite şi sub kimonoul verde, cu balauri roşii, pe însăşi Malvina, soţia lui Harry Pickleston.

Cunoscând acest amănunt, nu va fi greu de dedus că Wing-Taï-Pu, supranumită Murmur-de-Izvor, femeia puternică a slăbănogului Li-Fung, nu era decât teribilul criminal Harry Pickleston. Sub acest nepre-văzut deghizament, ticălosul scăpa celor mai ingenioase cercetări.

O obligaţie cavalerească ne impune să vă mărturisim că bietul Tom Sincler, pe care, un moment, l-am cam zeflemisit pe tema presupunerilor sale, ştia şi el acest lucru.

Dreptatea era cu noi când că înştiinţam că nici printre clienţii, nici printre artişti, nici printre servitorii perechii chineze, nu se găseau cei doi tâlhari; dreptate însă avea şi detectivul când îşi căuta prada în cabaretul exotic de la spatele Catedralei Notre-dame.

Cum a ajuns Tom Sincler la această deducţie, e o întreagă poveste. O dată mai mult, vom vedea că filozotia şi critica de artă nu sunt unelte de disprețuit în cariera unui poliţist.

Nicio fotografie, nici o peliculă de film, niciun portret al soţilor Pickleston nu erau cunoscute poliţiei. Ei nu se lăsaseră niciodată surprinşi de un aparat, aşa că fizionomia exactă nu le-o cunoştea nimeni.

Era sigur, însă, că Harry Pickleston avea înfăţişarea impunătoare a unui om înalt, brun şi gros. Sprân-cenele împreunate adăugau o notă fioroasă aspectului său vulgar.

Malvina era, dimpotrivă, mică, avea ochii vii, neastâmpăraţi, trăsăturile feţei fine, expresive, buzele subţiri, întinse permanent într-un zâmbet de ironie şi amărăciune.

Călăreaţă de circ, pe urmă chiromanciană, iar mai târziu dansatoare pe trapez, Malvina Calmanovici cunoscuse pe Harry Pickleston într-un bâlci din Filadelfia, unde ridica greutăţi, după ce căutase în zadar aur întreaga tinereţe. După căsătoria lor, nu-i mai întâlnim în nici o baracă. Deveniră spărgători.

De un sfert de secol, aceşti oameni erau urmăriţi de toate poliţiile Statelor Unite, fiind învinovăţiţi nu numai de propriile lor crime, dar şi de toate asasinatele misterioase ale căror autori nu puteau fi descoperiţi.

Judecaţi în lipsă, ca şi fiul lor David, ei fuseseră condamnaţi de mai multe ori la moarte de tribunalele americane.

Şi, pe când agenţii de siguranţă le adulmecau urma la Chicago sau Filadelfia, ei erau servitori la Amba-sada Franceză din Peking, unde se introduseseră cu actele unor emigranţi.

Plecaţi cu bune referinţe de la ambasadă, ei asasinară o pereche de chinezi, furându-le hârtiile de iden-titate. Aveau mai multe rânduri de paşapoarte.

La un moment dat, simulară plecarea din Statele Unite. După ce-şi cumpăraseră bilete pentru Nagassaki şi după ce trecuseră frontiera, fiind urmăriţi, în Japonia, de agenţi speciali, luni întregi, cei doi saltimbanci instalau o tavernă la New York, unde sub numele Wing-Taï-Pu şi Li-Fung, îşi făceau o reputaţie de chinezi cumsecade.

Indivizii care treceau drept soţii Pickleston în Japonia erau doi complici aleşi de ei să le semene cât mai mult şi plătiţi bine, cu singura obligaţie de a se plimba şi de-a face pe suspecţii.

Li-Fung şi Wing-Taï-Pu operau la New York, în nasul autorităţilor, în vreme ce perechea care le semăna şi care călătorea sub nume adevărat trebuia să joace rolul soţilor Pickleston fugiţi din Filadelfia cu acte false!…

Cumpărând poliţia cartierului, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu operau împărăteşte în plin New York, până-n ziua când cei doi complici ai lor, arestaţi în Tokio şi cercetaţi de-aproape, dovediră că nu sunt ei Harry şi Malvina Pickleston, ci onești negustori de mărci poştale vechi în căutare de raritățţi.

Bunii patroni ai „Tavernei chineze“ găsiră că e momentul să dispară din America. Organizând o vastă contrabandă de alcool, cu concursul gangsterilor din Chicago, omorând doi rivali, ei atraseră din nou atenţia asupra lui Harry şi Malvinei Pickleston, în vreme ce la New York, alţi doi complici, deghizaţi în Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, continuau să menţină prestigiul tavernei şi să deruleze orice bănuială.

În vreme ce poliția căuta pe cei doi criminali pe teritoriul american, Wing-Taï-Pu şi Li-Fung luau vaporul pentru Franţa, după ce trimiseseră la Paris cea mai mare parte din bogăţiile lor.

Din armata de detectivi pusă pe urmele lor, unul singur apucase calea cea bună, Tom Sincler.

Pe când ceilalți polițiști iscodeau persoane, Tom Sincler, convins că foştii acrobaţi ştiu să-şi transforme aspectul uman cu o abilitate drăcească, le urmărea felurite vizuini, unde era încredinţat că locuiseră mai multă vreme şi-n care nu se putea să nu fi lăsat urme ale prezenţei lor.

— Dacă e imposibil să le aflu chipul, îmi va fi mai uşor să le găsesc sufletul!

Într-adevăr, cercetând unul din apartamentele închiriate câteva luni la Filadelfia, Tom Sincler află că, din prima zi, Harry Pickleston ceruse învoiala să schimbe tapetele odăilor, înlocuindu-le cu altele noi, pe gustul său.

În altă casă, la Chicago, criminalul avusese aceeaşi pretenţie nevinovată, acordată cu înlesnire de proprietar.

Amândouă rândurile de tapete fuseseră alese de Pickleston la negustori din apropiere; el n-avea o predilecție specială pentru desenele lor sau materialul din care erau confecţionate, căci la Filadeliia, tapetul reprezenta dungi roşii alternate cu altele verzi, iar la Chicago, flori mari roşii, pe un fond verde.

La al treilea apartament ocupat de soţii Pickleston, în Cleveland, ei înlocuiseră decorul cenuşiu al odăilor cu altul, care reprezenta o procesiune de fauni şi sirene verzi, pe un peisaj de toamnă cu frunzele roşite de incendiul crepuscular, motiv foarte căutat în anul acela în ţinutul Ohio.

Cele două foarte onorabile persoane care înlocuiseră tapetele lăsaseră o excelentă amintire, iar intendentul imobilului refuza şi-acum să creadă că adăpostise pe cei mai temuţi criminali ai Statelor Unite.

Domnul cel voinic şi micuţa lui soţie erau nişte oameni blânzi, cărora le plăceau florile şi păsările.

Aveau canari în colivii, papagali și colibri, cumpărau șaluri, covoare şi tot ce putea să le înfrumusețeze apartamentul.

Tom Sincler îşi notase toate aceste amănunte fără însemnătate aparentă. Lui însă îi păreau destul de importante.

Această predilecție pentru lucruri colorate denota că Harry Pickleston avea înclinări artistice, iar faptul că schimba mereu tapetele trăda o retină predispusă spre armonia de culori, spre nevoia unui peisaj nou și familiar în acelaşi timp.

Oamenii cei mai mediocri, drojdia societăţii, asasinii chiar simt nevoia să-şi înnobileze viaţa, fie cântând dintr-un instrument oarecare, fie prin preocupări decorative, fie prin participări la societăţi secrete, la ceremonii mistice, nevinovate.

Harry Pickleston, fără să-şi dea seama, era obsedat de alternarea culorilor verde şi roşu, Acestea i se impuneau autoritar; un singur moment banditul nu-şi închipuise că-l vor trăda într-o zi. Om de mare voinţă, comandând, dictând, el era învins de insinuarea a două culori care îl întreceau, îl acaparau, îi trădau întregul caracter.

Roşul ascunde un temperament violent, energic, de multe ori, sanguinar. Omul impulsiv e atras de această nuanţă, care, în lumea culorilor, are forța pe care litera „r” o are în domeniul consoanelor. Imediata nevoie de verde care urmează roşului este un semn de oboseală, neceşitatea unei destinderii, a liniştii, a împăcării. Nimic nu odihneşte mai mult ochiul şi sufletul decât o câmpie verde, o grădină bine înfrunzită, un ghem de dantele verzi aruncate pe biroul unui om cu creierul muncit!

Aceste reflecţii ale lui Tom Sincler, confruntând tapetele celor trei apartamente ocupate de Harry Pickleston, îi reveniră, i se impuneau cu mare intensitate într-o noapte de aprilie, în acest an chiar, la „Taverna chineză“ din New York, cedată de Li-Fung altor chinezi, autentici aceştia.

Li-Fung se mutase la Paris de vreo cincisprezece luni, iar cei ce-i luaseră locul păstraseră atât sistemul de împărțire a încăperilor, cât și decoraţiile cabaretului.

Tom Sincler nu intrase de multă vreme aici, dinainte de investigaţiile făcute la Chicago, Filadelfia şi

Cleveland, în căutarea soţilor Pickleston. El fu impresionat de faptul că „Taverna chineză" era tapetată cu roşu şi verde în desene felurite. Aceste două culori predominau în lumina difuzată de lampioane, în kimonourile celor ce serveau pe clienţi. Pliante verzi şi balauri roşii pe veşminte, iar pe ziduri prinţese cu mantiile roşii într-o pădure verde, poduri roşii peste râuri verzi, luntri roşii pe lacuri verzi, căprioare verzi pe paravane roşii, fructe roşii în farfurii verzi…

Această infinită alternare în nuanțe diierite a celor două culori, pe care n-o remarcase pân-acum la „Taverna chineză", izbi pe Tom Sincler cu violenţa unei revelații.

Fără să împărtășească nimănui aceste observaţii, el se hotărî să treacă oceanul, în căutarea lui Li-Fung, care nu putea fi străin, sub o formă sau alta, de soţii Pickleston.

Capitolul XXV

Amintiri…

Tom Sincler nu mai fusese în Europa de la război. Era o ocazie minunată să revadă ţara favorită, unde-şi petrecuse o parte din tinereţe.

Ajuns în capitala Franţei, pe care o găsi mult mai frumoasă decât în epoca armistiţiului, Tom Sincler îşi dădu seama că fiecare an care trece peste Paris şi peste cei ce iubesc acest oraş unic în lume îi sporește farmecul şi preţul.

Oamenii prea tineri trebuie duşi la New York sau la Berlin, căci tinereţea e lacomă de noutate şi de colosal, de strălucire şi de transformări vertiginoase.

La Paris erau, fără îndoială, mai multă animaţie, ordine şi curăţenie decât odinioară, dar toate aceste vestigii ale progresului se integrau de minune în vechea splendoare arhitecturală, fără pereche în toate vremurile.

Fostul luptător pe front se simţi mândru să calce pe asfaltul cetăţii pe care o apărase şi el, în anii tineri, la o sută kilometri distanţă.

Beat de frenezia înserărilor lui mai, sub cerul din Île-de-France, fericit s-audă în jurul său limba tranşeelor, fostul căpitan întorcea capul după fiecare trecător, crezând c-a recunoscut un camarad de demult. Ar fi îmbrățișat pe toată lumea, aştepta să-l cheme toţi pe nume şi se mira că nu-l opreşte nimeni în drum, cu mâna întinsă, strigându-i:

— Bine-ai venit, Tom!

După câteva zile, beţia se risipi: rămăsese numai acea dulce senzaţie de perfectă libertate în disciplina absolută, care constituie pentru cetățeanul modern marele prestigiu moral al Parisului.

Tom Sincler reintra în normal. Parcă nu lipsise niciodată din metropolă, iar descoperirea foarte uşoară a „Tavernei chineze" îl aduse la realitate: Li-Fung era aici cu Wing-Taï-Pu, care îl salutară ca pe-o veche cunoştinţă.

Cabaretul de la spatele lui Notre-Dame era mai larg, mai luxos, mai artistic decât cel de pe malul Hudsonului.

Inevitabila procesiune de verde şi de roşu continua şi aici, ceea ce întări bănuiala lui Tom Sincler că nici Harry Pickleston nu era departe.

Ochiul şi mâna banditului împodobiseră taverna cu tapete, lampioane, paravane şi kimonouri în culorile favorite, pe care nu le alegea înadins, ci sub dictarea subconştientului. Roşul şi verdele se impuneau singure, strecurându-se în marea varietate de calităţi şi de desene a stofelor, hârtiei sau lemnului întrebuințat pentru decoraţiuni.

Dar roşul era mai puţin violent ca-n America, mai liniştit, iar verdele bătea în gălbui. Să fi fost acesta un semn că tâlharul a obosit, că temperamentul său era mai potolit şi că însăşi nevoia de odihnă pălise? Tom Sincler nu insistă în atâtea subtilităţi. El ştia că firul nu trebuie tăiat în patru şi că de cele mai multe ori, a-ţi pierde vremea examinând amănuntele, te poate duce şi la pierderea firului în fine, la rătăciri periculoase.

Ştiindu-se înclinat spre speculaţii filozofice, Tom Sincler ducea o luptă permanentă cu sine însuşi, căutând să-nvingă pe doctorul de la Boston ca să facă loc detectivului abil, sportmen şi realist.

Această victorie asupra lui însuşi era una din marile satisfacţii ale lui Tom. Tot aşa, în faţa unei mese copioase, ştia să-şi înfrângă apetitul, ca să-şi păstreze supleţea corpului şi a mişcărilor…

Întovărăşit de diferiţi agenţi ai poliţiei franceze, puşi sub ordinele sale, inspectorul se ducea aproape în fiecare noapte la „Taverna chineză“.

Reuşi să-şi facă aliaţi printre artiştii cabaretului, cu care îşi dădea întâlniri aiurea, aflând ceea ce-l interesa, fără să aibă aerul că spionează.

Li-Fung avea hîrtii în regulă şi era un excelent contribuabil. Casa lui era printre cele care produceau fiscului francez cele mai mari venituri, în special la capitolul şampanie şi lichioruri. Furnizorii săi erau foarte bine plătiţi; vecinii, poliţia cartierului n-aveau decât avantaje din partea bunilor chinezi. Aceştia mergeau atât de departe cu filantropia, încât nu o dată oferiseră sume importante preoţilor şi episcopilor catolici pentru săracii din împrejurimi.

Instalaţi într-o viaţă nouă, siguri că li s-a pierdut urma pentru totdeauna, cei doi criminali lucrau la Paris cu mijloace americane printre americani. Niciun zgomot suspect nu se auzea vreodată în „Taverna chineză“, nici o plângere împotriva lor. Referinţele date inspectorului din New York de către poliţia pariziană erau foarte binevoitoare pentru cei doi patroni.

Fără îndoială, agerii agenţi francezi nu ignorau că unii yankei, privaţi de alcool în ţara lor, exagerau întrucâtva, abuzând de şampanie şi de stupetiarile, dar aceasta o făceau şi în alte localuri sau în propriile lor apartamente. Poliţia Parisului nu se putea lupta cu sinucigaşii. Nu o dată, domni în frac sau doamne în mare decolteu erau coborâţi sub formă de cadavru de la ei de acasă ori din localuri publice, după un asemenea abuz. O veche boală de inimă era explicaţia obişnuită a morţilor subite. Ambasada Americană lua act, cu regret, de aceste decese şi era cea dintâi interesată să nu se facă prea mult zgomot în jurul iluştrilor defuncţi şi-a locului unde s-a petrecut trecerea în veşnicie, iar moştenitorii nu insistau nici ei să afle toate amănuntele, fiind preocupaţi, în primul rând, de aranjamentul succesiunii.

Cele patru morţi misterioase – înecaţi în Sena – dezchiseră ochii lui Tom Sincler şi-i dezvăluiră un orizont întreg de fapte noi la activul criminalilor. Un dosar voluminos se adăuga vechilor ticăloşii ale lui Harry şi Malvinei Pickleston. Toate aceste crime trebuiau catalogale şi explicate. Aceasta va fi treaba judecătorului de instrucţie. Ceea ce avea de făcut pentru moment Tom Sincler era partea cea mai grea a afacerii: descoperirea şi arestarea infernalei perechi.

Nu i-a trebuit detectivului să se întâlnească de două ori cu cei doi chinezi ca să vadă că Susur-de Izvor nu e altul decât banditul mult căutat. Iar mustăţţie de bătrân pe care le purta Malvina Calmanovici făceau pe Tom să surâdă de mila bietei femei. El se întreba dacă Li-Fung îşi lipeşte această podoabă virilă în fiecare dimineaţă sau doarme cu dânsa. În acelaşi timp se gândea la supliciul lui Harry, căruia, nu o dată, vârful acestor mustăţi străine îi va fi gîdicat nările şi-l va fi trezit din somn într-un strănut.

După două săptămâni de investigaţii, Tom Sincler ştia tot ce trebuia să ştie despre cabaretul favorit al americanilor.

Întregul imobil era închiriat de Harry Pickleston, care locuia în etajul al doilea.

Confortul cel mai modern, unit cu cele mai medievale ascunzători, trape, uşi secrete, bolţi subterane şi camere de tortură, domnea în această casă, situată într-un cartier din cele mai evocatoare ale Parisului de altădată.

Vecinătatea legendarei catedrale, străzile înguste, cu nume vechi, Sena care se ramifica, cheiul Bourbon, casele istorice, insula plină de trecut, glasul lugubru al clopotelor – toate aceste note constituiau un concert impresionant, august, ce e drept, dar din care nu lipsea un fior de emoţie, vecină cu groaza.

Acolo îşi stabilise Harry Pickleston cartierul general; el cunoştea psihologia americanilor, care căutau Parisul vechi fie pe fruntea martirilor desfiguraţi ai bisericilor, fie în sinistrele închisori subterane din uli-

cioara Saint-Julien-le-Pauvre, la doi paşi de „Taverna chineză". Harry dăruise compatrioţilor săi ceea ce le trebuia: trecut, beţie şi mister.

Un canal – reproducerea exactă a celui ce se vărsa în Hudson – ducea în apele complice ale Senei rămăşiţele crimei – cât mai multe cadavre, cât mai puţin sânge. Sângele strigă, trădează, înspăimântă. Unde nu e sânge, parcă n-ar fi nici crimă. Cocaina îmbată, opiul adoarme. Apa leagănă, apa spală, apa tace.

În acel canal zăcea acum şi Tom Sincler, aşteptând să se săvârşească mascarada sinuciderii sale, pe un pod apropiat, ca să se ridice stăvilarul ce-i va da drumul în fluviu.

Detectivul fusese aruncat cam de la cinci metri înălţime. Apa creştea mereu sub el, în zgomote de gâlgâit şi sfâșieri. De unde venea? În primul moment, n-avea mai mult de un metru. Acum nu-i mai simțea fundul. Bun înotător, el se ţinea la suprafaţă, în poziţie aproape verticală.

Pipăind pereţii, găsise trei ziduri drepte, lunecoase. Al patrulea zid era însuși stăvilarul. Prin urmare, pe-acolo va fi aruncat în Sena. Tom Sincler își păstra toată luciditatea, tot sângele rece. Lampa de buzunar n-o mai avea. Avea însă revolverul şi portmoncul cu acte şi bani. Mai avea un obiect cucerit în învălmăşeala luptei, adineauri, dar acel obiect îi era tot atât de puţin folositor în momentele de faţă ca şi revolverul, ca și banii.

Apa urma mereu, vuind. În momentul când va ajunge la tavan, se va ridica şi zăgazul.

Tom Sincler își făcu bilanţul, se gândi cu duioșie la Adelaida Protopopovna, la tot ce lăsa în urmă și regreta, în primul rând, că cei doi mizerabiii vor continua să trăiască, în vreme ce el va servi de mâncare peştilor Senei.

Frânturi din viaţa lui de pân-acum, momente pe care le uitase, de care abia își mai aducea aminte, se rostogoleau în întunericul umed ce vâjâia în jurul lui Tom.

O păsărică ciripea pe sîrma ghimpată a tranşeelor, în prima zi a lui martie. Sub lampa familiară, într-un oraș departe, ardea cu flăcăruie violelă budunca de Crăciun.

Când a mai văzut această dimineaţă de mai, plină de soare şi de ciocârlii? Niciodată. Şi, cu toate acestea, ea luminează în mintea lui cu miile de maci roşii înfloriţi pe malul apei… E amintirea unui cântec din Novocerecask, cel dintâi cântec pe care l-a auzit din gura Adelaidei Protopopovna Baltazarovici.

Are impresia că e foarte mult de atunci, cu toate că n-au trecut decât câteva săptămâni de la prima lor întâlnire. Mult mai recentă i se pare debarcarea la Bordeaux, cu cei trei sute de companioni veniţi de peste ocean.

Erau numai tinerețe şi voie bună toţi, răspândind în jurul lor râsete, veselie, şuierături vitejeşti şi optimism… O forţă proaspătă, biruitoare… Își aducea aminte cum au schimbat odată interiorul trist al unei fete, smulgând tapetele cenuşii ale pereţilor şi înlocuindu-le cu altele trandafirii. Pe fata aceea n-o cunoștea nimeni dintre ei, dar au văzut-o, câteva zile în şir, ducând o pâine lungă și un pachet mic în casa unde era o mamă bolnavă. Fata era mai palidă decât bolnava.

Din ziua aceea, s-a întipărit în mintea lui Tom ideea că o simplă culoare de tapet poate impresiona sufletul cuiva, îi poate trăda acest suflet.

Văduva bancherului Van Offen – una din cele patru persoane înecate în Sena – a fost suprimată, fără îndoială, de o rudă a bărbatului ei. Acel nepot care o moşştenise îi părea foarte suspect. Ce căuta în tavernă? Ce vorbise misterios cu Wing-Taï-Pu, în câteva rânduri, înainte de „sinuciderea" văduvei? Fără îndoială, aranjase asasinatul împreună cu soții Pickleston.

Tom Sincler regreta că nu va putea lămuri misterul celorlalți trei înecaţi.

Imaginilor acestora se suprapuse figura jovială a unui conferenţiar care cutreiera Statele Unite, cu un glob în formă de mandarină. Aceste amintiri, fără nici o legătură între ele, se alungau vertiginos. Într-o secun-dă, Tom Sincler vedea peisaje imense, luminate violent, auzea glasuri armonioase, mirosea parfumuri vechi, cu frăgezimi necunoscute: tenebrele care îl înconjurau, poziţia neverosimilă în care se menţinea cu greu, în loc să ucidă orice senzaţii, colorau intens toate suvenirele care filmau, pâine de viaţă şi de relief, în

aiurarea lui finală.

Dar apele care creşteau sub el nu mai dădeau răgaz lui Tom Sincler să se gândească aiurea. La o palmă deasupra capului său era tavanul. Peste câteva minute, nu va mai putea respira. Va muri asfixiat. Era firesc că omul din canal trebuie trimis în Sena mort gata, ca nu cumva să dea din mâini acolo şi să iasă sub cerul liber. Acum detectivul plutea întins pe spate. Vârful ghetelor îi atingeau plafonul, de care i se lovea şi fruntea. Toate sforţările lui trebuia să tindă numai ca să respire. Puţinul aer ce mai rămăsese între lichid şi boltă era înghiţit cu lăcomie de valurile ce urcau. Tom simţi că se duce. Apele se scurgeau acum cu un vuiet metalic dincolo de stăvilar: printr-un mic spaţiu, din vîrful zăgazului, prisosul de apă trecea în Sena, ca să nu inunde subsolul, Toate erau perfect organizate. Aceasta fu ultima observaţie a detectivului, căci îşi pierdu cunoştinţa.

Ca o perdea ce se desface peste al treilea act al povestirii noastre, bariera compactă, care despărţea canalul de Sena, se despică şi apele care duceau corpul lui Tom Sincler năvăliră impetuos, în vuiet de cascadă, în fluviul legendar.

Capitolul XXVI

În salonul cu lampioane

În vremea aceasta, sus, în salonul cu lampioane, se aprindeau luminile una câte una. Artiştii soseau mai târziu ca de obicei, din pricina furtunii. Soseau şi unii clienţi, destul de ciudaţi, pe care nu-i mai văzuse nimeni pe-acolo şi-şi găsiseră să petreacă tocmai în noaptea aceea torenţială.

Erau îmbrăcaţi de seară, dar fracurile le păreau de împrumut, iar doamnele ce-i însoţeau, cu toate că li se adresau în limba engleză, nu păreau de loc americane.

Nu i-a fost prea greu şiretului Li-Fung sau voluminoasei lui soţii, Murmur-de-Izvor, să observe ciudăţenia oaspeţilor de astă-seară. Erau francezi toţi şi nu putea fi decât sau banda de tâlhari, despre care le vorbise detectivul asasinat, sau agenţi de-ai lui Tom Sincler.

Ceremonios, Li-Fung se ducea de la masă la masă, urând fiecărui client ceva în legătură cu veneratul Confucius; tot aşa, Susur-de-Izvor, cu cel mai graţios surâs, cu mâinile împreunate, se curba în faţa scaunelor ocupate, urmată de doi chelneri pitici, cărora le comanda să servească pe iluştrii musafiri cu cea mai amabilă şi mai grabnică atenţie.

Cu toate că surâsurile lor erau mai largi decât oricând, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu nu prea călcau pe roze. Nările le fremătau, mâinile le tremurau şi o mare grijă îi cuprinsese.

Dacă, într-adevăr, o bandă de pick-pokeţi parizieni, cunoscându-le marea avere, venise să-i jeluiască?

— Am făcut noi bine suprimând pe Tom Sincler? Poate bietul băiat era sincer şi voia să ne apere! oftă Li-Fung.

Harry Pickleston însă, mai puţin sentimental decât soţia lui, se felicita că scăpase de blestematul detectiv, care venise tocmai din New York după dânşii.

El susţinea că cei şapte vizitatori – patru bărbaţi şi trei femei – nu erau decât agenţi de-ai lui Tom Sincler, hotărâţi să asalteze „Taverna chineză“.

În amândouă cazurile, nu era bine pentru cei doi bandiţi.

Firește, în cazul cel mai rău, aveau o ușă secretă prin care să dispară, aveau şi deghizamentele care să-i prefacă în câteva minute într-o pașnică pereche burgheză. Nimic mai uşor decât să se facă nevăzuţi şi să plece din Paris pentru o vreme. Ei posedau o mică fermă lângă Fontenay-aux-Roses, unde se duceau cu tramvaiul duminica. Erau cunoscuţi acolo ca nişte americani de treabă şi nimeni nu i-ar îi stânjenit, căci aveau acte în regulă, nu tulburau pe nimeni şi ajutau foarte mult pe săracii preotului.

În vila modestă de la Fontenay-aux-hoses, ţineau ascunsă o mică parte din averea lor, câteva milioane de franci. Aveau şi alte milioane, depuse la diferite bănci, sub alt nume. Puteau trăi în lux, nesupărați de nimeni, numai cu banii aceştia.

Dar, după cum marele industriaș american nu-şi întrerupe activitatea oricâte miliarde ar avea, tot așa, soţii Pickleston nu puteau renunţa la câştigurile fabuloase, la voluptatea emoţiilor procurate de viața lor criminală. Avuseseră perioade de calm, când se ascundeau şi trăiau, neştiuţi de nimeni, într-o localitate balneară, viață de rentieri bogaţi. Dar se plictiseau repede. După câteva săptămâni de inactivitate, după ce Harry semăna flori noi în grădina vilei închiriate şi-i preschimba tapetele odăilor, începeau să se plictisească.

Enervaţi, căutau prilej de ceartă; nu erau de acord în cel mai neînsemnat amănunt al vieţii de toate zilele.

Numai în crimă se acordau cu frenezie. Fiecare ghicea gândurile celuilalt, i le aplauda. Când erau departe unul de altul, procedau exact cum ar fi procedat celălalt, ca şi cum celălalt i-ar fi transmis ordinele. După treizeci de ani de viaţă comună alcătuiau o singură fiinţă, încordată în acelaşi ritm, lucrând după aceleaşi impulsiuni, într-o armonie perfectă. Dar traiul tihnit nu le pria. Deveneau stângaci şi se certau la fiecare nou proiect, ca doi tineri însurăţei. Nu, hotărât! Viaţa de oameni cumsecade ar fi fost o moarte lentă pentru soţii Pickleston.

Iată de ce, cu toate bogăţiile fabuloase acumulate în bolta de sub canal, cu toate zecile de milioane puse în siguranţă, cei doi bandiți americani nu puteau renunța la ticăloasa lor activitate.

De multe ori trăiseră frica de-a fi prinşi. Astă-seară, însă, tremurau mai mult decât oricând. Erau pe pământ străin, nu cunoşteau procedeurile poliţiei franceze, nu bănuiau de unde şi cum le poate veni lovitura.

Pentru moment, pericolul părea evitat. Dacă cei şapte clienţi erau apaşi, n-aveau decât să jefuiască taverna, de la al şaselea etaj până la subsol. N-ar fi găsit mare lucru. Averile importante şedeau ascunse bine.

Dacă erau poliţişti veniţi să-i aresteze, puteau s-aştepte mult şi bine: şeful lor se dusese pe lumea cealaltă şi tot planul de bătaie căzuse baltă.

Artiştii începeau să se producă. Un jaz javanez, compus din cinci muzicanţi, îşi scăpăra fulgerele solare, căzând din înălţimi de libertăţi tropicale, în jalnice lamentaţii.

Era o melodie când pasionantă, când tânguitoare, ca un refren jalnic, obsedant, în acordurile de chitară şi ciocnirile sferelor de lemn lustruit ce le acompaniau.

Pe urmă veni rândul lui Ochi-de-Vultur, şeful indian, care jongla cu pumnale şi revolvere, împuşcând pumnalele din văzduh sau aruncând cu pumnale în revolverele ce dansau.

Din chivăra acestui piele-roşie, smulsese Li-Fung pana de cocoş care trebuia să gâdile omuşorul lui David Pickleston şi să-l facă a reda pământului o citronadă greţoasă.

Cu mâinile împreunate pe piept sub mânecile kimonoului, patronii treceau pe la mese, zâmbind politicos, interesându-se dacă iluştrii oaspeţi sunt mulţumiţi: un excelent prilej să trasă cu urechea.

Îi intriga o masă unde se instalaseră doi domni şi o doamnă. Unul din domni arăta o serie de fotografii celorlalţi. Erau chipuri de ucigaşi şi de victime.

— Aţi băgat de seamă ce capete de criminali au oamenii asasinaţi? le spunea el în franţuzeşte.

Această observaţie a domnului care scotea copii fotografice păru absurdă lui Harry Pickleston; el trecu la altă masă.

Doi domni, unul cu musiaţa blondă, lăsată în jos, celălalt ras complet, încinseseră o discuţie aprinsă… Chelnerii asistau la această polemică nedumeriţi.

— Nu, domnule, nu, înţelegi? spunea, într-o perfectă franţuzească cel cu mustaţă. Dumneata poţi să bei cât pofteşti bere, limonadă, vin cu apă minerală, te priveşte. Mie nu-mi plac băuturile lungi!

Prin băuturi lungi, acel client original înţelegea tot ce se serveşte în pahare voluminoase; el nu admitea decât coniacul sau alte lichioruri, în cupe late de şampanie, pe care le umplea întâi cu gheaţă şi apoi le golea.

— Am învăţat asta la Berlin. Paharul în care torni coniacul trebuie să fie îngheţat. Contactul cu cristalul rece face ca alcoolul să reacţioneze şi să emane arome şi forţe inedite!

Acest amabil teoretician era la al şaptelea coniac şi găsea că, de la miezul nopţii în sus, nu trebuie consumate decât lucruri fine, sintetice, nu vulgara bere sau oranjadă, care te balonează cu inutil lichid, fără să

„diamanteze“ creierul,

— Singurul rost al băuturii este să diamanteze inima şi creierul, ceea ce nu vor face niciodată băuturile lungi! conchise domnul cu frac de împrumut.

Acest personaj putea să nu vorbească franţuzeşte şi să nu aibă capul şi verva galică şi, totuşi, Harry Pickleston ar fi jurat că nu e american, numai după voluptatea cu care-şi prepara şi comenta băutura.

Cocteilul, această criminală distrugere a oricărui parfum, printr-un amestec brutal de rachiuri, e o invenţie americană. Iar Harry Pickleston, în calitatea lui de patron rafinat şi de proaspăt parizian, se simţea la un etaj superior de civilizaţie decât compatrioţii săi.

Se întreba însă dacă un poliţist sau un apaş pot vorbi aşa. Nu era lămurit ce fel de lume adăpostea în acea scară.

Capitolul XXVII

Aforisme.

Îi părea foarte curios că niciunul din clienţii săi obişnuiţi nu-i trecuse pragul. Numai capete noi. De ce se deschide atât de rar uşa astă-seară? Din pricina ploii? Dar au mai fost furtuni şi anul trecut, iar limuzinele bogaţilor săi oaspeţi nu se topiseră sub potop. Puteau veni şi-acum. Era ceva necurat la mijloc. Uşa se deschise din nou şi doi domni, însoţiţi de o doamnă, foarte eleganţi câteşitrei, intrară şi luară loc la o masă. Ei nici nu mai găsiră util să vorbească englezeşte, ci continuau, instalându-se, conversaţia din automobil.

Unul din domni spune:

— Toate sunt relative. E preferabil, de pildă, să fii diplomatul unei ţări mici decât ambasador al Franţei. Căci un reprezentant al unei asemenea ţări poate avea norocul să fie trimis la Paris, în vreme ce ministrul Franţei poate să nimerească cine ştie unde!

Lui Harry Pickleston, grăbit să salute pe noii veniţi, această concluzie îi păru tot atât de absurdă ca şi teoria clientului cu fotografiile, care susţinea că oamenii asasinaţi au capete de criminali.

Când cazi peste o convorbire la care n-ai luat parte, dialogul ţi se pare stupid, tot aşa după cum, la teatru, ajungând la actul final, fără să cunoşti restul piesei, toate personajele îţi par demente.

Adevărul este că acei consumatori neobişnuiţi, care lansau paradoxuri şi teorii, vorbeau cu totul altceva şi, numai la apropierea chinezilor, debitau aforisme, fără nici o legătură cu preocupările lor.

Agenţi de siguranţă, puşi sub ordinele lui Tom Sincler, ei repetau fraze dictate de şeful lor; estetul şi filosoful de la Boston nu pierdea prilejul să-şi amestece profesiunea de poliţist cu observaţii şi cugetări, contagiind şi pe subalternii săi.

El le demonstrase că pick-poketul american e complet năucit când aude lucruri care ies din sfera preocupărilor sale şi că strălucirile spiritului îl buimăcesc aşa cum oglinzile jucăuşe ameţesc ciocârlia şi ţi-o dau mai repede în mână.

Poliţiştii francezi îi executau întocmai recomandările, repetînd, spre dezolarea celor ce trăgeau cu urechea, fraze ca acestea:

— În fiecare an, catedrala Notre-Dame se scufundă în pământ cu un milimetru. În fiecare mileniu, deci, cu un metru. Descreşterea credinţei, însă, merge mai repede decât cufundarea materială a bisericii.

Sau:

— Francezii n-au decât o soluţie în război: victoria. Ei nu-şi pot permite luxul de a fi învinşi, căci n-au unde să se retragă: îi pândeşte oceanul.

Harry Pickleston se duse să tragă cu urechea la cele ce spunea singura pereche pe care n-o spionase pân-acum, un domn şi o doamnă, care semăna cu o actriţă celebră de la Comedia Franceză.

— Scumpa mea, când îţi spun că un strămoş al meu a fost frate cu Ludovic al XIV-lea, nu vreau nici să mă laud, nici să te epatez.

— Te cheamă Marchelli!… obiectă, surâzând, frumoasa doamnă.

— Şi pe Ludovic al XIV-lea tot Marchelli îl chema. Adevăratul suveran fusese confiscat de Mazarin, care i-a aplicat pe obraz o mască de fier. Marchelli, un tânăr italian, care semăna uimitor cu Ludovic, a fost instalat de cardinal pe tronul Franţei. Celălalt n-ar fi îndeplinit opera vastă a Regelui Soare, căci era greoi, de-o inteligenţă mediocră. Acest Marchelli era fratele mai mic al străbunului meu şi numai familia noastră cunoaşte secretul Măştii de fier…

Strănepotul lui Marchelli îşi continuă teoria, în vreme ce Wing-Taï-Pu, adică Harry Pickleston, care credea că e vorba de Napoleon Bonaparte şi pe care istoria Franţei nu-l interesa într-un mod excesiv, se depărtă de grup, ca să admire doi tineri dansatori, îmbrăcaţi în pijamale de argint. Aceştia mimau un fel de dans egiptean pe estradă.

Reflectoare colorate îi transformau când în vâlvătăi de aur, când în flăcări de ametist. Femeia avea un nas micuţ, ridicat în sus de toată drăgălăşenia. Partenerul ei reflecta pe pomeţii obrazului roşeaţa suspectă şi tragică a ftizicilor.

Atenţia tuturor era îndreptată asupra acestei perechi suple; tinerii dansatori trebuiau să-şi întoarcă pe dos îmbrăcămintea în timpul jocului de lumini, pentru ca la sfârşit să se găsească îmbrăcaţi în pijamale negre cu fireturi roşii. Ultima parte a dansului devenea satanică; n-avea nici o legătură cu pozele egiptene de pân-atunci, dar era tot aşa de fermecătoare.

În timpul acestui număr, cei doi patroni o şterseră din cabaret, să pună ordine în celelalte încăperi ale imobilului.

Trebuiau avertizaţi jucătorii de cărţi de la primul etaj.

Ajungând în faţa celor două uşi, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu le găsiră păzite de doi energumeni care aveau înfăţişarea clasică a agentului secret: o gambetă pe cap, mustaţa groasă, căzută şi mânerul încovoiat al bastonului petrecut pe după braţ. Felul cum se înţepeniseră în faţa uşilor arăta că nu vor permite nimănui să treacă pragul.

Soţii Pickleston pricepură. Că au de-a face cu oamenii lui Tom şi nici nu încercară să intre. Apropiindu-se de ei, aruncară poliţiştilor câte un:

— Toate-s bune. Patronul recomandă atenţie şi răbdare,

— Circulaţi! răspunse unul dintre cerberi, pe care această recomandare nu părea să-l intereseze în mod special.

La al doilea etaj, locuit de dânşii, nu era postat niciun agent. Căminul le era respectat.

Toate uşile celelalte însă erau păzite de câte un poliţist.

Soţii Pickleston îşi muşcară buzele, foarte contrariaţi. În acelaşi timp, le venea să râdă, gândindu-se că acei deteclivi puteau să aştepte mult şi bine ordinele patronului lor, care în momentele acelea se rostogolea în apele grase ale Senei.

Cabaretul de jos era un pretext, căci afacerile cele bune soţii Pickleston le făceau în apartamentele superioare ale imobilului, pline de morfinomani, jucători de cărţi şi membri importanţi ai coloniilor străine, care petreceau în orgii şi luxură, fără să se cunoască între ei. Cum aceşti vizitatori erau recrutaţi din lumea cea mai selectă, buduarele extrem de elegante, de toate stilurile, aveau mare căutare. Femei goale, cu o simplă mască de mătase neagră, se ofereau necunoscuţilor.

Mâinile lor fine şi pielea delicată arătau proveniența lor aleasă. Fiorul de-a se bănui, de-a ghici în partener pe vecinul de masă de la recepţia cutărei ambasade le sporea voluptatea ofrandei.

Saloane persane comunicau cu alcovuri veneţiene sau fumătorii japoneze; luminile erau foarte discrete, şi-n penumbra parfumată lunecau corpuri sculpturale, fantome de graţie şi perversitate, căzând pe divanuri moi, rostogolindu-se pe perini înalte şi adînci.

Servante scunde, îmbrăcate ca-n Extremul Orient, alergau de colo până colo, cu picioarele de vată, oferind băuturi reci, alcooluri amestecate, fructe exotice sau pipe de opiu zecilor de clienţi, care nu se cunoşteau între ei şi nici nu voiau să se cunoască a doua zi.

Un observator atent ar fi recunoscut în acea blondă înaltă pe soţia cutărui diplomat suedez… Tânărul acela brun, pentru care se luptau două micuţe englezoaice, era un fericit moştenitor din sud-estul Europei, iar majoritatea preoţilor şi preoteselor acestor ceremonii păgîne o alcătuiau bogătaşii din Statele Unite, proaspăt debarcaţi la Paris.

Toată această lume rămăsese de peste zi în casa lui Li-Fung… Furtuna violentă, cu fulgere care se strecurau printre perdelele lăsate, provocase o nouă intensitate, o frenezie barbară printre fericiţii prizonieri, printre femeile care n-aveau de dat socoteală nimănui.

Un astrolog persan, o cărturăreasă italiană, un vrăjitor japonez, un grafolog turc erau motivul pentru care urcau fericiții acestui pământ scările cu covoare groase la casa cu balauri. Şi toţi acei magicieni de contrabandă îşi primeau oaspeții cu amabilitate şi graţii orientale, îi opreau la masă, le ofereau libaţii…

Formele erau salvate!

Capitolul XXVIII

Povestea „Myosotis”-ului

Cunoscând toate acestea, bietul Tom Sincler nu se putuse opri de-a filosofa:

— Iată elita societăţii trăind în desfrâu şi ticăloşie, în vreme ce jos, sărmanele dansatoare, care muncesc onest pentru existenţă, sunt socotite în marginea societăţii.

Şi această constatare îi sporea dragostea pentru Adelaida Protopopovna Baltazarovici, fecioara castă, nevoită să trăiască din pâinea tavernelor, cântând după miezul nopţii, spre amuzamentul bogătaşilor beţi.

Cu toată experienţa lui şi umorul, dacă nu sarcasmul cu care privea înfăţişările lumii, Tom Sincler rămăsese un sentimental. Lirismul său, dragostea pentru umanitate îi dictau reflexii care unui sceptic i-ar fi părut locuri comune, naive refrenuri puerile.

Tom Sincler înnobila aceste constatări prin convingerea cu care apăra cauzele drepte, cu acea candoare a americanului de veche şi sănătoasă educaţie.

În vreme ce un om ca el – nedreptate a destinului – era o simplă jucărie în voia valurilor, doi mizerabili, de teapa soţilor Pickleston, jubilau, ştiind că toată acea înscenare fastuoasă a detectivului va rămâne fără niciun rezultat şi ei îşi vor continua viaţa de crime, netulburaţi de nimeni..

Într-adevăr, agenţii postaţi la mese sub formă de consumatori consultau ceasornicul la fiecare cinci minute, miraţi că nu sosește niciun ordin, că semnalul de atac nu porneşte.

Ei îşi aruncau peste mese priviri întrebătoare; ceilalţi ridicau din umeri, gest care nu trecea nebăgat în seamă de Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, zisă Murmur-de-Izvor.

După ce surâseră cu subînţelesuri fiecărui poliţist postat la etajele de sus şi le aruncară câte un fatidic: „Toate-s bune. Patronul recomandă atenţie şi răbdare!“, cei doi falşi chinezi se asigurară că bolta subterană, rezervată unei fugi precipitate, avea uşa de scăpare deschisă şi costumele de burghezi erau la locul lor. La cel dintâi pericol – pericol, de altfel, evaporat prin dispariţia lui Tom Sincler – ei erau gata să-şi ia tălpăşiţa.

Iată-i liniştiți, supraveghind bunul serviciu, urmărind, cu părintească dragoste şi admiraţie, producţiile artiştilor.

Acum era rândul a trei girls, trei adolescente suple şi graţioase, care cântau, dansau şi mimau un fel de scheci comic: Gaby, Daisy şi Dorothy. Costumele lor clovneşti, cu jobene, ochelari şi bastoane, cu pantofi à la Charlot, scoteau şi mai mult în evidenţă tinereţea corpului şi drăgălăşia copilărească a mişcaţilor.

O salvă de aplauze a puţinilor consumatori şi a camarazilor le sublinie succesul.

Cei trei ultimi veniţi rugară pe patron să poftească la masa lor pe una din dansatoare, Miss Dorothy.

Li-Fung, cu cel mai umil surâs pe buze, răspunse că nu e obiceiul ca artistele „Tavernei chineze” să ia loc cu clienţii, dar fiindcă iluştrii oaspeţi sunt însoţiţi de o doamnă atât de distinsă, va ruga pe domnişoara să zică „bună seara“ amabililor şi prea veneraţilor gentlemeni.

Miss Dorothy sosi surâzătoare, strânse mâinile ce i se întindeau şi se aşează între cei doi domni, având

în faţă pe eleganta doamnă.

— Vorbiţi franţuzeşte? o-ntrebă unul din domni.

— Desigur, răspunse Miss Dorothy râzând. Sunt pariziană… nici nu mă cheamă aşa…

— Te numeşti Marion Albert!… zise al doilea domn, spre marea mirare a dansatoarei.

— De unde ştiţi? întrebă dânsa,

— Domnii sunt de la poliţie, domnişoară, şi-am dori să ne dai unele informaţii! o lămuri cu un surâs prietenesc distinsa persoană care însoţea pe oamenii în frac. Te rog continuă să surâzi, bea şampanie şi nu părea emoţionată!

— Şi, mai ales, adăugă cel care-i cunoştea numele, trebuie să ne spui tot ce ştii şi numai lucruri adevărate.

— E-n interesul dumitale, în interesul general.

Miss Dosothy păli, începu să tremure, rotindu-şi ochii în toate părţile. Avea o privire rătăcită, ca şi cum căuta zadarnic sprijinul cuiva.

— Te rog să surâzi!… o îndemnă însoţitoarea celor doi poliţişti. Mai bea… Aşa!… Nu trebuie să fii contrariată!…

— Ce doriţi să vă spun?

— Te numeşti Marion Albert, pari de douăzeci de ani – complimentele mele! – dar ai douăzeci şi opt! zise primul domn.

Convorbirea continua; câteşitrele persoanele din slujba poliţiei aruncau întrebări lui Miss Dorothy, care răspundea prompt. Emoţia contactului brusc cu acei oameni îi trecuse. Îşi recăpătase tot sângele rece; se întreba, numai, ce vor să afle de la dânsa?

— De câtă vreme eşti dansatoare la cabaretul lui Li-Fung?

— De anul trecut, din ianuarie, când a deschis „Taverna chineză“.

— Pardon… dansezi la el de trei ani! o corijă severul inchizitor.

— A, da, la New York. Ştiaţi şi asta!

— Ştim tot ce nu vrei să ne spui.

— M-aţi întrebat de când dansez la cabaret, nu m-aţi întrebat de când îl cunosc pe Li-Fung!… replică Miss Dorothy, hotărâtă să ţină piept poliţiştilor.

— Cum l-ai cunoscut pe Li-Fung?

— Printr-un impresar. Eram o trupă de şase artişti parizieni în turneu prin Statele Unite.

— Ai fost angajată numai dumneata?

— Împreună cu partenerul meu.

— Cellino?

— Nu. Celălalt. Pe Cellino l-am cunoscut la Paris anul trecut,

— În afară de numerele de dans, pe care le executai seara la „Taverna chineză“ din New York, mai aveai vreo ocupaţie?

— Da, fiindcă gajul oferit de Li-Fung nu era prea mare.

— Ce făceai?

— Eram dactilografă la un lustragiu de ghete.

— Boby Hamilton

— Exact.

— Cum se face că dumneata, franceză de origine, puteai să scrii la maşină-n limba engleză?

— Înainte de-a pleca în Statele Unite, am învăţat câţiva ani şi m-am perfecţionat la New York.

— Cum l-ai cunoscut pe viitorul dumitale patron?

— Mi-a lustruit pantofii pe-o zi de ploaie la intrarea metropolitanului, lângă Franklin-Square. Eram cu o prietenă, căreia mă plângeam că n-am ce face ziua şi că aş lucra bucuros la un birou de copiat acte. Boby

Hamilton, care n-ajunsese încă regele cremelor de ghete, tocmai își experimenta invenţia şi avea nevoie de cineva care să-i scrie prospecte şi să-i ţină corespondenţa. Mi-a propus să mă ia secretară. Condiţiile le-am discutat între un pantof şi celălalt. Când a terminat de lustruit, eram angajata lui.

Scriam toată ziua reclame, formule, cereri de bani pentru reuşita invenţiei, propuneri adresate diferitelor fabrici de produse similare. Trăiam numai printre uleiuri, prafuri negre, grăsimi şi tot felul de substanţe minerale şi vegetale. Ieşeam de acolo cu nasul negru… Dar nu ştiu dacă toată povestea asta vă interesează!

— Foarte mult!… Te rog, continuă|…

— Eu, drept să vă spun, nu prea credeam în invenţia lui Boby. Nici astăzi n-aş putea spune de ce este mai bună crema lui decât altele. El mi-a explicat că vacsul ideal e dator să dea o strălucire de lac tuturor încălţămintelor, dar că această strălucire nu trebuie să dureze mai multe zile, ci după câteva ore să se descompună, ca să fie nevoie de un lustru nou. Produse similare există în comerţ, dar, fiind lucrate din material scump, costă mult. Boby voia să inventeze ceva ieftin, care să strălucească, să ia ochii, dar să treacă repede şi să se consume mult. El susţinea că generaţiei actuale nu-i place un lucru bun, scump și durabil, ci preferă noutatea, chiar în mediocritate, dar strălucitoare. Un cetăţean al metropolelor trebuie să-şi văcsuiască ghetele cât mai des, îmi explica stăpânul meu; este o necesitate a nervilor biciuiţi de grijile şi oboseala marilor oraşe. Scaunul lustragiului e singurul repaus adevărat, complet, – în goana vieţii; el uneşte destinderea nervilor cu senzaţia plăcută pe care o dau periile şi peticul de catifea, lunecând pe un picior obosit şi pe care-l descongestionează.

— Se pare că patronul dumitale se îndrăgostise de dumneata?

— Foarte mult. M-a cerut chiar de nevastă. I-am râs în nas. I-am spus că n-am să mă mărit cu un biet lustragiu. El m-a asigurat că, până într-un an, va deveni miliardar. Într-adevăr, intrând în raporturi cu vestitul savant Fenimore Preston, rivalul lui Edison, şi-a pus invenţia la punct şi-a început să câştige. În vremea aceasta, contractul mou cu Li-Fung a expirat şi-am părăsit New Yorkul.

— La New York, sau la Paris ai constatat că Li-Fung nu este bărbat?

— Nu-nţeleg…

— Precum bine ştii, stăpânul acestui local e o femeie deghizată. Într-o scară, venind mai devrame la cabaret, una din camaradele dumitale a remarcat că patronul „Tavernei chineze” avea numai o jumătale de mustață. Pe cealaltă n-o lipise încă! Aş vrea să ştiu dacă dumneaia ai aflat lucrul acesta de curând, sau îl ştiai de la New York?

Miss Dorothy păru foarte curioasă de această întrebare,

— Cine v-a spus? întrebă dânsa.

— Aceeaşi persoană căreia v-aţi spovedit şi care constatase la rândul ei…

— Că Wing-Taï-Pu are sânii falşi şi că nu e femeie…

— Exact! completă primul detectiv.

— Nu ştiam că prietenele mele de cabaret au legături cu poliţia!

— Nu-i nevoie să aibă legături cu poliţia, ca să ştim totul. Aşadar, răspunde, te rog, la întrebare: de când ştii că Li-Fung nu e chinez şi că este o femeie deghizată?

— Am aflat la Paris, acum câteva zile, întâmplător.

— Ce părere ai despre această scamatorie? o iscodi doamna elegantă, cu un acer bănuitor.

Uşor jignită, dansatoarea nu-şi pierdu cumpitul.

— Mi-e absolut indiferent, răspunse dânsa. N-am să mă ocup nici de dantura, nici de mustăţile patronului meu, după cum nici el n-are să se amestece dacă îmi oxigenez părul sau dacă am o fesă de cauciuc!

Brava pariziană, care era Marion, îşi regăsea verva şi familiaritatea copilăriei din Montmartre şi începu să servească poliţiştilor expresii de cea mai pură savoare suburbană. Dar detectivii, sau comisarii aceia, împreună cu agenta care-i întovărăşea, nu prea păreau că gustă vocabularul invitatei lor.

— Să revenim la chestie! Ne interesează domnul Boby Hamilton! interveni, cu oarecare severitate, cel

care tăcuse mai mult. Domnul Boby Hamilton a venit la Paris anul trecut.

— Da. Vedea Parisul întâia oară.

— Venea pentru dumneata?

— Aşa am crezut şi eu la început. M-a găsit din prima seară în taverna lui Li-Fung. Am stat de vorbă o mulţime la masa de colo. Ne-aduceam aminte de scrisorile, de prospectele bătute la maşină în camera cu funingine din New York. El regreta că n-am vrut să-l iau de bărbat; m-ar fi făcut cea mai fericită dintre femei. I-am răspuns că vremea nu e pierdută. Mi-a obiectat că bietul lustragiu ar fi revoltat văzând că miliardarul acceptă ofensa şi nu plăteşte cu dispreţ refuzul meu de odinioară. Aceasta nu l-a împiedicat să vină mai în fiecare noapte aici. Începea să mă iubească din nou. Eram sigură că-n câteva zile îmi va cere iarăşi mâna. Dar n-a fost aşa. I-a plăcut alta. O camaradă.

— Ida Yredson,

— Da. Arlette Leblond. S-a însurat cu dânsa. A făcut-o miliardară, iar cu, tovarăşa de suferinţă, am rămas o simplă dansatoare.

— Şi de aceea, acum zece ore, ai dus-o pe buna dumitale prietenă la un fachir, care nu e altul decât partenerul dumitale, Cellino! Ai vrut s-o compromiți, s-o desparţi de regele „Myosotis“-ului, să te măriţi cu el!

— Nu-i adevărat! ripostă Miss Dorothy, văzând că a căzut în cursă.

— Tăgăduieşti că dumneata eşti cea care l-ai informat pe Boby Hamilion?… Nu i-ai trimis dumneata scrisori anonime, nu l-ai vestit la telefon că doamna Hamilton are un amant?

Marion Albalet își lăsă privirea… Ochii i se umeziră. Își mușcă șervetul, începu să tremure, voi să se scoale de la masă, gata să plângă.

— Dar nu-nţeleg ce-aveţi cu mine! protestă dânsa, printre lacrimi.

Amabila societate își dădu seama că mersese prea departe. În definitiv, acea pensionară a lui Li-Fung nu era bănuită de nimic: n-avea niciun rost s-o interogheze ca pe-o complice a banditului.

— Nu fi supărată, o mângâie femeia-detectiv. N-o să-ţi facem nimic. Viața dumitale sentimentală te priveşte! Am vrut să știm dacă-l cunoşti pe Li-Fung ca fals chinez de-aici sau de la New York. Văd că n-ai altfel de legături cu el. Haide, nu fi supărată… Aşa sunt poliţiştii: cam brutali, dar au inimă bună. Stai colea. Poftim: mai bea o cupă… înviorează-te şi nu spune nimănui ce-ai vorbit cu noi… Ne-am înțeles?

Miss Dorothy nu se lăsă rugată… Își tamponă ochii ușor, cu o batistă mare cât o marcă poştală, își pudră nasul și se așeză iar, privindu-și companionii într-un surâs.

Sorbi două pahare de șampanie, uită întrebările indiscrete de pân-acum şi începu să se învioreze.

În mintea ei, amintirile dactilografei de la New York, catalogând corespondenţa unui biet ceruitor al ghetelor trecătorilor, se împieteau cu visuri trandafirii. O aştepta un viitor strălucit alături de un miliardar. Nu se putea altfel.

Știa că-n fundul inimii, Boby Hamilton o iubeşte tot pe dânsa. Nu se uită aşa de uşor o dragoste din vremea sărăciei! În orice caz, despărţit de Ida, nu s-ar fi gândit să ia altă femeie. Era foarte înamorat de actuala lui soţie, bineînţeles, dar se însurase cu Arlette Leblond mai mult ca s-o întărite pe Dorothy, să răzbune refuzul ei de odinioară…

În vreme ce comesenii își roteau privirile prin sală, ca să fie în curent cu tot ce se petrecea, Marion Albalet ronţăia migdale sărate şi-şi spunea:

„Îi adevărat, n-am încă treizeci de ani şi abia par de douăzeci. Dar viaţa aceasta de noapte nu mai poate dura. Nu văd cum am să scap de mizerie. Prea multe griji, prea multă muncă şi prea puţine satisfacţii.

Cu ceea ce-mi plăteşte Li-Fung sau orice alt patron, n-am să agonisesc avere niciodată… Niciodată nu voi avea coliere de perle, palatul şi limuzina Arlettei. Eu m-aş mulţumi cu mai puţin. Nu sunt pretenţioasă. Nu i-aş cere lui Boby atâtea sacrificii cum a făcut cealaltă.

Pentru dânsa, Boby s-a mutat la Paris, neglijându-şi afacerile din America. Eu am să-i propun să ne

reîntoarcem la New York şi va fi fericit… Am să fiu o soţie ideală. N-am să-l înşel niciodată. Nici la fachiri n-am să mă duc. Oare ce s-o fi întâmplat azi în apartamentul lui Jim Parker? Mor de curiozitate!

Numai de-ar fi reuşit cursa, numai de-ar fi prins-o cu Cellino! Cellino trebuia să fie de mult aici şi nu-l văd.

De ce n-o fi venit pân-acum? Sunt foarte nerăbdătoare!

Astă-seară nu mi-am făcut dansul cu el. Dar dacă o fi arestat, poate asasinat? Tare aş fi curioasă să ştiu ce cadou de nuntă o să îmi facă Boby?!"

Frazele acestea se amestecau în mintea cam încâlcită a partenerei lui Allen Preston, zis Jim Parker, zis Cellino. Frumoasa Marion era transportată. O agitaţie plăcută, aproape dureroasă, o stăpânea.

Întrebările poliţiştilor îi readuseră aminte viaţa ei de pe malurile Hudsonului, îi dădură nostalgia oraşului bogat, puternic în frumuseţea lui, unde lusese o biată lucrătoare şi pe care voia să-l supună acum. Va face parte şi dânsa din cele patru sute de familii domnitoare ale Metropolei, se va duce la Miami, va veni în luna iunie la Paris, să vadă cum dansează altele, iar dânsa să le ofere şampanie, cu un aer protector, dar foarte amabil.

Cele câteva pahare băute îi deschiseră o mare poftă de a lupta, de a învinge. Destinul ei nu putea să se încheie în acea tavernă sau în cine ştie ce cabaret din Montmartre, din provincie sau din străinătate. Ştia dânsa de la camarade mai bătrâne ce înseamnă exilul în localuri de a doua mînă la Paris, sau varieteurile de la Dijon, Berna, Seghedin, Galaţi, Smirna, Bombay, sau Alger! Se scutura de ele ca de-o amintire postumă.

Printre lampioanele verzi şi roşii ale tavernei, printre balaurii imprimaţi pe ziduri sau brodaţi pe şaluri, printre prinţesele pictate pe lacul paravanelor, zburau numai cutii de cremă „Myosotis", ca nişte mari monede de argint. Niciun impresar, nici o cameră de hotel, nici o cabină de music-hall, niciun buchet cu flori de hârtie. Numai cutii de vacs, în stoluri de porumbei albi, cu interiorul negru.

Pe capacul acestor milioane de cutii; era reprodus chipul lui Boby Hamilton; pe partea cealaltă, se răsfăţa acum profilul ci, al lui Marion Albalet, soţia miliardarului. Aceasta era prima viziune a fericirii de mâine şi Miss Dorothy n-o putea alunga, n-o putea înlocui cu alta.

Cupletele pe care le spunea acum un şansonetist celebru i se păreau că n-au decât o rimă, un refren: „Myosotis"…

Miss Dorothy plutea în al nouălea Paradis. Cuvântul paradis rima şi el cu „Myosotis". Iar publicul strica; Bis! Altă rimă… De bună seamă, norocul îi surâdea!

Capitolul XXIX

Al treilea kimonou înstelat

Dar, pe măsură ce tânăra dansatoare devenea mai veselă, mai optimistă, feţele poliţiştilor începeau să exprime o oarecare îngrijorare. Ceva suspect se petrecea… În loc de focuri de revolver, stingeri de lumină, strigăte, panică şi arestări senzaţionale, în cabaret plutea o inactivitate ciudată. Ar fi vrut să facă ceva şi nu ştiau ce, fiindcă nu le venea niciun ordin.

Poate că enervarea, incertitudinea lor provocase interogatoriul dansatoarei; ca să-şi mai canalizeze emoţiile, chemaseră ei pe Marion Albalet, copleşind-o cu întrebări. La rândul lor, ei se întrebau acum: Unde e şeful? De ce nu le face niciun semn?

Sferturile de oră treceau fără ca vreun eveniment să survină. Artiştii se perindau pe estradă în indiferenţa generală.

Înşişi Li-Fung şi cu Murmur-de-Izvor erau contrariaţi de faptul că nu se întâmpla nimic. Se pregătiseră de luptă şi acest armistiţiu li se părea straniu.

Cei doi aprigi tâlhari, ameninţaţi dintr-un moment într-altul să-şi piardă averea, libertatea, viaţa, erau supăraţi acum de faptul că n-au destui clienţi. Cu toate că marile lor câştiguri nu proveneau din consumaţii – cabaretul era un pretext – ei sufereau că taverna nu era plină ca de obicei de americani risipitori. În loc să

curgă şampania în valuri, toată lumea se mulţumea cu o limonadă, cu o sticlă de bere.

Numai la o singură masă se goliseră câteva butelii de şampanie, un singur client băuse douăsprezece coniacuri. Ceilalţi ocupau locuri fără să-şi repete comenzile.

Falşii chinezi socoteau că nici măcar un sfert din trupă nu putea fi plătită cu ceea ce se consumase în seara aceea. Iată marea lor preocupare în aceste momente de pregătiri misterioase.

Un gest făcut de la o masă la alta – o întrebare din ochi, un răspuns din umeri – îi aduse la realitatea imediată. Poliţiştii începeau să se impacienteze. Întârzierea lui Tom Sincler devenea suspectă. Lucrul acesta îl înţeleseră bandiţii în aceeaşi secundă. Fără să-şi fi comunicat gândurile, îşi dădeau seama de îngrijorarea agenţilor de siguranţă. Era deci momentul ca Li-Fung şi Wing-Taï-Pu să le potolească nerăbdarea… Trebuia să li se mai astâmpere din zel şi din impacienţă.

Detectivul spusese probabil ajutoarelor sale că va apărea îmbrăcat într-un kimonou albastru, cu stele albe, ca fachir. Prin urmare, fachirul trebuia introdus numaidecât în scenă, indiferent cine era.

Wing-Taï-Pu mai dădu o raită printre mese, apoi se strecură într-una din camerele tavernei, alături de cea în care se deghizase Tom Sincler în astrolog şi Boby Hamilton cu David în marinari.

Acolo aştepta Me-Ky, unul din numeroşii servitori-complici ai bandiţilor. Îmbrăcat în kimonou, cu chivăra pe cap, cu bagheta în mână şi cu ochelarii de stele pe nas, el avea exact înfăţişarea lui Tom Sincler, copiată după Jim Parker. Era, poate, mai mic decât detectivul, dar cum astrologii au obiceiul să meargă pe vine, confuzia era uşoară.

Li-Fung veni şi dânsul. Soţii Pickleston îl sfătuiau pe Me-Ky cum să procedeze.

— Bagă de seamă. N-ai să scoţi nici o vorbă. Oricine ţi-ar vorbi, nu răspunzi. Dai din cap, faci orice gest, dar nu scoţi niciun cuvânt. Chiar dacă-i vorbeşte unul din noi, n-ai să răspunzi decât prin semne. Fii gata!…

Precedaţi de Me-Ky, patronii intrară cu solemnitate în cabaret.

Li-Fung se urcă pe scenă şi, cu vocea lui piţigăiată, anunţă:

— Prea onorată societate, avem plăcerea să vă prezentăm pe domnul profesor Rama-Vişnu-Crişna-Muti, celebrul fachir, preşedintele Academiei de Magnetism din Calcuta.

Ilustrul oaspe e angajat de noi cu sacrificii colosale pentru o lună. Începând de mâine seară, Rama-Vişnu-Crişna-Muti va începe şedinţele sale de sugestie, hipnotism, citirea gândului şi ghicirea viitorului! Vă rugăm să poftiţi şi mâine!

Me-Ky dădea din cap, mulţumind aplauzelor.

Apoi îşi luă locul într-un colţ retras al estradei, cât mai în umbră.

Poliţiştii care populau taverna respirară uşuraţi.

În sfârşit, şeful lor îşi făcuse apariţia. Erau liniştiţi.

Unul din ei mai ceru o sticlă de bere, altul bău al treisprezecelea coniac. Trei limonade şi o sticlă de şampanie mai fură comandate, în izbucnirea jazului javanez, care-şi relua barbarele lamente, în acorduri de chitară şi ciocniri de sfere lustruite.

Soţii Pickleston se aşezară pe scaune, aruncând priviri piezişe asupra celor din sală. Apariţia fachirului îşi făcuse efectul. Oamenii poliţiei erau liniştiţi. Dar nu mai erau liniştiţi acum patronii.

— Nu ştiu dacă am făcut bine ce-am făcut, spuse Li-Fung lui Wing-Taï-Pu.

— Ba am făcut foarte bine! răspunse Harry Pickleston, examinând ţinuta lui Me-Ky. Are aproape aceeaşi statură ca Tom Sincler… Dacă stă pe scaun nemişcat, în umbră, n-o să-l deosebească nimeni.

— Dar dacă s-o băga de seamă că e altul?

— Imposibil.

— Crezi că ceilalţi poliţişti n-o să remarce că omul din kimonou nu e Tom? Ce-o să le răspundem când ne-or întreba?

— Femeia tot femeie! Proastă şi fricoasă!! Degeaba îşi schimbă glasul, degeaba îşi lipeşte mustăţi,

degeaba se îmbracă bărbăteşte, că minte la cap n-o să-i vină!

— Chiar dacă aş fi bărbat şi tu ai fi femeie, scumpul meu Harry, cred că rău am făcut omorându-l…

— Unde vezi răul?

— Tom a fost la noi. S-a dat cinstit pe faţă. Tovarăşii lui ştiu că a intrat aici. N-o să li se pară suspect că a dispărul?

— Un detectiv apare şi dispare, asta e meseria lui.

— Dar mâine, când s-o găsi cadavrul în Sena?

— O să se creadă că s-a sinucis, ca şi ceilalţi…

— Dar nu uita că ceilalţi n-aveau nici o rană. Lui Tom, noi i-am înfipt un cuţit între umeri… Tom e poliţist, se va vedea că a fost asasinat. Se va şti că a fost peste noapte la noi. Anchetă. Percheziţii. Ce ne facem?

— Mă plictiseşti! răspunse Harry, pe care observaţiile soţiei sale îl puneau pe gânduri. Nu voia însă să pară îngrijorat.

Malvina continua să se lamenteze:

— Dar dacă bietul Sincler spunea adevărul? Dacă suntem ameninţaţi de-o bandă?

— Nu văd nici o mutră suspectă în sală. Numai capete de poliţişti. Ei or să ne păzească! Dar îţi spun eu: nu se gândeşte nimeni să ne atace.

— Ce interes ai avut să-l suprimi?

— Copoiul ăsta ne-a dat de urmă. Pe noi a venit să ne aresteze, nu pick-pocketii. N-ai văzut cum ne trăgea de limbă, să ne prindă? Dar nici eu nu m-am lăsat! Noapte bună în canalul gentilomilor, stimate domnule inspector! Bine că nu ne-a luat cheile, ia dă-le-ncoace!

Li-Fung se căută în buzunare, dar nu găsi ce căuta. Începu să se scarpine în cap.

— Îi drăcia dracului!

— Ce este?

— Stai că nu le găsesc.

— Nu se poate!

— Parcă ţi le-am dat!

— Nu mi le-ai dat!

— Atunci le-am dat lui Tom Sincler, adineauri…

— Ţi le-a înapoiat. Ţi-a spus: „Păstrează-le, am să ţi le cer mai târziu“.

— Aşa e! Unde le-oi fi pus? Ei, drăcia dracului!

— Trebuie să le găsim… Altminteri, suntem pierduţi!

— Poate mi-au căzut în vălmăşala luptei cu Tom. Da, da, am auzit pe întuneric un zgomot de chei… Am impresia chiar că însuşi Tom m-a căutat în buzunare şi mi le-a luat pe când mă luptam cu el.

— Eşti de o tâmpenie fără pereche şi-am să te dau dracului! izbucni Murmur-de-Izvor,

— Decât să mă faci tâmpită, mai bine vino jos să căutăm cheile. Ia-l şi pe Laï-Wo, să ne întoarcă apa, să golim canalul. Poate să fi căzut acolo!

Wing-Taï-Pu făcu semn unuia dintre chelnerii în kimonou, care luase parte la asasinarea lui Tom Sincler.

Câteşitrei coborâră iarăşi scara întunecată, aprinzând de rândul acesta becuri violente. Iată-i căutând cheile, iată-i manevrând trapa care fugise de sub picioarele poliţistului şi-l aruncase în gârla subterană.

Dar toate cercetările le fură de prisos. Lanţul cu chei dispăruse.

Ei răsuciră trei roţi de alamă, care opreau apa să se mai scurgă în subterană, apoi a patra roată, care întorcea cursul apei. Ridicând un capac greu, începură să coboare pe o scăricică de fier în marele puţ întunecos, unde se zbătuse Sincler.

Din acea sală subterană boltită, se mai desfăceau două coridoare. Unul ducea tot în fluviu şi putea servi

ca ascunzătoare sau canal de scurgere, după nevoie.

Pe acolo, cei doi tâlhari puteau să se arunce în Sena, într-o fugă precipitată. În cazul acesta însă, n-ar fi putut să-şi salveze decât viaţa şi libertatea. Nu puteau lua nimic cu dânşii. Al doilea coridor pornea în direcţie contrară, sub imobil şi răspundea într-o stradă lăturalnică. La capătul acelui coridor într-un dulap invizibil, practicat în perete, îşi ţineau ei deghizamentele de burghezi, precum şi un teanc de bilete de bancă şi o valiză ieftină, veche, plină de bijuterii. Aşteptară pe trepte până când ultimele şuvoaie de apă se scurseră în al doilea canal.

Aprinseră alte becuri şi începură să caute pe cimentul umed, vâscos; pereţii erau reci, înrourați, strălucind în boabe de mercur… În acel loc, cu câteva zeci de minute înainte, plutise Tom Sincler, la înălțimea celor cinci metri plini cu apă.

Iar soţii Pickleston şi cu Laï-Wo căutau în canalul vid de lichid, dar plin de fiorii morţii, de-o tăcere mucedă şi înghețată.

În pardoseala de beton, la mijloc, iată un capac de fier. Acolo era o altă deschizătură şi altă scară de fier cobora, ducând în catacombele pline de comori. Undeva, aproape, s-auzeau vuiete şi căderi înăbuşite de ape subterane. Iar cei trei complici căutau mereu…

Capitolul XXX

Trei marinari

În vreme aceasta, sus, în tavernă, cânta Sonia. Cânta o romanţă veche, de pe malurile Donului, înflorit cu maci enormi şi cu floare de neghină.

O tristeţe imensă, o mare nostalgie se desprindeau din cuvintele pe care ceilalţi nu le-nţelegeau, din melodia languroasă şi profundă, plină de infinitul stepei, Sonia, a cărei lipsă n-o remarcase nimeni pân-acum – întârzierea ei fusese datorită, fără îndoială ploii – venise de câteva minute numai şi se îmbrăcase repede în cabina rezervată artiştilor. O salvă de aplauze sublinie finalul cântecului favorit.

Această salvă de aplauze fu subliniată la rândul ei de intrarea zgomotoasă şi aplauzele a trei marinari beţi, care năvăleau în elegantul cabaret chinez ca într-o simplă cârciuma de port.

Ei cântau, acompaniindu-se cu palmele:

Trei marinari
Trei veseli marinari
Băieți de chef şi viață.
S-au întâlnit
S-au împrietenit
La Nijni-Noryorod, în piață…

Toată lumea – clienţi, artişti, chelneri – rămase surprinsă de această invazic. Servitorii nu ştiau cum să procedeze cu intruşii, fiindcă patronii nu erau acolo. Să le ofere scaune? Să-i dea pe uşă alară? Să-i servească? Să nu-i servească? Întâia oară se întâmpla ca oameni din popor să intre în tavernă, crezând probabil că e un local pentru ei.

— Bravo, bravissimo!… strigă unul din marinari, care nu era altul decât Boby Hamilton.

— Pravissimo! Să mai cânte o dată!… întări al doilea, David Pickleston.

Iar al treilea, mai beat şi mai vorbăreţ decât ceilalţi, voia să se producă şi el. Se urcă pe estradă şi vorbi într-o franţuzească ciudată, cu accent breton. (Ceilalţi doi vorbiseră englezește.)

— Şi eu am să cânt cu Adelaida Protopopovra Baltazarovici! Cântecul acesta l-am auzit pe Volga şi pe Don, l-am adus în Europa… Eu l-am adus în Europa! Acum am să-l duc în America şi-n Australia, plus în Argentina şi Mexico!

— Să ni se dea băutură! strigau, din fund, ceilalţi doi intruşi.

Un mic consiliu al numeroşilor chelneri chinezi hotărî că patronii s-ar supăra găsindu-i pe acei beţivani

în local; încercară să-i dea afară, dar le fu imposibil. Vacarmul devenea şi mai mare, deoarece veselii băieţi aveau ordin de la Tom Sincler să facă scandal, întreținând o atmosferă de neliniște şi de enervare; ei ridicau glasul şi-şi suflecau mânecile.

Un chelner pitic, căruia îi cerură de băut, nu voia să-i servească. El nici măcar nu le răspundea, ci făcea semne negative..

— Ce tot dai din cap?… urlă marinarul negru, David, actualmente subinspector de siguranţă, afiliat poliţiei pariziene.

— Adu-ne băutură, că nu suntem în America să înghiţim lapte cu apă şi ceai de muşeţel! adăugă Roby Hamilton.

Perspectiva de a-şi găsi nevasta, după ce pusese mâna pe colierul de mărgăritare, îi umfla inima de entuziasm şi de eroism. Miliardarul îşi juca rolul cu pasiune. Sărmanul Boby, vagabondul de odinioară, îşi regăsea emoţiile trecutului şi trăia în scandal şi-n primejdie, ca într-o baie de tinereţe.

— Să se dea camarazilor mei băutură! strigă omul de pe estradă, cu puternicul său accent breton.

Era un tip cu părul zbârlit şi barba roşie, căruntă. Avea ceva din curajul căpitanilor de corăbii, cărora toţi trebuie să i se supună.

Domina întreaga sală, ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul oceanului, pe puntea de comandă. Adresându-se Adelaidei, el o întrebă în auzul tuturor:

— Frumoasă blondă care-ai cântat, cine eşti dumneata?

— Mă cheamă Sonia şi-atât!

— Ţara ta e departe tare?

— Cerul e-nstelat şi stepa e acoperită cu zăpadă.

Cîntăreaţa şi străinul păreau că joacă o scenă de teatru simbolist, căci îşi aruncau replici lipsite de precizie.

— Foarte bine. Vii de la Polul Nord sau de lângă împărăţia chineză? întrebă marinarul roşcat.

— Dar tu ai găsit cheile Paradisului?

— Da. Pe când luptam pe a treia treaptă a iadului.

— E negru iadul aşa precum se spune?

— În fundul lui e gârla plină de păcătoşi. Iar sub gârlă, sunt comorile Satanei. Deasupra, cele şapte paradise.

— De unde ne cunoaştem noi, bătrâne lup de mare?

— M-am învățat pe ape să prind rechinii-n gheare!…

Toată lumea din cabaret începu să se privească. Scena aceea îi amuza, îi intriga.

Fiecăruia i se părea că n-aude bine. Ce însemna acel dialog straniu între o cântăreață şi-un matelot beat? Ce voiau să înțeleagă prin acele fraze alambicate, fără niciun sens, cei doi oameni care n-aveau de unde să se cunoască?

— Ce tot spun ăştia, fetelor? întrebă Miss Dorothy, care trecuse un moment la masa unde se afla Daisy şi cu Gaby.

— Moşneagul e beat turtă, iar Sonia a-nnebunit.

Roşcovanul nu voia de loc să tacă pe estradă:

— Să cântăm împreună, Adelaida Protopopovna Baltazarovici. Să cântăm barcarola celor trei prieteni de la Nijni-Novgorod! strigă el, bătând din palme şi dansând pe vine, după sistemul căzăcesc.

Ceilalţi doi marinari băteau, de asemenea, din palme. Se apropiară de camaradul lor şi căutau să cânte cu el, dar cum nu cunoşteau nici cuvintele, nici muzica, îngăimau ceva fals şi inutil. Şeful lor le făcu semn să tacă şi, cu braţul petrecut pe după gâtul Soniei, continua, împreună cu dânsa, balada celor trei prieteni cărora le ieşea pe dos tot ce încercau:

Dar cei trei băieţi

Marinari isteți
N-au avut mare noroc!
Spre Don au pornit
Dar au nimerit
Tocmai la Vladivostok!

Gaby, Daisy şi Dorothy îşi continuau discuţia:

— I-a spus şi lui că o cheamă Sonia… Putea să-şi aleagă alt nume…

— Pe toate rusoaicele le cheamă Sonia!

— Și fiecare din ele a fost ceva la ea acasă. Care nu e fata ţarului e mama lui Rasputin.

— Eu am cunoscut pân-acum o grămadă de rusoaice: o arhiducesă, trei prințese, o damă de onoare, două stareţe. Toate cântau Volga-Volga, până piereau într-o bună zi.

— Voi credeți că Sonia n-o să piară și dânsa?

— Fetelor, mi se pare că ea a spus poliţiei de Li-Fung.

— Ce să spună?

— Ştii ce ne-a spus Daisy deunăzi… Că Li-Fung e femeie. Altminteri, de unde să ştie?

— Se poate. Eu nu m-am dus la comisariat să spun, fiindcă nu e treaba mea.

— Nici eu, fiţi sigure!

— Aţi băgat de seamă că ne spionează de la o vreme? Aţi băgat de seamă cum îşi caută de lucru-n toate odăile? N-a rămas colţ necercetat…

— Eu cred că de când s-a logodit cu Tom Sincler, s-a făcut şi ea detectivă.

— Ce-o fi vrând să afle?

— Nu e lucru curat, zise Miss Dorothy, fiindcă toți ăștia de pe la mese sunt poliţişti!!

— Poate că patronii noştri or fi făcut vreo ispravă. Mie nu-mi plac de loc saloanele lor cu cărturărese, astrologi şi alţi ventrilogi. Eu cred că sus se petrec blestemăţii. Dorothy, tu-i cunoşti de la New Vork. Ce fel de oameni sunt patronii noştri?

— Acolo n-am auzit nimic rău de ei.

— Dacă erau oameni cinstiți, nu plecau din America! afirmă Gaby.

Iar Daisy se scutură:

— Mie nu-mi place de loc casa asta… Nu mai stau aici mai mult de cincisprezece zile. Aştept să-mi împlinesc contractul şi plec.

— Nici măcar nu ne-a mărit gajul. Nici eu nu-mi mai prelungesc angajamentul.

— Sunt foarte cumsecade, n-aveți ce zice! îi apară Dorothy.

— Da, dar prea sunt zgârciți.

— Și foarte suspecți. De ce să-şi schimbe sexul?

Pe când cele trei dansatoare vorbeau ca să nu tacă, marinarul cu barba roşie zări, la un colţ, kimonoul înstelat, şi se îndreptă spre el şi-l apucă de barbişon. Bărbuţa falsă a lui Me-Ry rămase între degetele zgomotosului marinar.

— Hei! exclamă acesta, iată şi pe înțeleptul Rama-Visnu-Crişna-Muti. Ce mai faci, domnule profesor? Cum mai e vremea pe la Calcuta?! Sper să ne dai şi nouă o reprezentaţie…

Me-Ky dădea din cap afirmativ, fără să scoată un cuvânt.

— Vă uitaţi la cel? se adresă beţivul celor din sală. Tot aşa dădea din cap şi tăcea şi la Calcuta. Ha! Ha! Ha!

— Ia poftim încoa, herr profesor!

Mai de voie, mai de novoic, Me-Ky urmă pe străin în camera unde-şi ţinea Tom Sincler deghizamentele.

Nepoftitul încuie uşa pe dinăuntru, ghemui pe chinez într-un colţ şi scoțându-şi barba şi peruca roşie, îl întrebă:

— Sper că ştii cu cine ai a face, Me-Ky?

Chinezul holbă ochii şi-ncepu să tremure, ca-n faţa unui strigoi. Nu-i venca să creadă: mortul înviase, era în faţa lui, ameninţător.

— Dracu să te ia, Tom Sincler! abia putu el să îngâne şi căzu în genunchi, cerându-şi iertare pentru insulta ce-i scăpase de pe buze în primul moment de groază.

— Nu face nimic, băiatule, te-am iertat! Dar avem de furcă amândoi!

Capitolul XXXI

Unde reapare Tom Sincler

Iată, în câteva cuvinte, cum se întâmplase minunea care l-a înfricoşat pe Me-Ky.

În momentul când se deschise stăvilarul, lăsând apele bogate să se împreune cu ale Senei, Tom Sincler îşi pierdu cunoştinţa.

Corpul său, însă, îşi păstra toate facultăţile de apărare; instinctiv, muşchii se încordară, fălcile se încleştară. Detectivul se ghemui ca un arici, se prefăcu într-o bulă; rotund, cu capul între genunchi, el se apăra astfel împotriva unei loviri violente, într-o eventuală prăvălire şi ciocnire de pietre.

Ca orice vechi şi încercat înotător, Tom Sincler ştia că nu se îneacă nimeni dacă ţine buzele bine strânse: totul este să nu înghiţi prima gură de apă, căci celelalte vin cu o iuţeală de şerpi şi te înăbuşă.

Aventurându-se în taverna lui Li-Fung, cunoscând procedeele bandiţilor, el cunoştea şi ce pericol îl aşteaptă: băuturile adormitoare sau aruncarea în canal. Harry Pickleston nu mai folosea de mulţi ani revolverul, pumnalul, otrava, ciocanul, tot ce putea să lase urme de violenţă. Criminal rafinat, el ura sângele care miroase urât şi trădează.

Nici zgomotul nu-i plăcea perechii Pickleston.

Îşi suprimau victimele în linişte, fără să lase urme. Numai asasinii vulgari procedează cu brutalitate.

Sigur că cei patru americani găsiţi în Sena ajunseseră acolo printr-un canal, Tom Sincler era convins că va face şi el cunoştinţă cu acel afluent clandestin al fluviului. În orice caz, îşi luase măsurile şi pentru această eventualitate, după cum împotriva loviturilor de cuţit avea sub cămaşă o cuirasă de zale.

Profitînd de ploaia puternică a nopţii de iunie, de vântul care golise cheiurile de orice trecător, Tom Sincler îşi pusese în mişcare, de cu vreme, casa plutitoare pe care o avea pe Sena, nu departe de „Taverna chineză“.

O pereche de marinari parizieni din serviciul său şedeau de veghe în interiorul acestei penişe, prevăzută cu mobila necesară, cu foc, cu rufe uscate, cu haine, peruci şi tot ce trebuia detectivului ca să se transforme.

Pluta era trasă cam la vreo douăzeci de metri depărtare de tavernă, în susul apei. Patru luntri, fiecare cu doi oameni într-însa, păzeau ieşirea canalului, pentru orice eventualitate: bandiţii Pickleston, încolţiţi în vizuina lor, cu toate ieşirile păzite de poliţişti, erau capabili să-şi caute scăparea în apele fluviului.

Tom Sincler ştia că cei doi falşi chinezi aveau închiriata o casă plutitoare, nu departe de a detectivului. Într-însa locuiau doi complici ai lui Harry, un bărbat şi o femeie, buni înotători, care simulau sinuciderile: ei erau cei patru cheflii care se aruncaseră noaptea în fluviu.

Aceşti complici erau bine plătiţi şi n-aveau cine ştie ca de lucru: se îmbrăcau, din când în când, cu haine aduse de un alt tovarăş al lui Pickleston, se aruncau în Sena, se cufundau în apă, apoi ieşeau la suprafaţă şi se duceau să se usuce şi să se culce frumos în casa lor plutitoare. Iar în nopţile când nu trebuiau să se sinucidă, şedeau de pândă în două luntri la gura canalului. Pe-acolo puteau să pice pe negândite patronii.

De ce să nu ne închipuim că Harry şi Malvina Pickleston, surprinşi de autorităţi în vizuina lor, n-ar fi încercat o eventuală fugă prin bolta subterană, riscând o baie rece în Sena, dar scăpând cu viaţă? Complicii lor erau pregătiţi pentru orice eventualitate. În noaptea aceea, însă, fie împiedicaţi de ploaia torenţială, fie din pricina mişcărilor suspecte din jurul tavernei, cei doi îngeri păzitori găsiră că e mai prudent să doarmă decât să aştepte o problematică vizită acvatică a patronilor.

Zece oameni ai lui Tom Sincler pândeau pe apă, fie ca să aresteze pe bandiții new yorkezi, dac-ar fi venit pe calea canalului, fie ca să-şi scape de la moarte stăpânul expediat, în aceleaşi condiţii, spre infinitul lichid.

În vremea aceasta, Adelaida Protopopovna Baltazarovici, aghiotanta devotată a inspectorului, se strecurase în tavernă, cât mai ferită de privirile celorlalţi, ca să poată supraveghea planul de atac şi mişcarea inamicului.

Dânsa urmărea tribulaţiile perechii chineze. Patronii n-o zăriseră intrând, căci numai grija ei n-aveau acum.

De la locul ci de pândă, cântăreața văzuse că Tom, deghizat în fachir, pleacă împreună cu Li-Fung. Dânsa surprinsese şi pe Wing-Taï-Pu complotând cu cei doi servitori şi pornind amenințător pe urmele poliţistului. Văzuse că toţi cinci au coborât spre canal, auzind zgomotul înăbuşit al luptei; se reîntorsese în tavernă, anunțase pe unul din agenţi că s-a întâmplat ceva. Acesta, la rândul său, ieşise din cabaret şi vestise pe luntraşi să fie gata la locul unde se vărsa canalul în Sena.

Aşa că, în vreme ce Tom Sincler înota pe spate în bolta subterană, care se umplea sub el şi-l ridica pe valuri, toate măsurile erau luate afară pentru salvarca lui, graţie Adelaidei.

Capitolul XXXII

Pe spate…

Stăvilarul de fier se deschise. Undele reci năvăliră în fluviu.

Vârtejul format de unirea apelor din canal cu ale Senei trezi pe detectiv din leşinul uşor pe care i-l provocase lipsa acrului. El nu făcu decât două–trei mişcări să iasă la suprafaţă şi se pomeni tras de păr, de haine. Mâini voinice îl ţineau bine. Era salvat! Nu ştia cum, nu ştia de cine, dar îşi dădu seama că a scăpat. Umbre se agitau pe apă, glasuri se îndemnau sub ploaia care biciuia undele fluviului. Lumini palide, mici felinare roşii năluceau în acel neant cenuşiu, cu aparenţele unui final de lume. Era un peisaj straniu, văzut de jos. Tom Sincler nu contempluse decât stelele, culcat pe spate. Acum, vedea cu totul altceva. Avea impresia ciudată că are capul în loc de mâna dreaptă, că picioarele îi cresc din urechi şi că vede cu doisprezece ochi mici de lăcustă. Ceva confuz, ca unele vise absurde, îi cutreiera acest crepuscul al conştiinţei; oamenii din jurul său îl plămădeau ca pe-un aluat, trăgeau de el ca dintr-un crocodil de gumă şi-l lungeau la infinit, ca să-l împăturеze apoi în patru, în opt, în şaisprezece. Acum eră un balot definitiv, împachetat pentru marea călătoric.

Tom Sincler se simţi, la un moment, golit şi translucid ca o sepie. Ce se făcuse cu atâta gumă? N-ar fi putut răspunde, căci o mare senzaţie de uşşurare, de dezrobire şi de zbor spre Calea-Lactee îl năpădea şi-l fericea. După atâtea încordări supraomeneşti, era complet sleit. Trăia între vis şi viaţă. Nu mai avea nici puterea să trăiască, nici să viseze. Închizând sub pleoape aceste ciudate imagini fugare, Tom Sincler îşi permise luxul să leşine, de data asta de-a binelea.

Transportat în penişă, el fu dezbrăcat, frecat cu alcool aromatic, încălzit. Se trezi. Scunda încăpere mirosea a fum de lampă şi-a spirt evaporat. Recunoscu locul. Văzu deasupra lui feţe cunoscute, prieteneşti. Începu să râdă. Apoi bătu pe spate pe unii din subalternii săi, înghionti pe alţii şi strânse mâna altora, râzând zgomotos. Începu să se îmbrace repede. În câteva cuvinte, îi explicară cum i-a anunțat Adelaida Protopopovna că șeful e în pericol şi cum l-au pândit la gura canalului. Nu mai era vreme de pierdut. Repede, deghizamentele. Iată-l marinar cu părul roşu. Iată-l escaladând parapetul, căutând pe Boby şi pe David la locul indicat. Miliardarul şi fostul pick-pocket tremurau sub umbrela largă a unui agent, la colţul străzii. Tom îi luă la braţ şi câteşitrei intrară, ţinându-se de gât, în ultraelegantul cabaret.

Făcură gălăgie, cerură de băut, cântară, după cum am văzut.

Apoi Tom Sincler se năpusti asupra lui Me-Ky, îi smulse kimonoul cu stele, peruca, bagheta.

— Ascultă, Me-Ky! Am pus mâna pe voi. Am şi cazierul tău. Neamul vostru nu cunoaşte încă ghilotina

franţuzească. Dacă nu vrei să faci tu primul cunoştinţă cu ea, să stai liniştit, să urmezi întocmai cele ce am să-ţi poruncese!

Crezându-se în faţa unei divinităţi infernale, a unui geniu miraculos, chinezul pitic nu se mai ridică de la pământ, ci aproba mereu plin de admiraţie, spaimă şi devotament.

El se jura pe toate spiritele munţilor şi ale peşterilor că va face întocmai cum va ordona ilustrul stăpân, chiar dacă l-ar tăia Li-Fung şi cu Wing-Taï-pu în bucăţi.

— Ai să te îmbraci în hainele astea de marinar, ai să pui peruca şi barba mea şi ai să bei cu ceilalţi doi marinari, să cânţi ca ei şi să dansezi, ai înţeles? Să nu te puie dracul să faci vreun semn, să spui vreo vorbă blestemaţilor tăi de stăpâni, că nu mai aştept să te dau pe mâna călăului din Paris: îţi zbor creierii cu jucăria asta pe loc!

Invocând pe veneratul Confucius, Me-Ky îl asigură că va face întocmai.

Amândoi părăsiră odaia deghizamentelor. În cabaret, un jongler arunca tăvi de argint şi cuţite de aur în văzduh şi provoca sunete cristaline, figuri îndrăzneţe şi armonioase.

În ciocnit muzical de lame, în atenţia generală, suspendată de figurile jonglerului, Tom Sincler îşi făcu intrarea sub înfăţişarea lui Rama-Vişnu-Crişna-Muti, preşedintele Academiei de Magnetism din Calcuta. Trebuia, în primul rând, să-şi treacă în revizie agenţii.

Se duse din măsa-n masă, salutând plecat şi făcând pase mistice cu bagheta înstelată asupra fiecărui client.

În acelaşi timp le vorbea:

— Ra-ka-vu! Ra-ma-ku! Toate sunt în ordine. Ha-la-li! Ben-der-li!… Aveţi răbdare… Momentul n-a sosit, încă. Si-co-mo! Ra-ma-no! Puteţi repeta consumaţia, plăteşte Rama-Visnu-Crisna-Muti!

În indignarea camaradului lor cu creierul diamantat, ceilalţi detectivi comandară ape minerale, oranjade, butelii de bere. Unul ceru un cafe-crâme, ceca ce nu exista în somptuoasa tavernă.

Al patrusprezecelea coniac, servit într-o cupă care fusese în prealabil înghețată, veni să completeze teoria că alcoolul fin măreşte potenţele spirituale şi dă individului o luciditate pe care berea, greoaie şi vulvară, o ignoră,

— Arătaţi-mi un obelisc, o piramidă, sau o mumie pe care vechii egipteni s-o fi confecţionat după ce au băut bere! Această băutură fabricată dintr-o sămînță destinată gâştelor n-a putut provoca în antichitate decât, cel mult, revărsarea Nilului. Nici un monument artistic, nici o victorie militară n-au fost câştigate prin bere sau orice altă băutură lungă!… susţinea excelentul detectiv, renumit pentru perspicacitalea lui, celebru prin faptul că, oricât de multa „fine“ ar fi băut, nu se cunoştea. Dimpotrivă: cu cât ingurgita mai multe coniacuri, cu atât se regăsea mai mult pe sine însuşi. Îşi simţea capul din ce în ce mai limpede, nervii ascuţiţi şi gândirea transcendentală.

Spre marca mirare a lui Doby Hamilton şi-a lui David Pickleston, cei doi falşi marinari se pomeniră cu al treilea, care nu mai era Tom Sineclor, dar avea barba, peruca şi costumul lui. Mai scund decât înspectorul de poliţie, înecîndu-se aproape în deghizamentele acestuia, noul venit îi apucase de gât, sărea, dansa într-un fel de spasm, într-o frenezic demnă de o cauză mai bună.

Terorizat de apariţia spectrală a detectivului pe care-l credea mort în fundul Senei, bietul Me-Ky îi executa acum ordinele, posedat de un demon săltăreţ, într-o inspirare de esenţă quasi-divină. Uimiţi şi contagiaţi de vitalitatea spăimântată a specimenului, Boby şi David erau nevoiţi să ţopăie în acelaşi ritm cu chelnerul chinez, crezând că acestea erau ultimele dispoziţii ale inspectorului. Dar toate sforţările lor nu puteau egala pasiunea, delirul cu care dansa şi cânta diavolul acela mic, cu pletele şi cu barba roşie, de două ori mai largi decât capul său. Omuleţul trepida, ca străbătut de-o mie de curenţi electrici; transfigurat, el înnăduşea şi râdea de groază. Ochii i se rostogoleau în cap, sub porunca unui resort interior, care-i organiza şi picioarele. Boby şi cu David, la un moment dat, se dădură bătuţi; încetând orice activitate coregrafică, ei lăsară pe locţiitorul lui Tom Sincler să joace de unul singur. Acesta nu se lăsă rugat; dezrobit de ceilalţi îşi

spori emisiunile, gata-gata să dea drumul unor aripi de arhangheli şi unor angelice elice la capătul de jos al coloanei vertebrale.

Dar surpriza cu micul matelot turbat n-a fost nimic pe lângă noua surpriză ce-i aştepta, în câteva minute, pe Boby şi pe Adonis.

Capitolul XXXIII

Ida Fredson

Uşa din fund se deschise şi-o femeie intră. Fără să-şi scoată mantoul, cu paşi felini, cu siguranţa unei persoane obişnuită cu localul, cu fiecare metru pătrat al parchetului, cu dispoziţia fiecărei mobile, noua venită se duse drept la masa unde şedea Miss Dorothy, Gaby şi Daisy.

Nu-i văzuse nimeni faţa.

Mare fu mirarea celor trei dansatoare, auzind un glas atât de cunoscut, care le aruncă, voios, un:

— Bună seara, fetelor!!

— Ida! exclamară câteşitrele.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Cum de vii la ora asta singură?

— N-ai mai fost de mult p-aici…

— Unde e domnul Hamilton?

Aceste întrebări cădeau în acelaşi timp, în vreme ce Arlette Leblond, cunoscută în local ca Ida Fredson, apoi ca doamna Boby Hamilton, îşi scotea mănuşile, căutând să nu fie văzută de cei din sală.

— M-a găsit, scumpele mele, un mare dor de libertate, un mare dor de viaţa mea de odinioară! Liberă! Stăpână pe faptele mele! Iată cabaretul de care mi-era dor. Trăiască Li-Fung, patronul nostru!

— Ai înnebunit? o-ntrebară, într-un glas, camaradele ei, care nu-şi puteau închipui că se poate da cu piciorul, din senin, unei existenţe de miliardară.

— N-am înnebunit, nu! Dar vreau să fiu stăpână pe faptele mele, să nu mai dau socoteală nimănui, să nu mai mint pe nimeni, să nu mă mai mintă nimeni!

Un chelner în kimonou se apropie respectuos şi rugă, din partea doamnei celei elegante, care mai era cu doi domni la masă, pe domnişoarele Gaby şi Daisy să binevoiască a lua un pahar de şampanie cu excelenţele lor.

În aşteptarea unui nou angajament, ceva mai favorabil decât cel avut în cabaretul lui Li-Fung, cele două tinere dansatoare nu refuzau nici o cunoştinţă nouă…

Nu se ştie de unde poate pica norocul! Ele se grăbiră să treacă la masa unde se servea şampanie. De altfel, li se părea că Ida şi cu Dorothy doreau să rămână singure: cele două bune camarade aveau, probabil, multe să-şi spună.

Rămase singure, Arlette Leblond şi Marion Albalet se pregătiră de luptă. Căci o luptă trebuia să urmeze după vizita pe care o făcuseră amândouă, acum zece ore, în rue Lincoln, la fachirul Jim Parker.

Dacă atmosfera îşi descărca, de atâtea ceasuri, electricitatea acumulată peste zi, inundând Parisul într-o ploaie care nu contenea, nici la 1 noaptea, cele două tinere dansatoare, care erau numai nervi şi electricitate, trebuiau să se manifeste şi ele prin fulgere şi eventuale trăsnete, ca să se răcorească.

Deocamdată, cu surâsuri drăgăstoase, se strângeau una într-alta şi-şi vorbeau gură-n gură.

Ida era datoare o explicaţie. Hotărârea de a se reîntoarce, ca simplu număr de atracţie, în taverna de pe cheiul Senei n-avea niciun rost,

— Nu glumeşti, scumpa mea? atacă Marion Albalet.

— Nu, dragă Dorothy!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Am fugit de-acasă. Adică, n-am fugit. Am plecat. I-am spus lui Boby că-i redau libertatea.

— Dar bine, dragă, nu se lasă aşa un miliardar, unul din regii Statelor Unite!

— Să rămână cu miliardele şi cu regalitatea lui! aruncă Ida uşor enervată.

Dorothy, dimpotrivă, era liniştită, duioasă.

O veselie interioară, perspectiva de a-şi vedea realizate visurile, îi dădea un optimism, o amabilitate al căror sens nu putea scăpa celeilalte.

— Să lăsăm ipocriziile, Marion!… zise Ida cu un zâmbet amar. E inutil să te faci că nu ştii, că te miri… Îţi spun, de la început, că n-am să cred niciun cuvânt din bunele tale sfaturi, fiindcă tu nu eşti străină de toată afacerea asta!!

— Nu înţeleg! răspunse Miss Dorothy, roşindu-se toată.

— Ba înţelegi prea bine şi regret că te mai prefaci!

Încălzite, cele două femei îşi lăsară măştile să cadă şi redeveneau copilele cu origini modeste, cu o educaţie relativă, ale fermecătorului Montmartre.

Arlette era pradă febrei unei zile întregi de surprize, una mai neplăcută decât alta; Marion, enervată de conversaţia şi de şampania băută la masa unde se aflau acuma Daisy şi cu Gaby, se pregătea şi dânsa de luptă; îşi rememora atitudinile şi vocabularul de care va avea nevoie, pregătindu-se chiar să-nfigă mâna în părul distinsei sale camarade, miliardara. Nici o eventualitate nu trebuia exclusă.

La rândul ei, regina cremelor de ghete nu-şi pierduse, prin frecventarea protipendadei americane, bogatul repertoriu din cartierul unde copilărise.

Când Marion se jură pe mormântul unui strămoş al ei, îngropat la Pantheon, că nu ştie nimic, Arlette o făcu viespe, şopârlă de pe Sacré-Coeur şi femeie-guzgan, din canalurile New Yorkului.

Abia stăpânindu-se, surâzătoare şi calmă, Miss Dorothy îi răspunse:

— Poţi să adaugi că sunt dactilografă de vacs şi dansatoare sacră şi n-am să mă supăr, fiindcă nu înţeleg nimic din toată supărarca ta.

— Tu mi-ai aranjat toată afacerea asta! Te-ai învoit cu bărbatul meu, te-ai învoit cu Jim şi mi-aţi întins o cursă!

— Nu cumva te-a prins, nefericito?

— Cât p-aci! Dar am avut noroc şi n-am crezut în vorbele vrăjitorului tău. În momentul de faţă, aş fi fost o femeie pătată!

— Cum, nu eşti o femeie pătată? se trădă Marion.

— Grozav ţi-ar fi convenit!… izbucni Arlette râzând.

Acum era Ida cea care jubila; venise rândul lui Miss Dorothy să se enerveze,

— La urma urmei, ştii că mă plictiseşti? După ce m-ai lăsat pe drumuri, mai ai şi aerul că-mi faci morală! se supără dânsa.

— Te-am lăsat eu pe drumuri pe tine?

— Da! Mi-ai luat bărbatul! Omul cu care am împărţit sărăcia luni întregi mi l-ai răpit! Numai eu ştiu câte-am făcut pentru el! Am scris prospecte la maşină, am fiert uleiuri şi kinoroz, mi-am înnegrit nasul în borcanele lui, ca să vii tu şi să mă dai la o parte.

— Asta e o neruşinare! protestă Ida. Nu mi-ai spus tu singură că te-a cerut de nevastă şi n-ai vrut s-auzi?

— Da, dar când l-am trimis eu la plimbare, era lustragiu de ghete, nu miliardar! Ida Fredson – sau cum te mai cheamă – tu mi-ai răpit mie un soţ şi o coroană!

— Zău, că bine ţi-ar fi stat ca regină a vacsului! rîse Arlette, arătându-şi toţi dinţii ei splendizi.

Dorothy era extrem. De enervată. Optimismul îi pierise.

Sări în picioare şi azvârli camaradei ci o frază care s-ar traduce prin:

— Când te-oi cârpi odată, auzi câinii lătrând în Cleveland!

La care miliardara îi răspunse prompt, sărind de pe scaun, tot sprintenă ca o panteră:

— Când ţi-oi repezi un picior, te operez de apendicită

Miss Dorothy găsi că expresia nu e de cea mai supremă distincţie:

— Frumos ai învăţat să te porţi în lumea bună, n-am ce zice!

— Doar nu vrei să vorbesc cu tine cum vorbesc cu Madame Rockefeler?!

La această umilitoare apostrofă, Miss Dorothy se încordă, gata de luptă. Ca şi dânsa, doamna Hamilton îşi încercă flexibilitatea muşchilor de la picioare.

Cei trei poliţişti din boxa vecină urmăreau cu interes şi amuzament acest dialog vioi, cu ilustraţii în perspectivă. Comentând cu Daisy şi cu Gaby motivele care întărâtau pe cele două excelente camarade, ei ar fi fost dezolaţi ca lucrurile să se oprească aici.

Dar Gaby şi cu Daisy nu puteau suporta un incident neplăcut între bunele lor prietene.

Ele se repeziră spre colţul încărcat de electricitate, întrebând:

— Da ce faceţi voi aici?

— Îmi arată muşchii de la picioare!… vorbi Miss Dorothy, încercând să se reculeagă. Zice că deşi n-a dansat de un an, n-a pierdut supleţea mişcărilor!

— Am făcut mereu exerciţii acasă! explică Ida, care nu ţinea să ştie şi ceilalţi că era cât p-aci să se încaiere cu Marion,

— Noi credeam că vreţi să vă luaţi la bătaie… mărturisiră, într-un glas, Gaby şi Daisy.

— Noi? făcu Miss Dorothy, căzută din cer. Cele mai bune prietene! Dragă Ida! exclamă ea, aruncându-se în braţele doamnei Hamilton şi sărutând-o cu efuziune, spre marea uimire a celor trei detectivi de vizavi care nu înţelegeau aceste moravuri cu transformări subite.

Gaby şi Daisy se reîntoarseră la cupa lor de şampanic, continuând să răspundă întrebărilor – un adevărat interogatoriu – adresat de eleganta doamnă care le invitase.

Iar Marion şi cu Arlette, lăsându-şi armele să cadă, reluară disputa pe un ton mai calm.

— Bine ştii să te prefaci!

— Dar tu!

— Tu m-ai sărutat pe mine, nu eu! se apără Ida Hamilton.

— Şi acuma ce-ai de gând, ia spune?

— Vreau să vorbesc cu Li-Fung să mă ia înapoi.

— O să fie încântat… Nu găseşte el alte proaste să-i ţopăie toată noaptea pentru două mii de franci pe lună!

Cu glasul tremurător, Ida întrebă:

— Cellino unde e?

— N-a venit pân-acum! Probabil din pricina furtunii… Dar nu cred să-ntîrzie…

— Am să-i spun şi lui câteva să mă ţină minte! zise Ida palidă, cu nările fremătând de indignare.

Miss Dorothy tot nu voia să creadă că prietena ei este decisă să se despartă de Boby.

— Ba sunt foarte hotărâtă. M-am săturat şi de el şi de milioanele lui!

În tonul Arlettei era atâta fermitate, încât Marion, care-o cunoştea bine, era convinsă că prietena ei nu afirmă lucruri pe care nu le va realiza. Despărţirea devenise inevitabilă.

— În cazul acesta – şi glasul fostei dactilografe de la New York se făcu dulceag, ochii galeşi, mâinile mângâietoare – nu te-ar supăra dac-aş pune mâna pe Boby?

— Dinspre partea mea – o asigură Ida – poate să se-nsoare şi cu Wing-Taï-Pu!

Privirile lui Miss Dorothy deveniră aproape rugătoare:

— Cu tine e altceva, dar pentru mine, nu ştii ce mare lucru ar fi să devin doamna Hamilton!… M-am săturat aici, îţi spun drept. Grozav aş vrea să-mi schimb felul de viaţă!

— Stau la dispoziţia ta cu cea mai mare plăcere, dragă Marion. Dacă-l mai întâlnesc pe Boby, am să-i vorbesc de tine, am să te recomand ca pe o solie ideală. Voi sunteţi făcuţi să vă-nţelegeţi… La rândul meu,

te rog să intervii şi tu pe lângă Li-Fung să mă ia înapoi.

— Am s-o fac din toată inima, scumpă Arlette, zise Miss Dorothy, emoţionată de intenţiile sublime ale bunei cei camarade, dar nu cred că e bine să te reîntorci aici. E ceva ciudat în casa asta. Uită-te împrejur. Numai tipuri suspecte. Trebuie să fie poliţişti. Nu ce niciun client adevărat.

— Probabil nu i-au lăsat să intre. La poartă sunt postaţi nişte indivizi cu mutrele strâmbe. Nu voiau să mă lase nici pe mine. Spuneau că numai artiştii au voie. Le-am răspuns că sunt artistă şi eu şi n-au vrut să creadă. Ca să le dovedesc, m-am învârtit într-un picior, în ploaie, sub umbrela lor, am făcut câteva piruete şi i-am convins. Am trecut! Sper că n-am să mai ies din tavernă fără angajament!

— Te sfătuiesc să-ţi cauţi altceva… Nu e o situaţi, crede-mă! Când ai fost soţia unui rege american, nu e convenabil s-ajungi iar aici!

— Ce vrei să fac? Unde să mă duc? La Boby Hamilton nu mă reîntore în ruptul capului. Cellino s-a purtat cu mine ca ultimul aventurier. Nici la el n-am să mă duc! Mama, dacă i-aş spune că nu mai sunt miliardară, m-ar da pe uşă-afară… Precum vezi, sunt în văzduh, nu mai am niciun rost!

— Ai luat măcar ceva bani, ceva bijuterii?

— Nimic. Aveam treizeci şi doi de franci şi mai am patru. Restul i-am dat la masă şi la taximetru.

— Nefericito, ce-o să te faci?

Miss Dorothy se şi vedea cu milioane, nevoită să-şi întreţină vechea prictenă. Se gândea la toate rudele şi cunoştinţele care vor veni să-i ceară bani şi era indivnată de pe acum. Fruntea i se încruntase uşor de-atâtea griji, de-atâtea răspunderi.

Ca şi cum i-ar îi citit gândurile, Arlette o asigură zâmbind:

— Las-că nu mor, n-avea grijă!

— Vii să dormi la mine în noaptea asta! îi oferi Marion.

— Nu, fiindcă eşti capabilă să mă dai iar pe mâna lui Boby! replică viitoarea dansatoare, gata să se supere din nou.

Dar nici Dorothy nu se lăsă:

— Te credeam mai inteligentă! De ce să te dau pe mâna lui?

— Are încă drepturi asupra mea. Poate să mă ia înapoi, cu poliţia…

— Te ascund cu bine, n-avea grijă! N-am niciun interes să vă împăcaţi.

— Ai dreptate. Uitasem! Dar ce s-o fi făcut Boby? întrebă Arletie, amuzată la gândul soţului ei părăsit, care o căuta acum, probabil, prin tot Parisul.

Capitolul XXXIV
Regăsirile

Unul din marinari se apropiase de cele două femei şi trăgea cu urechea. Era soţul Idei.

La întrebarea „ce s-o fi făcut Boby”, el răspunse, cu vocea dogită a baţivilor:

— E foarte departe, frumoase doamne! Boby Hamilton e la capătul pământului.

— Lasă fetele în pace, Balthazar! interveni al doilea marinar, care nu era altul decât David Pickleston.

Arapul îşi îmbrânci colegul, apoi cu delicateţă apucă braţul Arlettei şi o trase de o parte, în vreme ce matelotul bătrân, făcând un compliment ceremonios lui Dorothy, o rugă să rămână cu dânsul, căci avea să-i comunice un lucru important.

Ida Fredson era nedumerită văzându-se luată la braţ, atât de familiar, de un matelot negru şi beat, care-i vorbea englezeşte.

— Stimată doamnă, am să-ţi spun un cuvânt!… zise David.

— Mie domnule? Dar nici nu te cunosc! îi replică doamna Hamilton.

— Dacă te-ai uita mai lung, stimată doamnă, m-ai recunoaşte. N-ai da două parale pe mine, dar sunt binefăcătorul dumitale! insistă David Pickleston.

— Mă faci să râd… Te rog, dă-te ceva mai departe… Miroşi a vin!

— Ţi se pare. Am băut cât ai băut şi dumneata. Nu sunt beat, cum nu sunt marinar. Eu sunt poliţist, stimată doamnă!

Speriată, crezând că are a face cu unul din spionii soţului ei, Ida Fredson îşi împreună mâinile, implorând pe David să n-o trădeze,

— N-avea nici o grijă! Te-am salvat o dată azi, am să te salvez şi în noaptea asta! o asigură el, cu superioritatea reprezentantului autorităţii.

David Pickleston era mărinimos, avea un aer protector, cât p-aci s-o bată pe umăr. Dar Ida nu înţelegea.

— Frumoasă doamnă, îi explică fostul pick-pocket, azi la ora cinci şi jumătate, era să cazi într-o cursă infamă!

— Văd că tot Parisul e în curent! rise doamna Hamilton.

— Nu încă. Dar s-ar putea să fie în curent mâine dacă lucrurile ies prost! La ora cinci ai primit un bileţel, pe când luai ceaiul la hotel Ritz… E adevărat?

— Să ne-nchipuim!… răspunse Ida, prudentă. Şi ce scria în acel bileţel, dacă nu sunt indiscretă?

Arapul închise ochii pe jumătate, îşi încordă memoria şi recită:

— „Stimată doamnă! Vi s-a întins o cursă în rue Lincoln; veţi fi chemată la telefon şi invitată acolo. Duceţi-vă. Faceţi tot ce vi se va cere, afară de un lucru: să nu vă dezbrăcaţi. Evitaţi cât mai mult să rămâneţi goală. Îmi veţi fi recunoscătoare!“ Am memorie bună? întrebă marinarul negru.

Doamna Hamilton îşi reamintea conţinutul scrisorii. Era uimită şi-n acelaşi timp recunoscătoare, îngrijorată.

— Dumneata mi-ai trimis acel bilet?!

— Îl mai pot scrie o dată-n faţa dumitale, ca să vezi dacă sunt aceleaşi litere!…

— Nu e nevoie! Îţi mulţumesc din toată inima! Mi-ai salvat onoarea… Dar spune-mi, de unde ai ştiut? Ce te-a îndemnat să mă scapi?

— Am aflat fără voia mea… mă aflam în apartamentul lui Jim Parker… am tras cu urechea… era un complot ticălos… conştiinţa mea s-a revoltat. Şi-apoi, ai fost atât de bună cu mine, totdeauna! Am alergat în ajutorul dumitale. Sunt fericit că te-am putut servi.

— Dar cine eşti? Figura dumitale începe să-mi pară cunoscută… Adu-mi aminte!

— Mă cunoşti foarte bine! zise negrul, ameninţind-o cu degetul.

Apoi, punându-şi amândouă mâinile pe piept, se înclină şi psalmodie:

— Alah e bun! Alah e drept! Alah e mare!

— Dumneata eşti, Adonis?… făcu surprinsă frumoasa Ida, amintindu-şi de arapul în smoching care-i deschidea uşa la Jim Parlker, valetul fidel care o condusese la al cincilea etaj, şi o scosese pe scara de serviciu, urcând-o apoi într-un automobil de piaţă. Cum de nu te-am recunoscut mai devreme?

— Gata oricând la ordinele dumitale, stimată doamnă! apoi, în şoaptă:

— Bagă bine de seamă. Matelotul care a plecat adineauri cu Miss Dorothy nu e altul decât soţul dumitale.

— Boby Hamilton?

— El însuşi! Vrea să te ridice cu poliţia. Te-am prevenit. Atenţie!

Capitolul XXXV

Cine e Jim Parker?

În vreme ce David vorbea cu Ida Fredson, iar Boby Hamilton iscocdea pe Miss Dorothy, muzica încetase şi toate privirile erau îndreptate acum spre bietul Me-Ky.

Îmbrăcat în haine de marinar, cu părul şi barba roşie, chinezul continua să danseze şi să dea din mâini, strâmbindu-se ca într-un acces de epilepsie. Un haz şi o nedumerire generală îl acompania.

Îmbrăcat în kimonoul înstelat, cu chivără de vrăjitor pe cap și-n mâna cu bagheta magică, Tom Sincler se apropie de el, cuprins de milă. Îi puse mâna pe umăr. Chinezul încetă brusc să mai miște, ca o păpușă automată cărcia i-a plesnit resortul.

Detectivul îi zise blând:

— Te poţi odihni, Me-Ky. Te-ai purtat bine. Pe stăpânii tăi nu-i văd în tavernă. Trebuie să facă inspecţie pe sus, sau pe jos. Să-i aşteptăm. Ascultă-mă bine, băiete: când or veni, să nu te puie dracul să le faci vreuna semn, că nu Brahma te-a luat, ci o mie de diavoli catolici, protestanți și ortodocși!

Chelnerul pitic, pe care-l treceau toate năduşelile, sufla greu și nu putea să răspundă. El asigură, însă, pe Tom cu ochii și cu mâinile puse pe picpt că va proceda exact după indicaţiile „divinului inspector ceresc”.

Acest divin inspector era cât p-aci s-o facă pe biata Arlette să leşine.

Privind pe urma lui Adonis, care se depărta, Ida Hamilton tresiri. Își puse mâna pe inimă: la doi pași de ea era Jim Parler, Cellino al ei! Și Cellino nu se îmbrăcase ca de obicei în dansator, ci purta lungul kimonou și chivăra lui Jim Parker!… Astrologul era colea și făcea semne misterioase cu nuielușa magică.

Ida avea palpitaţii. Nu știa ce să facă.

Aşteptă ca marinarul roșcat de lângă dânsul să se depărteze și se repezi la fachir cu mâna pe inimă, tremurând toată.

— Bună seara, Jim Parker!

Omul în kimonou se înclină adânc.

— Nu te aşteptai să mă vezi aici, nu-i aşa?

— Nu! făcu din cap celălalt, fără să scoată un cuvânt.

— Frumos te-ai purtat cu mine, domnule fachir! Cât p-aci să mă pierzi! Dragostea dumitale, jurămintele dumitale nu erau decât o prefăcătorie! Nu voiai decât banii mei!…

Astrologul dădea din cap, în semn de compătimire și ridica umerii, cu aerul unui om care n-are încotro, e nevoit să facă toate acestea.

Pe măsură ce partenerul ei se dădea bătut, Arlette Leblond prindea curaj, verva i se întărîta:

— Dar ai căzut dumneata în cursă, domnule Preston! Cum ai s-o scoţi la căpătâi?… Boby e aici. A venit să-ți ceară socoteală. Ce-ai să te faci mâine, când vei fi denunţat?

Vrăjitorul dădea din umeri, ca un om deznădăjduit.

— Unde e colierul? şuieră Ida, cu ochii plini de fulgere.

Magul duse degetul la gură, își ridică pulpana kimonoului și, privind în jurul său cu teamă, scoase încet din buzunarul pantalonilor colierul de perle, pe care i-l întinse doamnei Hamilton, făcându-i iarăşi semn să tacă.

Idei nu-i venea să-și creadă ochilor. Erau mărgăritarele ei, superbele mărgăritare! Fericirea de a-şi regăsi comoara, bucuria de a vedea că Allen Preston nu era escroc sentimental, ci o biată victimă a jocului de cărţi, un cavaler la urma urmei, îi făceau să-i strălucească ochii de bucurie, faţa să i se împurpureze.

— Îţi mulţumesc, Allen!… Asta înseamnă că eşti un om cinstit! Sunt fericită!… Tot ce-ai făcut ai făcut fără voia ta!… Trebuie să vorbim… trebuie să ne explicăm… Te iubesc, scumpul meu Cellino!… Scumpul meu Jim!

Tulburată, entuziasmată, Ida nu mai nimerea adevăratul nume al presupusului ei amant.

În momentul când doamna Hamilton termina de făcut această pasionată declaraţie, uşa dinspre stradă se deschise… Elegant, surâzător, mândru sub capa și jobenul său, se ivi Allen Preston, care aruncă un:

— Bună seara la toată lumea!

Ida holbă ochii, se sprijini de o masă, gata să leşine. Ce însemna această apariţie? Nu intrase Cellino al ei pe uşă? Jim Parker nu era încă lângă dânsa? Care din doi era Allen Preston? Cel care năvălea victorios în tavernă, sau cel care-i dăduse colanul de perle? Se frecă la ochi, crezând că, în urma unei zile pline de atâtea peripeții, avea halucinaţii. Surprinsă, speriată, ea se adresă lui Tom Sincler:

— Ce înseamnă asta?

Astrologul dădu din umeri.

— Nu eşti dumneata Jim Parker?

— Nu! făcu din cap celălalt.

— Atunci cine eşti?

Omul din kimonou îşi duse iarăşi degetul la buze.

— De unde ai colierul meu de perle? Pentru Dumnezeu, vorbeşte!

Tom îşi puse degetul la gură, arătând Idei Yredson pe Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, care se reîntorceau în cabaret. El o lăsă patronilor, care nu găsiră cuvinte să-şi arate bucuria că Ida Fredson revenea.

— Nu mai sunt doamna Hamilton, scumpii mai prieteni! Am venit la voi… să vă rog… vreţi să mă luaţi înapoi?

Pe Li-Fung şi Wing-Taï-Pu nu-i mai surprindea acum nimic, atîtea evenimente se acumulaseră în noaptea aceea în taverna lor.

— Mi-era dor de voi… de cabaretul ăsta unde am petrecut atâtea ceasuri de libertate, de veselie!…

Ida Fredson remarcă pe fruntea foştilor şi viitorilor săi patroni umbrele unei îngrijorări.

— Te primim cu cea mai mare plăcere!

— Pot să-ncep angajamentul chiar de astă-seară?

— Unei regine nu i se reluză nimic! răspunse Li-Fung, încântat să angajeze un număr senzaţional, nevasta unui miliardar yankeu. Costumul dumitale a rămas în dulap… aşa cum l-ai lăsat… Nu te aştepta decât pe dumneata! Va fremăta ca o floare de lotus la reîntoarcerea rândunicii sacre! Dacă vrei, să mergem în cabina artiştilor să te îmbrăcăm!… De altfel, uite şi pe Cellino… Veţi face dansul de anul trecut!…

— Vă rog să nu-i spuneţi că sunt aici! Vreau să-i fac o surpriză! zise Ida Presson, retrăgându-se pas cu pas şi intrând în cabina spaţioasă, cu mai multe, despărţituri, unde se îmbrăcau doamnele.

Scena de pân-acum se petrecuse într-o boxă destul de întunecată. Dansatorul nu văzuse nici pe Arlette, nici pe cei doi bătrâni chinezi.

De altminteri, felul cum erau aranjate mesele, compartimentele şi paravanele, penumbra misterioasă din local păstrau o discreţie favorabilă celor ce nu voiau să fie zăriţi. Era luminată numai estrada muzicanţilor şi, din când în când, cei câţiva metri de parchet din mijlocul sălii, pe care se produceau dansatorii.

Din umbra lor, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu nu ştiau încotro să se ducă: la Cellino, care trebuia să le aducă banii împrumutaţi pân-acum, sau la Me-Ky, care să le dea amănunte asupra cheilor pierdute? Ei căutaseră în zadar, răscoliseră întreg subsolul şi nu găsiseră preţiosul inel pe care erau înşirate descuietorile tuturor încăperilor din imobil.

Mai aveau o scrie de chei, dar acestea erau în apartamentul lor, la poarta căruia, urcând a doua oară, dădură peste un alt agent.

— Circulaţi! le spusese acesta, în momentul când încercară să pătrundă în propria lor casă.

Cu toată justificata lor îngrijorare, căci lucruri necurate se puseseră la cale, soţii Pickleston erau atraşi de strălucirea aurului care-i orbea întotdeauna. Cele câteva sute de mii de franci împrumutate sub teroarea ameninţărilor lui Cellino îi interesau acum mai mult decât toate cheile paradisului, decât libertatea şi însăşi viaţa lor.

Şi de rândul acesta, îi învingea lăcomia. Uitând pericolele care îi pândeau, ci se repeziră la Cellino, ca o pereche de şoimi flămânzi.

Capitolul XXXVI

Pe cine arestăm?

Văzând pe bandiţi împreună cu dansatorul, Tom Sincler, cu paşi greoi, cu atitudinea omului care nu ştie precis unde vrea să se ducă, se apropie de Adelaida Protopopovna, care se retrăsese într-un colţ întunecat.

În acea noapte, detectivul nu vorbise încă între patru ochi cu logodnica lui.

Era o mare sforțare pentru el să se stăpânească. Inima îl împingea năvalnic spre frumoasa și brava lui Sonia, mulțumită căreia se afla în viaţă în momentele acestea. Dar obligaţiile de poliţist îi recomandau cea mai mare prudenţă.

Trecând alene din masă-n masă, oprindu-se câteva minute la fiecare artist sau client și rostind imaginare cuvinte indiene, el ajunse şi la Sonia, pe care o binecuvântă de câteva ori, cu bagheta magică.

— Ţin-ţi-bin! Ra-ma-ka!… La-ka-mu! făcea el, tare. Apoi începu să-i vorbească în şoaptă, ridicând glasul din când în când, ca să lanseze formule cabalistice. Dar nu scăpa din vedere nici uşa pe unde ieşise Li-Fung şi Wing-Taï-Pu ducând pe Cellino şi nici pe Me-Ky, care sta cu ochii la detectiv, cuminte şi hipnotizat, într-un colţ. Îţi mulţumesc, Adelaida Protopopovna! Ce m-aş fi făcut? În momentul de faţă, eram un cadavru plutitor pe Sena! Li-li-co! Han-dar-gi! adăugă el, repede, căci se apropia un chelner. Iată-mă de o mie de ori mai îndrăgostit de dumneata… Nu știu dac-am să mă pot plăti vreodată.|

— Să nu mai vorbim de asta, Tom!… Mai bine spune-mi: cum stăm? Nu sunt obişnuită cu emoţiile astea… Cât o să mai aşteptăm ca să pui mâna pe bandiți?

— Ba-ra-bum!… I-ko-nok!… făcea Tom, clătinându-și chivăra la apropierea suspectă a unui alt servant chinez. Apoi, când acesta se depărtă: Răbdare!… sfătui el.

— Vremea trece. De ce întârzii?… îl întrebă Sonia.

— Ce vrei să fac?

— Să arestezi pe soţii Pickleston. Sala e plină de agenţi. Ce mai aştepţi?

— L-aş aresta eu, dar aş vrea să-mi răspunzi: unde sunt soţii Pickleston?

Sonia nu înţelegea această întrebare. Se uită lung la Tom şi-i răspunde, simplu:

— Sub hainele lui Li-Fung şi-ale lui Wing-Taï-Pu.

— Eşti sigură?

— Ce vorbă e asta?

— Eşti sigură că cei doi chinezi sunt bandiţii căutaţi de noi?

— Ciudată întrebare! Adelaida Protopopovna nu știa ce să mai creadă. Ce rost mai aveau aceste îndoieli?

— După toate probabilitățile, ei sunt! Şi-apoi, dumneata singur mi-ai spus că le-ai dat de urmă!

— Şi eu cred că Li-Fung cu Wing-Taï-Pu nu sunt alţii decât Harry şi Malvina Pickleston. Dar n-am siguranţă deplină. De altfel, chiar dacă aş fi complet convins de lucrul acesta, eu n-am mandat să-i arestez pe ei!

Alt semn de întrebare, pe obrazul tinerei cântărețe.

Detectivul îi explică:

— Eu am venit aici să pun mâna pe o ceată de bandiți, care vor pleca din această casă cu obiecte furate patronilor. Trebuie să-i prind pe hoţi asupra faptului. Aştept dar să se comită tâlhăria! Altă misiune n-am în noaptea asta!

— Nu te mai înţeleg, Tom, exclamă Sonia, împreunându-şi mâinile. Ce rost aveau, atunci, toate aceste pregătiri?

— Ai să mă înţelegi foarte bine când se va întîmpla lucrul, Mi-am luat toate măsurile. Pe cei doi crininali americani nu-i voi putea aresta decât în momentul când va vorbi vocea sângelui, adică atunci când David, fiul lor, îi va recunoaşte. Dar îi voi mai putea aresta în momentul când aceiaşi criminali americani, încolţiţi din toate părţile, îşi vor arunca deghizamentele de chinezi, vor lua valizele pregătite şi vor căuta să fugă pe una din ieşirile secrete, unde îi pîndesc agenţii mei. În felul acesta, mi-am ţinut vorba dată prefectului poliţiei…

— Ce i-ai spus prefectului?

— Ki-lo-ma! Ha-ra-ki-ri! răspunse Tom, aprinzând steluța din vârful nuielușii. Când fu încredinţat că

nu-i ascultă nimeni, el se explică: Prefectul Parisului, căruia i-am cerut ajutoarele necesare să fac e descindere în „Taverna chineză“, mi-a recomandat o extremă delicateţe faţă de patroni.

„Li-Pung şi Wing-Taï-Pu, mi-a spus el, aduc mari beneficii fiscului, prin taxele pe care le plătesc şi sunt devotaţi siguranţei generale, cărcia îi furnizează excelente indicaţii asupra americanilor bogaţi în trecere prin Paris.

De aceea, chiar prefectura poliţiei închide ochii asupra lucrurilor ce se petrec în etajele superioare ale clădirii. Printre morfinomani, jucători de cărţi şi toată pleava internaţională care se adună în saloanele lor orientale, au fost identificaţi câţiva escroci cosmopoliţi, cîteva spioane periculoase. Li-Fung ne furniza o pradă excelentă, aşa că, te rog, poartă-te cu el cum vei putea mai bine!“

Am răspuns prefectului că intenţia mea este tocmai să-l servese pe onorabilul chinez, arestând pe cei ce vor să-l jefuiască; doi bandiţi americani şi complicii lor.

Aşadar, scumpa mea, eu nu pot să arestez venerabila pereche chineză, ci banda care a venit să-i prade. Când Harry şi Malvina Pickleston, îmbrăcaţi în paşnici burghezi, vor încerca să se strecoare cu bijuteriile şi banii furaţi nevinovaţilor Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, cine m-ar putea împiedica să-i iau de ceafă? M-ai înţeles?

Adelaida surâse afirmativ. Planurile lui Tom Sincler erau foarte complicate. Ea nu vedea deznodământul, dar avea neţărmurită încredere în logodnicul ei.

— Îl voi pune în practică numaidecât! o asigură detectivul, ridicându-se de la masa ei şi trecând la David Pickleston.

— Bordeaux 333, urmează-mă!

Subinspectorul îşi urmă şeful în camera destinată poliţiei.

— David Pickleston, momentul hotărâtor se apropie! Dintr-un moment într-altul, vei fi faţă-n faţă cu părinţii tăi. Vom vedea dacă-i vei recunoaşte, dacă ei te vor recunoaşte. Vom vedea până la ce punct ai devenit om de treabă, sau ai rămas complicele lor. Vom vedea dacă sentimentele tale filiale vor fi mai puternice decât sentimentele de stâlp al societăţii. Vom vedea dacă-mi vei da mie ajutor să-i arestez sau dacă-i vei ajuta pe ei să scape!

— Îmi pare rău, Tom Sincler, că n-ai încredere în mine. Îmi pare rău că ţi-ai închipuit un singur moment că voi trăda societatea în beneficiul unor duşmani ai societăţii! Îmi pare rău că nu crezi în posibilitatea de renaştere a unui om pe care părinţii săi l-au aruncat pe calea crimei, în loc să-i dea o educaţie aleasă şi să-l facă util societăţii.

— Îmi pare rău că am crezut toate acestea, Bordeaux 333! replică inspectorul. Vom vedea! Deocamdată, dezbracă-te de hainele de marinar, spală-te pe mâini şi pe obraz şi fă-te alb ca iconiţa. Caută să-ţi potriveşti părul şi să ai aceeaşi expresie ca-n ultima zi când te-ai văzut cu părinţii tăi. Vreau ca asemănarea cu fiul lor să-i izbească din primul moment.

— N-aş putea să ştiu cine sunt părinţii mei, cum vor fi îmbrăcaţi?

— Nu! răspunse Tom Sincler, hotărât.

— De ce?

— Ai avea emoţii inutile. Interesul nostru nu este să te trădezi tu! Vreau să se trădeze ei, ai înţeles?

— Am înţeles! se înclină Bordeaux 333, care dădea încă o dată dovadă de tact, discreţie şi disciplină.

— Aşteaptă-mă aici! ordonă şeful, trecând în tavernă şi urcându-se pe estradă.

Acolo se făcu mai mic de cum era, se ghemui, ca să pară Me-Ky.

Capitolul XXXVII

Cellino plăteşte

În vreme ce Tom Sincler vorbea cu Adelaida Protopopovna Baltazarovici, apoi cu David Pickleston următoarea scenă se petrecea într-o cameră învecinată, între Allen Preston şi soţii Pickleston.

— Daţi-mi mâinile, daţi-mi mâinile să vi le strâng şi să vă mulţumesc, dragii mei prieteni! spunea Allen

Preston, zis Cellino, zis Jim Parker.

Iluminat de o fericire suprapământească, dansatorul avea în ochi beţia omului care a dat lovitura la baccara şi nu-şi poate stăvili optimismul şi generozitatea… Li-Fung şi Wing-Taï-Pu cunoşteau acest gen de exuberanţă, căci în tripoul lor văzuseră mulii triumfători la sfârşitul unei partide.

— Ah, scumpii mei, cum să vă arăt recunoştinţa mea? Am jucat cu banii voştri, am câştigat tot ce pierdusem pân-acum, mi-am plătit datoriile de la club, şi mi-au rămas şi trei sute de mii de franci! Daţi-mi voie să împart acest câştig cu voi!

Cei doi chinezi se felicitau că împrumutaseră pe un băiat aşa de drăguţ. Nici nu-şi mai aduceau aminte tonul cu care le ceruse Cellino banii, revelaţiile şi ameninţările lui.

Dansatorul începu să scoată bancnote din toate buzunarele şi să le pună pe masă. Cu fiecare bilet de o mie pe care-l primeau, cei doi tâlhari recăpătau încrederea în norocul lor, uitau de primejdiile ce-i înconjurau, de vizitele suspecte, de paznicii puşi la toate etajele… Nu putea să apună steaua lor cea bună, tocmai când surprizele plăcute veneau ca nişte arhangheli la casa lor. Inima le creştea de bucurie, ochii li se dilatară. Îşi frecau mâinile şi săreau în sus.

— Eşti un înger! zburda Li-Fung entuziasmat.

— Eu totdeauna am spus că Cellino e un băiat cinstit, o inimă de aur! completă Wing-Taï-Pu, care cu o oră înainte era cât p-aci să-l trimită printre serafimi.

Allen Preston număra mereu. Era fericit că va putea respira în voie, scăpat de datoriile de onoare; jura că nu va mai pune mâna pe o carte de joc în viaţa lui! El întinse patronilor grămada cea mai mare de bancnote.

— Poftim!… Poftim întâi banii dumneavoastră! Vă rog să-i numărați… Poate c-am greşit!… Ce mă făceam eu dacă nu-mi dădeaţi? Eram un om pierdut! Allen Preston, fiul savantului Preston, rivalul lui Edison, nu mai putea ieşi în lumea bună. Acum am un credit nou, sunt un perfect gentilom…!

După ce chinezii îşi luară dreptul, surâsul li se mai mişcoră. Aşteptau câştigul. Numărându-le 150.000 franci, partea lor, Jim Parker avu imprudenţa să le spună:

— Ce fericită era scumpa mea mamă când m-a văzut la club cu atâtea parale… Mai ales că pierduse tot, săraca! I-am trecut şi ei douăzeci de mii de franci, să se refacă.

Wing-Taï-Pu luase toţi banii şi deveni severă:

— În cazul acesta trebuie să ne mai dai zece mii de franci!…

— Nu înţeleg!… Zise Cellino, dându-se cu un pas înapoi.

Li-Fung îi explică în chipul cel mai amabil:

— Ai dat venerabilei tale mame douăzeci de mii de franci. Din câştig, nu-i aşa?

— Desigur că din câştig!

— Prin urmare, i-ai dat zece mii de franci din partea care ni se cuvenea nouă. E foarte simplu, nu?

— Aveţi dreptate. Poftim încă zece mii de franci!

— Să trăieşti, Cellino! exclamară într-un glas cei doi falşi chinezi.

Apoi începură să-l binecuvânteze pe rând:

— Cerul să te răsplătească!

— Şapte pagode să-ţi primească sufletul şi trei fete de dragon să te scarpine în cap pe lumea cealaltă.

— Nouă mandarini să-ţi gâdile tălpile!

— Împăratul Japoniei să-ţi lustruiască ghetele!

— Brahma şi Confucius să te spele în urechi!

— Vişnu şi cu Zaratustra să-ţi calce pijamaua!

Copleşit de atâtea urări, Cellino le spuse râzând:

— Destul! Destul!…

Apoi le mai mulţumi o dată şi dădu să iasă, ca să se ducă în cabina artiştilor şi să se îmbrace pentru

dans.

În prag n-avu de lucru şi se reîntoarse, ca să fie şi mai agreabil patronilor:

— Băgaţi de seamă. Tot ce v-am spus acum două ore e adevărat… Poliţia e pe urmele voastre. Nu ştiu cine dracu le-a spus că nu sînteţi chinezi… că ţineţi cea mai ticăloasă speluncă din Paris şi că v-aţi schimbat sexul! Eu vreau să v-arăt că sunt prieten adevărat şi vă atrag atenţia. Băgaţi de seamă!

Generosul dansator ieşi fluierînd. Cei doi bandiţi reveniră la realitate. Tot cheful le pierise. Nu mai era de glumit. Împărţiră banii aduşi de Cellino, ca să aibă asupra lor fiecare în caz de fugă precipitată. Apoi, compunându-şi un surâs de circumstanţă, trecură iar în tavernă şi se urcară pe estradă, în căutarea lui Me-Ky. Pe inimă le căzuse ca un nor. Acest nor arunca pete mari de umbră pe sufletul lor, învesclit câteva minute de neașteptatul câștig.

De acolo, de sus, aruncară încă o privire – poate ultima privire – asupra saloanelor, boxelor, meselor şi lampioanelor… Toate aveau un aspect neobişnuit, jalnic. În loc de câteva sute de yankei eleganţi şi femei decoltate, care destupă sticlă după sticlă, vărsând şampania în valuri de frenezie, văzură vreo douăzeci de poliţişti în fracuri împrumutate. Unul bea un sfert de apă de Vitel, altul sifon cu lămâie, al treilea se lupta cu o sticlă de bere.

Toţi erau trişti, preocupaţi. Unul singur era vesel şi cerea coniac cu gheaţă.

Uitându-se la ei ca la o ceată de barbari ce le invadaseră casa, Harry şi Malvina îşi strângeau pumnii, înfigându-şi unghiile-n carne.

„În definitiv, nu găsesc francezii aceştia că sunt indiscreţi? îşi spuneau, în acelaşi timp, în gând, soţii Pickleston… Suntem doi bandiţi extraordinari. Foarte bine! Dar ne-am făcut toate crimele la noi acasă, în Statele Unite. Ce-i pasă poliţiei pariziene de trecutul nostru?! Chiar dac-am jefuit sau am omorât câţiva oameni aici, nu erau de-ai lor, erau americani de-ai noştri. Ce-i priveşte lucrul acesta pe dânşii? Noi avem hârtii în regulă, plătim dările la vreme şi nu ne-am agăţat de niciun francez pân-acum!… Dimpotrivă, am făcut numai bine-n jurul nostru. Această năvală de poliţişti francezi este de o indiscreţie fenomenală, de un prost-gust fără pereche!“

Subtila pledoarie cei doi tâlhari o făceau căutând cu ochii pe complicele lor Me-Ky.

— Domnule profesor, ia poftiţi… vă rog! se adresară ei omului cu kimonoul înstelat şi pe care-l credeau servitorul şi unealta lor devotată.

Astrologul se ridică şi se apropie de ei, făcându-se mic şi căutând să se menţină cât mai mult în umbră, ca să nu se vadă că e altul.

— Ascultă-mă, Me-Ky, nu cumva ştii tu ce-am făcut noi cu cheile casei? îl întrebă Malvina Calmanovici, zisă Li-Funag.

Fachirul răspunse negativ, dând din cap.

Li-Fung se căznea să-i explice, să-l lămurească:

— Când am stins lumina, Wing-Taï-Pu a sărit pe Tom Sincler, nu-i aşa?

— Da! făcu din cap presupusul Me-ly.

— Laï-Wo l-a apucat de mâini şi Wing-Taï-Pu l-a lovit cu cuţitul.

Fachirul aproba mereu, aplecându-şi chivăra.

— Adu-ţi aminte, îi explică Li-Fung. Când s-a agăţat Tom Sincler de mine şi vroia să mă trântească, n-ai auzit un zgomot de chei?

— Nu! făcu bonetul conic al vrăjitorului…

— Atunci zgomotul de chei s-a auzit când îl dezbrăcam noi de kimonou. Probabil, că-n vremea asta mi-a scotocit blestematul de copoi buzunarele!

— Da! afirmă astrologul, fără să deschidă gura.

Murmur-de-Izvor interveni:

— Să ştiţi că Tom ne-a furat cheile! Ducă-se dracului cu ele cu tot, să deschidă porţile iadului! Dar tu,

idiotule, dac-ai simţit că te caută-n buzunare, de ce n-ai spus nimic? Înainte de a-l arunca-n canal, trebuia să-l cauţi şi tu în buzunare, cap sec, ramolit bătrân! zise Wing-Taï-Pu lui Li-Fung.

Iar acesta răspunse, bocindu-se:

— Cine să se mai gândească la asta?! Grăbiţi cum eram să-l trimitem pe lumea cealaltă, nu-mi mai ardea de percheziţii!…

— Ascultă, Me-Ky! zise Wing-Taï-Pu. Câte persoane erau în sala de opiu?

Cu cele două mâini răsfirate, vencratul Rama-Vişnu-Crişna-Muti arătă şapte degete.

— Adormite toate?

— Aşa şi-aşa! făcu profesorul din Calcuta, legănîndu-şşi palma dreaptă.

— Mai du-te dracului şi nu mai tot făcea semne cabalistice! îi zise Murmur-de-Izvor, care începea să se enerveze.

Dar fachirul îşi duse degetul la buze, ca şi cum le-ar fi spus:

— Nu mi-aţi dat ordin să nu scot un cuvânt, chiar dacă vorbesc cu voi?

— Ştiu, ştiu, noi ţi-am poruncit să taci, dar acum poţi să ne răspunzi, fiindcă nu ne mai aude nimeni.

Cum Me-Ky se încăpăţîna să nu vorbească şi clătina mereu degetul, cei doi chinezi renunţară să mai scoată vreun cuvânt de la el.

— Dacă nu găsim cheile, suntem pierduţi!…

Înţelegi, cu cheile acelea se pot deschide toate uşile! Camera comorilor, etajul cu păpuşi, saloanele de opiu, canalul gentilomilor, toate!

Dezolat, omul cu chivără înstelată îşi împreună palmele de trei ori, ca şi cum ar fi spus:

— Vai! Vai! Vai!

— Băiete, să ştii… Poliţia e pe urmele noastre. N-ai să scapi nici tu de ghilotină! Prin urmare, fii gata. Strecoară-te prin canalul b în stradă, adu automobilul şi aşteaptă-ne la zece metri de poartă. Noi o să fim îmbrăcaţi de duminică. O iei spre vilă. Ai înţeles? Deocamdată, preumblă-te puţin prin sală, ca să nu dai de bănuit.

Tom Sincler dădu din cap şi cobori cele trei trepte ale estradei, ducându-se de la masă la masă şi făcând semne cabalistice cu vergeaua miraculoasă. Ştia ce trebuie să ştie. Bandiţii îşi pregăteau fuga, exact cum prevăzuse el, prin al doilea canal, care o lua în direcţie contrară Senei şi răzbea într-un gang. Erau să se îmbrace în costumele cu care se duceau duminica la Fontenay-aux-Roses. Me-Ky ştia să conducă un automobil. Era principalul lor complice.

Li-Fung şi Wing-Taï-Pu îşi făceau socoteala câţi bani au la îndemână, ce bijuterii pot lua cu ei în cazul unei dispariţii bruşte. Bineînţeles, această perspectivă nu le prea surâdea, dar n-aveau încotro. Încercau să se consoleze:

— Dacă ne-am speriat degeaba, nu-i nimic. Mâine ne reîntoarcem şi aducem un lăcătuş să deschidă toate uşile, să ne facă alte chei. Dar dacă, într-adevăr, au dat de urma noastră, atunci e mai bine să ne pierdem urma şi lipsim un an–doi chiar dacă imobilul nostru va fi locuit de alţii, ne reîntoarcem sub alte haine şi punem mâna pe comorile de sub canal. Acolo nu-i trece nimănui prin cap să caute.

— N-ar fi bine s-o şterge de pe-acum? întrebă femeia.

— De ce?

— Pentru mai multă siguranţă. De ce s-aşteptăm până la ultimul moment?

— Să fugim, ca iepurii, înainte de-a fi dat lupta? Ar însemna să ne dăm singuri de gol. Dacă există vreo bănuială împotriva noastră şi pierim, poliţia va fi sigură cine suntem. Dacă stăm pe loc, poate că-şi mută gândul să ne mai plictisească.

— Dar dacă are să fie prea târziu?

— Nu e niciodată prea târziu. De altfel, eu cred că primejdia a trecut. Nu vezi ce mutre de idioţi au agenţii de pe la mese? Omul care ţinea în mână capătul tuturor firelor nu mai este printre ei. Tom Sincler e

pe lumea cealaltă, iar subalternii săi nu mai ştiu încotro s-o ia. La cea dintîi mişcare, îţi fac eu semn!

— În orice caz, noi să fim gata!…

— Gata, gata!… răspunse Harry, enervat de laşitatea soţiei sale, atât de curajoasă de obicei.

Capitolul XXXVIII

Templul luxurii

Soţii Pickleston mai inspeciară o dată imobilul. Pe scări nu veghea nimeni, dar fiecare încăpere era păzită de un poliţist. Cei dinăuntru nu-şi dădeau seama de ce se întâmpla. Îşi vedeau de patima, de viciul lor, în linişte; ploaia care continua să mitralieze ferestrele şi acoperişul era un excelent pretext pentru ei să nu se gândească la plecare. De altfel, casa era mobilată nu numai cu lux, dar avea tot confortul unui hotel de mâna-ntâi, era aprovizionată din belşug pentru zile întregi, ca o cetate care se teme de un asediu.

Fiecare apartament era prevăzut cu bufet, cameră de toaletă, telefon, radio, aşa că nici o nevoie nu silea pe oaspeţi să-şi grăbească plecarea. Saloanele comunicau între ele prin uşi capitonate, acoperite cu draperii. Cei care aveau treabă în oraş puteau telefona, fără însă să fie ei chemaţi la telefon. Exista şi o bibliotecă, ziare, cărţi, dar nu le consultau nimeni. Era transatlanticul senzaţiilor violente acest palat, nu un sanatoriu… Cei care pierdeau la jocul de cărţi treceau în camera cu stupefiante. Cei moleşiţi de dragoste sau de cocaină se trezeau după câteva ore şi se aşezau la masa de baccara sau de pocher.

În asemenea condiţii, era foarte uşor lui Harry Pickleston să-şi jefuiască la aceste mese clienţii. Nu însă la masa cea mare. Acea masă trebuia să fie virtutea însăşi, un model de corectitudine, un ospăţ virginal. Dacă, la chemin-de-fer, oaspeţii jucau între ei şi unii pierdeau iar alţii câştipau, dacă la baccara, bancherii şi ponţii erau oameni bogaţi, care îşi luau unii altora banii în mod cinstit, în schimb, partidele de pocher erau compuse din clienţi naivi şi din complici ai patronilor. Aici putea opera în toată voia echipa de măsluitori ai lui Li-Fung.

Baccara, chemin-de-fer se jucau în perfectă ordine, cu o eleganţă care întrecea pe-a celor mai aristocratice cluburi. Crupierii erau de-o distincţie desăvârşită. Cagnota mai mică decât oriunde. Cărţile noi, abundente, mereu reînnoite, personalul de serviciu respectuos şi tăcut.

Graţie aristocraticei atmosdere care domnea pe altarul principal, acest tripou clandestin îşi făcuse o reputaţie fără pereche; cel mai mic incident nu venise să arunce o umbră de îndoială asupra perfectei regularităţi a jocului. Nu se pierdeau averi în mod bizar, nu câştigau numai anumite persoane, nu era nimeni jefuit, nimic suspect nu întuneca prestigiul acestei case discrete şi elegante, unde aveai tot confortul marilor cluburi, plus un mister, o atmosferă de Orient, de familiaritate, de totală desfătare, o evaziune din realitate, o complicitate pe care străinul exotic n-o poate găsi în alte localuri din Paris.

Prestigiul sălii de baccara era foarte propice hoţiilor care se practicau la numeroasele mese de pocher.

La fiecare partidă, luau parte cel puţin doi oameni ai lui Harry Pickleston. Foarte eleganţi, cu aparenţe de diplomaţi în retragere sau prinţi exotici, aceşti complici jucau foarte modest la baccara, căci n-aveau voie de la soţii Pickleston să piardă mult; ţineau însă în faţa lor teancuri mari şi ispititoare de bancnote şi fise.

Păreau ponţii cei mai importanţi. Nu remarca nimeni ce puţin mizau. Nu se cunoşteau între ei niciodată. Erau recomandaţi unul altuia de clienţi serioşi. Propuneau partide sau primeau propunerile ce li se făceau uitându-se la ceas, cu aerul omului care se lasă greu, fiindcă a câştigat prea mult la cheminde-fer şi nu-l mai interesează o oră de inofensiv pocher. Se făceau prezentările. Se schimbau grupurile. Cărţile, totdeauna noi, le desfăceau alţii nu oamenii lui Pickleston. Aceste cărţi erau fabricaţie proprie, pentru uzul localului, dar semănau mult cu cele din comerţ. Felul cum se terminau romburile de pe dos, la margine, lângă dunga aurie, indica ce carte ţine jucătorul în mâna. Ochii isteţi ai escrocilor cunoşteau, dintr-o aruncătură de priviri, jocul fiecăruia şi, în felul acesta, oaspeţii de marcă ai tripoului clandestin erau pradă sigură măsluitorilor. Cel mai abil cunoscător nu s-ar fi putut plânge că a fost trişat, fiindcă nici o aparenţă de escrocherie nu se rătăcea printre degetele fine ale partenerilor.

Printr-un limbaj special, escrocii își anunțau cartea unul celuilalt, urmând ca acela care avea un joc mai mare să dea loviturile.

După cum în asasinatele sale, Harry Pickleston evita violența, pumnalul, browningul, tot ce putea lăsa urme, tot așa, în felul său de a fura pe jucătorii de cărți era simplu, inedit. Trucul cu aranjarea pachetului nu se mai practică nici la pensioanele de fete. Înlocuirea mecanică a „sabotului", pus în mijlocul mesei, pe un cilindru cu două jumătăți, fusese, de asemenea, descoperită.

Nu mai avea nevoie nimeni să stingă lumina pentru o secundă, în care timp cilindrul să se învârtească și să aducă pe masă jumătatea cealaltă, unde se afla un pachet aranjat din vreme.

Nu mai era la modă nici servitoarea ce intră cu o tavă încărcată și o răstoarnă, spre surpriza și spaima jucătorilor, care întorc instinctiv capul și lasă pe stăpânul casei să-și aplice scamatoria.

Nici semnele făcute pe cărți cu o cerneală simpatică, citită numai prin ochelari de-o anumită culoare, nu se mai practicau.

Toate aceste nevinovate meșteșuguri aparțin Europei secolului trecut.

Soții Pickleston adoptaseră mijlocul cel mai iscusit și mai necunoscut, care se practica în orașele Statelor Unite. Ca și în celelalte „întreprinderi" ale lor, ei lucrau simplu, cu sânge rece, cu supremă eleganță.

Subalternii lor – aventurieri internaționali – erau angajați cu destulă greutate, cercetați, educați, ca să fie cât mai prezentabili. Ei erau controlați, la rândul lor, de inspectori secreți ai lui Harry, care jucau la masa lor și raportau patronului sumele câștigate și maniera mai mult sau mai puțin distinsă cu care se comportau acești gentilomi ce ocazie. Tragerea pe sfoară a marelui șef era imposibilă. De altfel, la sfârșitul jocurilor, ca să nu plece cu bani care nu le aparțineau, erau cercetați minuțios.

Ei se știau spionați, știau că nu pot să tragă pe sfoară diavoli de teapa lui Wing-Taï-Pu și a bărbatului ei mărunțel, cu ochi de veveriță și glas de capră sentimentală, Mister Li-Fung. Se purtau corect, ca să nu-și piardă locul. Se mulțumeau cu un sfert din câștigul fiecărei nopți, ceea ce reprezenta o sumă respectabilă. Mulțumită acestor venituri, ei puteau să trăiască peste zi ca niște perfecți oameni de lume. Epave ale aristocrației internaționale, cu nume sonore, cu maniere distinse, ei frecventau societatea cea mai aleasă și n-ar fi bănuit nimeni cum își câștigau existența.

Pe lângă acești aventurieri cu mâini fine, tremurătoare, cu figuri ce trădau strămoși glorioși și purtau stigmatul sfârșitului de rasă, soții Pickleston mai aveau ca angajate femei exotice, frumuseți stranii, venite din toate periferiile bătrânului continent. De la blonda-cenușie din nord, până la bruna languroasă de pe malurile mării Caspice, trecând prin florentina cu păr roșcat sau napolitana cu ochii de somnambulă din filmele de acum douăzeci de ani, toate genurile de conchistadore, venite să se realizeze în metropola Europei, se perindau printre miliardare americane autentice, printre spaniole planturoase, marchize bogate și dame de onoare. În surdină, paradisul de pe cheiul Senei ajunsese legendar în câteva luni numai pe tot globul civilizat.

Li-Fung împrumuta pensionarelor sale blănuri rare, șaluri scumpe, briliante grele, coliere neverosimile, în bogăția lor veritabilă. Aceste funcționare ale viciului purtau bijuteriile furate odinioară în Statele Unite și transformate în Europa, ca să nu fie recunoscute; corpurile lor splendide treceau, goale și maiestuoase, în penumbra aromatică a misterioaselor alcovuri. O mască de mătase neagră le ascundea ochii și nasul. Erau incontestabil cele mai distinse, mai vicioase și mai tulburătoare preotese ale acestor mistere păgîne.

Apoi se îmbrăcau în toalete strălucitoare și treceau la mesele de jos, stimulând pe cei decepționați, provocând pe cei ce câștigaseră mult, întreținând freneziile.

Toți erau fericiți să fie remarcați de aceste neveste de maharadjahi, regine ale finanțelor, încărcate cu giuvaeruri fabuloase.

În primele zile ale tavernei sale pariziene, Harry Pickleston intenționa să folosească și personalul său artistic în etajele de sus. El oferea sume înzecite gajului seral.

Dar, spre lauda lor, dansatoarele refuzară să exercite altceva decât profesiunea lor. Ele respinseră cu un

surâs ofertele seducătoare ale patronilor.

Însuşi Cellino, care pornise pe panta lunecuşului şi cunoştea atâta lume bogată printre americani, înţelegea să-şi poftească prietenii în cabaret ca să consume şampania lui Li-Fung, dar n-ar fi admis niciodată să-i dea pradă fascinanţilor călăi din apartamentele superioare. Fuziunea mult dorită de soţii Li-Fung nu se făcuse între estrada muzicanţilor şi templul luxurii.

Contactul dintre sala de spectacol şi restul clădirii era tot mai rar. Din zece clienţi, abia unul dacă se aventura pe scările cu covoare groase şi lumini voalate.

Cu vremea, soţii Pickleston au trebuit să facă intrări separate. Ca faţadă, ei instalară la etaje câte un prezicător, un astrolog, un chiromancian, bărbat sau femeie. Toate mergeau de minune. Spelunca avea un viitor strălucit.

Întrucât clienţii se schimbau foarte mult, nu era nevoie ca jucătorii-complici, sau femeile fatale să se schimbe şi ele prea mult. Nu putea oricine învăţa meseria aceasta, care presupunea fizic distins, purtări amabile şi o perfectă cunoaştere a limbii engleze.

Se pare că cei ce treceau pragul casei Li-Fung erau foarte mulţumiţi de senzaţiile încercate în numeroasele saloane, căci vizitatorii sporeau, reputaţia „Tavernei chineze” se propaga, cu discreţie, de la Buenos-Aires la Madrid, din Chicago la München, din Sidnay până-n Istambul.

Toţi cei ce porneau spre desfătările clandestine ale Parisului erau îndrumaţi spre grafologi, vrăjitorii, cititoare în cafele din anticamera saloanelor de luxură. Cheiul Senei, dincolo de Notre-Dame, însemna pentru ei capitala supremă a rafinamentului.

E adevărat că industrializarea viciului, practicată cu atâta metodă la Paris, era mai puţin vizibilă în imobilul de la spatele lui Notre-Dame. Plutea ceva tainic, vaporos, o abundenţă şi o atmosferă de Extrem Orient printre decoraţiunile şi mobilele autentice. Iar consumaţia, de la carnea de potârniche până la cea omenească, de la şampanie până la morfină, era de prima calitate. Fără îndoială, puţini din fericiţii jucători de cărţi plecau cu tot câştigul lor de la tripoul clandestin. Taxa de intrare, plata ghicitorilor, masa, şampania, celelalte consumaţţii se achitau de obicei când jucătorii îşi numărau bereficiile. Optimismul acelor clipe constituia momentul psihologic al prezentării notei foarte pipărate.

Bacantele, de asemenea, ştiau să stoarcă sume importante celor cărora le purtaseră noroc.

Iar nefericitul plecat de-acolo cu buzunarele doldora era ameţit în taximetrul care-l ducea spre casă şi jupuit ca un pui de găină de doi indivizi ce-l aşteptau pe scara propriei sale locuinţe. Bineînţeles că nu-i convenea nimănui să reclame: discreţia era obligatorie şi din partea lui Li-Fung şi din a clienţilor săi.

Tom Sincler cunoştea mai toate procedeele din saloanele superioare ale tavernci, căci petrecuse multe nopţi acolo sub felurite măşti. Identificase pe veritabilii milionari şi pe cavalerii internaţionali. Ştia din ce ţară vine fiecare nobilă preoteasă a amorului oprit, ce cazier are fiecare. Dar detectivul american îşi vedea de treabă, căci nu era de resortul său: poliţia de moravuri a Parisului e foarte ageră şi n-avea decât să se ocupe mai de aproape de tribulaţiile vencrabililor chinezi Li-Fung şi Wing-Taï-Pu.

Ceea ce urmărea Tom era perfecta cunoaştere a topografici imobilului, culoarele secrete, uşile invizibile, trapale.

Ca simplu muncitor, lucrase, de curând, la nişte reparaţii în subsol.

Ştia de cele trei bolţi subterane, de ieşirea secretă a casei pe o stradă lăturalnică… Nu ignora nici existenţa comorilor peste care trecea apa canalului.

Calm, socotit, el pregătea în umbră planul luptei din care trebuia să iasă învingător. Miilor şi miilor de abilităţi ale soţilor Pickleston el le opunea ingeniozitatea unei întinse inteligenţe şi experienţe.

Tom Sincler nu era poliţistul care, după amprente digitale şi forma picăturilor de sânge închegat, reconstituie o crimă. El numise „detectivi postumi“ pe aceşti cercetători ai trecutului. Mijloacele sale de investigaţie erau altele. Nici nu ţinea măcar să-şi facă un nume, să aibă o reputaţie de celebritate, căci pisica nu prinde şoareci când are clopoţei.

Liniştit, visător, cu aspectul corect al unui om ca toţi oamenii, între comis-voiajor şi sportmen, el nu făcea jonglerii, nici excese de scamatorii clasice. Se deghiza numai când era absolută nevoie şi-şi privea meseria de la înălțimea preocupărilor sale estetice şi filosofice.

Își luase toate măsurile şi, totuşi, nu voia să dea foc fitilului care va face să explodeze bomba, căci avea de făcut unele perfecţionări.

În primul rând, îşi dădea seama ce gafă ar face el, un străin, arestând, fără să aibă toate dovezile şi fără un succes total, o bandă pe care poliţia Parisului o ignora.

Cunoştea susceptibilitatea prefectului şi nu voia să-i contrazică sentimentul de autoritate supremă, gelozia profesională, orgoliul naţional. Ca orice înalt demnitar al republicii, eminentul şei al siguranţei consilia subalternilor săi dacă nu faimosul „mai ales, nu prea mult zel“, cât mai puţin zgomot, cât mai puţin succes. Dacă Talleyrand a rostit faimoasa frază, nu el a inventat procedeul, care este de-o veche tradiţie regală şi imperială.

Tom Sincler cunoştea bine pe francezi încă din vremea războiului. Ei fac lucrurile cu prudenţă, cu discreţie, după ce şi-au luat toate precauţiile necesare. Evită zaomotul, loviturile senzaţionale, întreprinderile grandioase.

Ceca ce-l interesa-n momentul de faţă pe inspectorul american era o confruntare bruscă a soţilor Pickleston cu fiul lor David; el aştepta în tavernă reîntoarcerea celor doi bandiți.

Capitolul XXXIX

Reîntoarcerea fiului pierdut

Harry şi Malvina renunţară să pătrundă în sălile de joc, în camerele de stupefiante, în alcovurile zeiței Venus. Renunţară nu din voia lor, dar fiindcă accesul le era interzis. Toate uşile erau păzite de câte un agent mai mult sau mai puţin mustăcios, cu bastonul petrecut pe după braţ. A doua oară încercară să intre în apartamentul lor de la etajul II şi fură împiedicaţi. Coborâră în subsol. Acolo, cel puţin, nu era nimeni. Căci nimeni nu bănuia exisiența etajelor subterane. Apa curgea prin canalul de rezervă. Deschizând robinete, Harry mări cantitatea lichidului. Un vuiet puternic îi înştiinţă că roata rezervorului funcţionează bine. Coborâră în canalul principal, acela care acoperea bogăţiile şi unde fusese detectivul pe care-l credeau mort.

Poate c-ar fi fost prudent să dea drumul apelor pe-acolo, ca să acopere bolta, pentru orice eventualitate. În cazul acesta, însă, n-ar mai fi putut pătrunde în coridorul b care ducea, sub imobil, la ascunzătoarea valizelor cu bani şi a costumelor de burghezi parizieni.

Ei străbătură acest coridor b destinat evaziunii. Verificară dulapul invizibil, practicat în zid. Toate erau la locul lor: haine, bani, bijuterii. Urcară scăricica de fier de la capătul coridorului, ridicară capacul care ducea în garaj; din garaj, ieşeau direct în oraş. Toate funcționau de minune. Găsiră inutil să deschidă poarta care dădea spre stradă şi să vadă dacă automobilul adus de Me-Ky era acolo.

Păcat. Căci dac-ar fi scos nasul în ploaia de afară, ar fi zărit, la dreapta şi la stânga uşii, câte un individ cu glugă şi manta de cauciuc, care îi păndea acolo, cu mâna în fundul buzunarului şi cu un revolver în mână.

Foarte liniştiți, siguri de ei, părăsiră bolțile umede şi reci de sub pământ şi intrară în cabaret surâzători. Acolo nici o schimbare. Gaby şi Daisy dansau pe estradă. Me-Ky era la locul său, lângă muzicanți, îmbrăcat în kimonoul înstelat şi cu tichia ascuțită pe cap. Marinarul roşcat se potolise şi sta la o masă din fund împreună cu celălalt mai bătrân. Numai malelotul negru nu se mai vedea. L-au dat afară, probabil. Poliţiştii căscau pe la mese şi se uitau peste mese unul la celălalt, îşi consultau ceasornicele. Nici o figură nouă. Ba da. Într-o boxă, iată un domn tânăr. Figura li se pare cunoscută. Li-Fung îşi duce mâna dreaptă la frunte, ca să vadă mai bine, dar, deodată, mîna îi cade pe inimă, care a început să palpite. Strânge puternic braţul lui Wing-Taï-Pu, care nu înțelege.

— Uită-te acolo!… găfîie Li-Fung.

La rândul său Wing-Taï-Pu a tresărit. Cunoaşte prea bine acel obraz. E el, nu mai încape îndoială, e

David al lor! Ce caută aici? Când a sosit la Paris? Sunt trei ani de când nu l-au mai văzut. E fiul lor, care-şi toarnă, încet, dintr-o butelie de vin negru. Va fi bănuind el oare în a cui casă se găseşte?

Cei doi bandiţi nu mai înţeleg nimic. Această apariţie a băiatului lor, de care nu mai ştiau nimic de ani întregi, îi pune pe gânduri. De ce s-a ivit tocmai în noaptea asta, poate ultima lor noapte de oameni liberi? Vederea unicului lor copil, emoţiile de pân-atunci, primejdia care veghează la toate uşile le-a muiat inima, a trezit în ei sentimente de care nu se credeau capabili.

La urma urmei, erau mai bătrâni azi decât oricând, aveau dreptul să fie înduioşaţi. Întrebări pe care nu şi le puseseră niciodată îi copleşeau acum.

Cât mai aveau de trăit? Pentru cine adunau toate averile acelea, pentru cine îşi expuneau viaţa la fiecare moment? Criminalii răscoleau acuma primele lor gânduri şi sentimente omeneşti, care le brăzdau sufletul întunecat cu fulgere celeste.

Rezemat de toba mare, pe estradă, Tom Sincler le urmărea mişcările. Tresărirea lor la vederea lui David îi confirmă definitiv convingerea că cei doi falşi chinezi sunt bandiţii Pickleston. Pân-acum, mai avea o îndoială. Mărturia celor ce-i surprinseseră – pe Li-Fung fără o mustață și pe Wing-Taï-Pu cu sânii de cauciuc – precum şi propriile sale constatări puteau fi simple presupuneri. Nici obsesia de roşu şi verde din decoraţia locuinţelor ocupate de Harry Pickleston la Cleveland, Chicago, New York și Paris nu era concludentă. Putea fi o simplă coincidenţă și-atâta tot.

Ceea ce îl asigură total fu această ezitare în faţa lui David Pickleston, acea subită schimbare a feţei şi a atitudinii lor. Zâmbetul de circumstanţă le căzuse. Nu mai simţeau puterea de a sta aplecaţi, atenţi, ca nişte veritabili patroni de tavernă. Lucrul era prea important ca să-l domine ei. Întâmplarea îi domina pe ei acum şi nu ştiau ce să facă. Aveau timidităţi de fecioară, candori de heruvim.

Se întrebau dacă trebuie să se dea de gol, dacă David îi va recunoaşte, dacă e prudent să se ducă la el și să-i ureze bun venit, ca la orice client.

Ca de obicei, instinctul mamei fu mai puternic.

Li-Fung se ţinea cu greu să nu se repeadă spre noul-venit, să nu-i vorbească; mai stăpân pe el, Harry Pickleston îşi îndemna soţia la prudenţă.

Amândoi, trecând din masă-n masă, aranjând un pahar, dând un ordin chelnerilor, surâzând celorlalţi comeseni, se apropiară de ultimul venit.

Wing-Taï-Pu, cu vocea subţire, îi vorbi, în limba engleză:

— Gentlemenul e mulţumit?

— Aveţi un vin excelent şi o muzică de primul ordin! răspunse glasul atât de cunoscut.

La vibraţiile acestei voci, care răscolea în ei amintiri şi emoţii de cămin pierdut, Li-Fung era gata să leşine. Mai lucid, Harry avea impresia ciudată că pe acel om îl mai mirosise de curând; emana din el ceva familiar şi recent; nu era o prezenţă complet inedită în acea seară. Deşi nu-şi mai arătase obrazul azi, omul cel nou degaja un fluid pe care el, Harry Pickleston, îl resimţise foarte de curând. Banditul nu se înşela, fiindcă David Pickleston era acolo de vreo două ceasuri; hainele, părul şi pielea îi erau îmbâcsite de aerul tavernei; nu mirosea a ploaie şi-a răcoare proaspătă, ca un om ce vine de afară.

Copoiul fin care era Harry Pickleston nu putea să nu înregistreze, măcar în subconştient, această senzaţie.

Dar conştientul său îl făcu să se scuture, dând această impresie pe seama faptului că David, fiind copilul lor, era firesc să degajeze o emanaţie familiară. Dacă Malvina și Harry erau aproape electrizaţi de apropierea lui David, fiul perechii Pickleston n-avu nici o tresărire deosebită venind în contact cu părinţii săi. Ingratitudinea copiilor e recunoscută, iar vocea sângelui vorbeşte numai în cel care a dat, nu şi în cel care a primit sânge.

— Gentlemenul e de mult în Paris?

— Am sosit ascară.

— De la New York?

— Din Filadelfia…

— Pentru mai multă vreme?

— O lună…

— Afaceri, probabil?!

Tom Sincler urmărea, fără s-audă, convorbirea. Își dădea seama că David într-adevăr nu era complicele părinţilor săi, că nici măcar nu-i recunoștea. Dar detectivul nu mai avea nevoie de mărturia subalternului său ca să fie sigur de identitatea celor doi bătrâni ticăloși. Se trădaseră singuri.

De la lucruri indiferente, întrebările treceau acum la precizări.

— Gentlemenul să nu se supere, dar dacă-l întrebăm atâtea lucruri, o facem dintr-un viu interes…

— Poftim, vorbiţi…

— Nu ştiu dacă gentlemenul a fost la „Taverna chineză“ din New York.

— Mă duceam câteodată…

— Ei bine, acolo veneau, în taină, doi buni prieteni ai noştri, un anume Harry şi o anumită Malvina.

Li-Fung îşi făcu ochii galeşşi, uitându-se la David.

— Vreţi să vorbiţi de părinţii mei?

— Da… da!… aprobară, grăbiţi, cei doi chinezi.

— Mă miră că dumneavoastră, nişte oameni de treabă, aveaţi raporturi cu ticăloşi de teapa lor…

— Părinţii dumitale sunt nişte oameni foarte cumsecade, David Pickleston! interveni Susur-de-lzvor.

— Să-i ia dracu! opină Adonis-cel-alb acum.

— Nu vorbi aşa, nu vorbi aşa! se scuturară chinezii de contrabandă…

— Nişte ticăloşi! Din pricina lor am ajuns eu pick-pocket, acuzat de crime pe care nu le-am comis, urmărit de poliţie, condamnat la moarte. Din fericire, m-am făcut stâlp al societăţii şi nici nu mai vreau s-aud de ei… Dracul să-i ia!

— Am putea ști unde se află acum bunii noștri prieteni? întrebă Wing-Taï-Pu insinuantă.

Bănuindu-i agenţi secreţi care vor să-l iscodească, bănuindu-i în acelaşi timp şi complici ai bandiţilor, puși să ia informații, David răspunse:

— Am aflat tocmai ieri că se găsesc la Hollywood. Joacă într-un film de circ. Ştiţi că tata a fost ridicător de greutăţi, iar mama călăreaţă. S-au reîntors la meseria lor. Sunt cam bătrâni, dar, cum ştiu să se grimeze la perfecţie, poate să le reușească… S-o vedem şi p-asta!!

— Aşadar – continuă Li-Fung, privindu-l languros, cu tremolo în glas – nu ţi-e dor de ei? Sentimentele dumitale filiale nu vibrează la amintirea celei care ţi-a dat viaţă… căreia i-ai supt laptele?

— Lapte de pisică, de lupoaică, de urangutan! răspunse el cu scârbă, scuipând într-o parte.

Strâmbătura aceasta îi amintea ceva lui Li-Fung. Ceva recent, de care nu-şi dădea seama.

Avea impresia că mai trăise, foarte de curând, acea scenă şi nu putea să-și dea seama. Într-adevăr, mimica dezgustată a lui David Pickleston, căutând să elimine din măruntaie suvenirul hranei materne, era aceeaşi cu care, mai adineauri, respinsese limonada oferită de Tom Sincler și preparată de aceeaşi persoană care-l alăptase.

— Cu dumneata, soţii Pickleston s-au purtat bine, foarte bine! mai zise Li-Fung.

— Se cunoaşte că sunteți chinezi! Am auzit că la voi în țară părinții își cresc copiii în respectul moralei şi al legilor. Pe mine m-au învățat de mic să fur… M-au aruncat pe drumuri ca pe un câine jegos. Abia aştept să-i văd apărând în filmul lor, ca să mă duc să-l fluier la toate cinematografele!

Pe măsură ce se înverşuna împotriva soţilor Pickleston, David polițistul simţea crescând în el un semizeu. Puterea de-a se dezbăra de cel mai vechi, mai puternic dintre sentimente: legătura dintre copii şi părinți făceau din el un ales, o forţă.

Tot ce era uman într-însul pierea, ca să lase loc virtuţilor olimpiane. Sensibilitatea era înlocuită prin

conştiinţă. Idealul gânditorilor! Numai dezbărat de afecţiunile tale proprii, poţi servi umanitatea. A fi inuman cu tine însuţi e singura posibilitate de-a fi drept cu ceilalţi. Ascensiunea morală a lui David Pickleston se efectua în mod vertiginos.

Vom vedea, în curând, cum această dezrobire de orice afecţiune, de orice gratitudine, l-a făcut pe fostul pick-pocket să se întoarcă la un moment dat împotriva lui Tom Sincler însuşi, culpabil faţă de societate.

David Pickleston realiza perfecţiunea morală cu o viteză neliniştitoare.

— Ah, copiii, copiii! făcea Li-Fung, bătându-şi poalele kimonoului. De unde ştii că părinţii dumitale nu se gândesc la dumneata cu dragoste? De unde ştii că n-adună averi ca să te facă omul cel mai bogat din lume?!

— Ha! Ha! Ha! izbucni David, rîzând fals. Parcă-i văd, săracii de ei, muncind în porturi, cărând pietre, căutând aur în Alaska sau filmând la Hollywood pentru micuţul lor David! Ha! Ha! Ha!

Susur-de-Izvor interveni, vorbind cu două voci, când subţire, când gros. Probabil că emoţia îi purta glasul, ca un ascensor, de la un etaj la altul.

— Să nu te mire dacă, într-o zi, tatăl şi cu mama dumitale or să învieze din morţi şi-or să-ţi spună: „Ţine, David! Casa asta ce a ta cu toate avuţiile dintr-însa! Pentru tine am adunat milioane de dolari! Pentru fericirea ta am tremurat noi zi şi noapte! David Pickleston, eşti regele moştenitorilor!…”

Bătrânul Harry spusese lucrurile acestea cu un ton profetic, cu o voce de dincolo de lume.

Emoţia revederii, paternitatea răscolită, teama de necunoscutul care urmează morţii, teama de poliţia care anticipează moartea îi muiascră inima şi-i aduceau lacrimi în ochi. Tot aşa Li-Fung, adică Malvina. Se topeau de duioşie amândoi. E drept că această slăbiciune venea şi din faptul că cele două fiare, care plăteau un tribut de lacrimi voluntar, nu-şi cheltuiseră în acea zi provizia cotidiană. Această neglijenţă se răzbuna în acele ore, pline de evenimente, când aveau nevoie, mai mult decât oricând, de sânge rece şi neînduplecare…

Capitolul XL

Tributul lacrimilor

În fiecare dimineaţă, de zeci de ani, soţii Pickleston adoptascră o igienă sentimentală pe care ar tredui s-o practice toţi cei ce nu vor să şovăie în lupta vieţii.

În loc de rugăciune, ei citeau „Tribuna Filadelfiei”, renumită prin necrologurile ei copioase şi patetice.

Această veche gazetă publică zilnic între 40–50 de anunţuri, plătite de familiile defuncţilor şi menite să înduioşeze chiar inima unui leu sau a unci statui de piatră. Redactate de specialişti, necrologurile glăsuiesc cam aşa: „S-a dus buna noastră mamă, blândeţea personificată, sufletul de aur; a pierit din mijlocul nostru şi nu va mai reveni. Suntem nemiângîiaţi. N-avem destule suspine s-o plângem, n-avem destule braţe s-o chemăm! Adio, măicuţă iubită, adio, adio, adio!

Sau:

„Soţul meu s-a dus. A murit în floarea vârstei prietenul vostru, sprijinul copilaşilor mei, camaradul fără pereche; am rămas fără el! Plânge-ţi-l dacă mai puteţi, eu cad la pământ zdrobită de durere şi nu mai pot nici să gem, nici să-l mai chem. Aş vrea să mor cât mai curând, să plec după dânsul, să ne vedem în eternitate…“

Cele mai înduioşătoare, însă, erau anunţurile care vesteau moartea copiilor şi care, vorbind de îngeraşul zburat, de unica mângâiere, de speranţele apuse, atingeau culmi de lirism tragic pe care le-ar fi invidiat şi autorii antici.

Această publicitate postumă făcea ravagii în Filadelfia. Articolele erau mult mai lungi şi mai mişcătoare decât în reproducerea noastră.

Textul era garantat de administraţie că nu se va repeta mai des decât la trei luni o dată, aşa că de cincizeci de ori înmulţite cu nouăzeci de ori, aveai impresia de inedit parcurgând „Tribuna Filadelfiei“, Abonaţi

credincioşi ai acestei publicaţii, Harry Pickleston şi Malvina Calmanovici citeau în fiecare dimineaţă necrologurile şi plângeau cu hohote fierbinţi pentru fiecare mort.

Tot ceea ce era afecţie în inima lor se scurgea pe căile lacrimogene şi astfel, cu povara duioşiei eliminată pentru o zi, ei puteau alerga spre crimă sprinteni şi cu sufletul împăcat.

Dacă ar fi cheltuit provizia de lacrimi a acelei zile, soţii Pickleston n-ar fi vorbit cu atâta patos şi n-ar fi dat de bănuit gentlemenului din faţa lor. Acesta îi readuse la realitate:

— Uite ce e. Dacă v-aţi îmbătat cu opiu şi v-au apucat visele, culcaţi-vă şi daţi-vă drumul! Eu am alte treburi acum!…!

Insistenţele celor doi patroni ai „Tavernei chineze“ începeau să fie suspecte. Anumite inflexiuni din vocea lor, anumite gesturi îi păreau familiare.

Fără să aibă aerul că-i examinează, trăgând fumuri de ţigară şi uitându-se pe furiş le ei, prin rotogoalele şerpuitoare, David începea să-şi dea seama că patronii cabaretului nu erau numai nişte simple cunoştinţe ale părinţilor săi… Puteau fi ceva mai mult…

„Dacă această voluminoasă damă chineză ar avea mustăţi şi n-ar fi chineză, aş jura că este însuşi tatăl meu, Harry Pickleston. Iar dacă acest moşneag mărunt n-ar avea mustăţi şi ar fi femeie, prinsoare aş face pe trei dolari că nu este altcineva decât Malvina Pickleston, născută Calmanovici, mama mea.

Cum autorii zilelor mele sunt nişte ticăloşi care îşi schimbă chipul după nevoie, ar putea să fie deghizaţi şi de rândul acesta; în faţa mea n-am, în momentul de faţă, decât pe cei ce mi-au dat viaţă.

Lucrul acesta nu mă emoţionează peste măsură.

Nici o fibră a sentimentului filial nu zbârnâie în mine, cu un singur gest, aş putea să-i scap de arestare, de moarte. Dar n-am nici-o poftă s-o fac. Ţin să dovedesc lui Tom Sincler că oficiul de stâlp al societăţii mă ispiteşte mai mult decât acela de fiu salvator. Să ascultăm ce spune tatăl meu, Harry Pickleston, pe care ultima oară l-am văzut cu mustăţi. Să ascultăm ce spune mama mea, Malvina, pe care ultima oară am văzut-o fără mustăţi!

Pentru sănătatea mea morală, însă, pentru liniştea mea, pentru lealitatea faţă de Tom Sincler, eu nu sunt ţinut să ştiu, nici măcar în forul meu interior, că am fost pus în prezenţa părinţilor mei, pe care nu i-am văzut de trei ani!“

Decepţionaţi de atitudinea unicului lor copil, falşii chinezi renunţară să mai descoasă pe gentlemen; se retraseră, cu discreţie, urându-i ca Brahma şi Confucius să-l aibă-n pază şi să-i facă netedă calea vieţii şi conştiinţa împăcată.

— Nu l-am luat cum trebuia! mărturisi Li-Fung.

— Cum trebuia să-l luăm?

— Să-i fi spus de-a dreptul: „Dragă David, eşti fiul nostru!”

— Nu vezi ce părere are despre noi?

— A vorbit aşa, la supărare. Dar, dacă ne-am îi descoperit de la început, surpriza i-ar fi dat pe faţă adevăratele sentimente.

— Nu cred. De altfel, este vreme şi pentru asta. Deocamdată, să scăpăm cu faţa curată de noaptea asta blestemată. Niciodată nu mi-au părut orele că trec mai încet!…

Cutreierat de un demon al acţiunii, dorind să grăbească mersul timpului, Wing-Taï-Pu se urcă pe estradă şi începu să strige, cu două voci, una foarte subţire, alta destul de groasă:

— Să cânte muzica! Onorată societate, daţi-mi voie să vă ofer şampanie… Vreau ca noii clienţi ai cabaretului nostru, vreau ca scumpii mei artişti să-nchine un pahar în sănătatea noastră!

— Trăiască veneratul nostru patron Li-Fung!

— Trăiască adorata lui soţie Murmur-de-Izvor! exclamară artiştii în cor.

Şampania curse din belşug. Artistele tavernei dansau cu poliţiştii. Gheaţa se rupea.

În vreme ce jazul javanez își relua leit-motivul favorit și perechile lunecau pe parchet, Tom Sincler, îmbrăcat în kimonoul înstelat, ieşi din umbra tobei mari şi apucă de haină pe servantul Laï-Wo; acesta ducea o sticlă de şampanie la masa celor troi polițiști, din care unul era femeie.

Tom îi făcu semn să stea pe loc şi-i luă frapiera s-o ducă el.

— Kro-lo-da! Kro-ko-dil! zise magul, aprinzând steluța din vârful baghetei deasupra capului celor trei polițiști. Atenţie! Fiţi cu ochii-n patru la Li-Fung şi Wing-Taï-Pu! Sub niciun cuvânt să nu-i lăsaţi să iasă din boxa lor! apoi se duse la altă masă:

— Bir-bum-dum! Pe-li-kam! Atenţie.

Fiţi cu ochii-n patru la marinarul de colo, piticul cu barbă roşie. Sub niciun cuvânt să nu se mişte de la locul lui. Toţi chelnerii chinezi trebuie să stea aici nemişcaţi! Și pe marinarul cel bătrân să nu-l prea lăsaţi să circule!

Tom Sincler se reîntoarse la Laï-Wo şi-i făcu semn să-l urmeze. Ieşiră prin fundul sălii. Urcară două etaje şi ajunseră la apartamentul patronilor. Agentul care se preumbla în faţa uşii se dădu la o parte, la un semn al detectivului şi-i lăsă să intre.

Încăperea era slab luminată cu lampioane.

La intrarea omului cu kimonoul înstelat, urmat de Laï-Wo, două umbre se ridicară din fotolii şi veniră spre dânșii cu saluturi ceremonioase. Erau Li-Fung şi Wing-Taï-Pu. Laï-Wo se frecă la ochi. Nu-şi putea explica această apariţie a patronilor săi. Îi lăsase jos cu un minut înainte şi-acum, Li-Fung şi Murmur-de-Izvor erau în faţa lui, salutând pe astrolog şi oferindu-i un scaun. Cum urcaseră așa de curând şi pe unde intraseră?

Iată ce se întreba servitorul-complice, neputând să se dumirească.

Capitolul XLI

Explicații sentimentale

Să ne ocupăm de Ida Hamilton şi de Cellino care se îmbrăcau pentru numărul lor.

O răpăire de castaniete anunţă că dansul spaniol se apropia. Într-un elegant costum andaluz, Cellino ieşi din cabina bărbaţilor, îndreptându-se spre pătratu! luminos din mijlocul sălii, căutând cu ochii pe Miss Dorothy, care trebuia să iasă din cabina femeilor.

De bună seamă, era ziua surprizelor, căci, în locul obişnuitei partenere, apăru alta, cea de acum un an.

— Pe sufletul lui Fenimore Preston, exclamă Cellino, e Ida Hamilton.

— Chiar eu sunt, vrăjitorule din Calcuta!

— Ce cauţi aici?

— Nu vezi? Mi-am reluat costumul de dansatoare!!

— Serios?

— Foarte serios!

— Pentru câtă vreme?

— Sper că pentru totdeauna!

— Dar soțul tău ce-o să zică?

— Treaba lui. Eu nu mai am bărbat! Sunt liberă! Și asta datorită dumitale, domnule astrolog! Frumoasă cursă mi-ai întins, n-am ce zice!

— Iartă-mă, Ida, iartă-mă! A fost o nebunie! N-am ştiut unde mi-era capul!

Văzând că cei doi tineri discută în loc să danseze, orchestra atacă, violent, dansul castanietelor; cei doi parteneri se aruncară-n lumina reflectoarelor şi-ncepură să-şi execute numărul cu pasiune, cu delir. Se iubeau mai mult decât oricând…

Când mişcările dansului îi apropiau, ei continuau să-şi arunce întrebări şi răspunsuri. Toată lumea

urmărea acest joc. Boby Hamilton, deghizat în marinar bătrân, avea o poită nebună să se repeadă în mijlocul sălii, să oprească exhibiţia, valorificindu-şi drepturile de soţ legitim.

Dar cum era împreună cu Me-Ky şi cum poliţiştii aveau ordin expres, nu slăbeau din ochi pe cei doi mateloţi şi le ordonau, din sprâncene, să nu se deplaseze.

Din boxa lor, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu contemplau, cu melancolic, tânăra pereche. Reapariţia Idei Fredson în cabaretul lor îi ducea cu un an în urmă. Amintirea unei vremi care-a trecut e totdeauna plină de tristeţe, mai ales când nu mai ai douăzeci de ani. Soţii Pickleston aveau amândoi de şase ori douăzeci de ani, plus un fiu care-i renegase cu câteva minute mai înainte, plus ameninţarea unui atac concentric poliţienesc sau tâlhăresc. Melancolia devenea grijă şi suferinţă…

Adelaida Protopopovna Baltazarovici urmărea şi dânsa evoluţiile dansatorilor spanioli, îngrijorată de noua dispariţie a lui Tom, pe care-l văzuse ieşind cu periculosul complice al patronilor, Laï-Wo.

— Şi eu care credeam că mă iubeşti!… reproşa Ida partenerului ei.

— Te iubesc şi-acum, Ida, mă jur pe amintirea tatălui meu.

— Desigur, până la o nouă capcană!

— Niciodată!… Jur pe fruntea căruntă a mamei mele!!

— Ai şi o mamă? Nu ştiam!

— Da! De când nu mai am datorii, de când am câştigat la cărţi, scumpa mea mămică m-a recunoscut, m-a luaţ în braţe… A primit, chiar, să-i împrumut douăzeci de mii de franci!

— Aş putea să ştiu cine e mama dumitale, Allen?

— Cine alta decât venerata văduvă a savantului Fenimore Preston, rivalul lui Edison?

Dansul se sfârşi. Aplauze! Cei doi tineri ezilau să plece, să se dezbrace.

Mai aveau atâtea şi-atitca să-şi spună!

Ei rămaseră în tavernă în costumele andaluze şi, luând loc la o masă umbrită, continuau să se explice:

— Venerabila mea mamă mi-a dat binecuvântarea ei. După fapta mea de azi, această binecuvântare mi-a uşurat sufletul. Dacă mă vei ierta şi tu, voi fi cel mai fericit dintre oameni!…

— Să te iert? Dar uiţi ce-mi pregăteai!

— Ida, scumpă Ida, de ce nu vrei să fii soţia mea?

— Soţia unui om care era cât p-aci să…

— Îmi trebuiau bani, Ida, nu mai ştiam ce să fac!

— Şi atunci, m-ai trădat pe mine!

— Fiindcă m-ai trădat şi tu!

— Eu? Cum?

— Amantul tău… Omul blond!… Pastorul olandez, pictorul rus cu care te-ntâlneşti în fiecare dimineaţă!

— Eu? Ai înnebunit!

— N-am înnebunit. Aşa e!

— Cine ţi-a mai spus prostiile astea, pentru Dumnezeu?…

— Bărbatul tău! Numai aşa m-am hotărât să trec de partea lor!

— Ce infamie!

— Cum? Nu-i adevărat? Omul blond nu există?

— Există milioane de oameni blonzi, dar nu este niciunul amantul meu!

— Să fie adevărat, Ida?

— Foarte adevărat. N-am niciun interes să te mint!

Cellino cădea din cer. O mare milă, o înduioşare profundă, un potop de remuşcări năvăleau în el. Era cât p-aci să cadă în genunchi. Se mulţumi să apuce mîna Idei, acoperind-o de sărutări şi de lacrimi.

— O, iartă-mă! Iartă-mă! se ruga el. Iartă-mă pentru crima ce era să fac! Eu nu voiam cu niciun chip să

intru în complotul lor, dar când mi-au spus că ai un amant, am văzut roşu înaintea ochilor şi am primit orice. Din pricina amantului tău, am vrut să mă răzbun. Din pricina omului blond am strigat „mii de stele şi de luceferi“.

— Abia acum te înţeleg, dragul meu Cellino!

— Dar tu… spune-mi… Cum de nu erai goală sub kimonou? Ai azvârlit rochiţa… cămăşuţa… ciorapii… Pe urmă, ai apărut îmbrăcată!

— Am azvârlit veşmintele în sus, pe urmă m-am îmbrăcat repede, ca să te păcălesc… n-am făcut bine că nu m-am lăsat prinsă?

— Foarte bine-ai făcut! Mizerabilul de Hamilton n-a ieşit învingător. Sper că ţi-a dat colierul!

— Mi l-a dat cineva, dar nu era cel… Era un om îmbrăcat într-un kimonou înstelat.

— Tom Sincler. Lui i-am remis perlele!

— Bine că s-au aranjat toate! Putea să iasă mult mai rău!

Capitolul XLII

Boby intervine

Boby Hamilton nu mai avea forţa să reziste.

El se ridică de la masa unde şedea cu Me-Ky şi veni spre fundul sălii drept la perechea vinovată.

— Sper că aţi sfârşit comedia?! întrebă el aspru.

— Ia slăbeşte-ne, bătrâne matelot! îi replică Jim Parker, ridicându-se şi invitând pe Ida la dans.

— Halt! îi opri Boby. Veţi dansa mai târziu. Deocamdată, o vorbă. Allen Preston, sper că ştii în faţa cui te afli!

— N-am onoarea să ştiu. Domnul?

— Boby Hamilton!

— Să lăsăm glumele, bătrâne marinar! Boby Hamilton e un miliardar, nu un biet lup de mare ca dumneata!!

— Ba sunt chiar eu, Allen Preston; nu e nevoie să-mi scot barba. Uite, doamna m-a recunoscut… Te rog să-i dai drumul numaidecât! Apoi, soţiei sale: Ida, urmează-mă!

Frumoasa andaluză îl măsură din cap până-n picioare şi-i aruncă un surâs dispreţuitor.

— La revedere, domnule! Du-te de te culcă, fiindcă ai început să visezi! îi zise dânsa.

Dar regele cremelor de ghete nu se lăsă.

Ridică tonul autoritar:

— Ida, îţi atrag atenţia că sunt aici cu doisprezece poliţişti! Am venit să te iau! Eşti încă soţia mea şi-ţi vorbesc în numele legii!

Cellino interveni:

— Cam târziu, iubite domn! Doamna şi cu mine ne-am logodit în momentul de faţă!

Mister Hamilton se făcu roşu de mânie:

— Allen Preston, nu-mi plac glumele!

— Nu e nici o glumă, Boby! interveni Ida. După înscenarea pe care ai pus-o la cale azi, eu nu mai pot sta sub un acoperiş cu dumneata! Dacă ţii cu orice chip să fii bărbatul unei dansatoare, n-ai decât s-o iei pe Dorothy. N-aşteaptă decât asta!

Hamilton fierbea.

— Nu primesc sfaturi de la nimeni! Am destui bani ca să fac tot ce-mi place, să poruncesc, să fiu ascultat. Allen Preston e o sărăcie, Ida! Nu te duce după el, te aşteaptă mizeria cea mai neagră!

— Nu te mai lăuda atât cu banii dumitale, fiindcă dac-am vrea să cunoaştem originea lor… îi replică Cellino.

Dar Boby nu-l lăsă să termine fraza:

— Originea lor e foarte luminoasă! întrerupe el.

— Luminoasă ca vacsul! îi aruncă dansatorul.

Apoi, privind pe miliardar în ochi, Allen Preston îl sfidă:

— Domnule Hamilton, crezi că taina dumitale nu se cunoaşte? Credeai că o să profiţi o viaţă-ntreagă de geniul şi munca altora?

Din roşu ce era, Boby Hamilton se făcu palid. Era gata să se clatine. Spre norocul său, uşa dinspre stradă se deschise cu mare zgomot.

O doamnă matură, pe care agenţii postaţi afară încercaseră în zadar s-o oprească, intrase în local; escaladând o masă, dânsa îşi roti privirile prin toată sala şi strigă, cu o frumoasă voce de contraltă:

— Aici e cabaretul chinez, nu-i aşa: Bună seara, doamnelor şi domnilor! Aţi putea să-mi spuneţi dacă fiul meu Allen Preston se află aici? Tăceţi cu toţii? Doamnelor şi domnilor, eu sunt văduva ilustrului savant Fenimore Preston, pe care europenii l-au numit rivalul lui Edison!

E momentul să spunem că una din puţinele nemulţumiri ale vieţii de muncă, generozitate şi împăcare cu sine a lui Edison a fost această necontenită alăturare a numelui său lângă acela al obscurului Fenimore Preston, inventator de fleacuri şi care murise lăsând o avere frumoasă, dar nici o descoperire epocală.

Doamna Preston, o femeie ambiţioasă şi energică, era autoarea acestei perpetue alăturări. Ştia că un lucru repetat la infinit devine o lege. Douăzeci şi cinci de ani plătise anunţuri la ziare şi la cinematografe, publicând portretul soţului Fenimore Preston şi adăugiând „rivalul lui Edison”. Ajunsese că nu se mai putea pronunţa numele lui Fenimore, fără să nu se adauge, în mod mecanic, al cui rival era.

Bineînţeles, vorbindu-se de Edison nu spunea nimeni că e rivalul lui Fenimore Preston, dar numele acestuia nu se pronunţa niciodată, fără adaosul obsedant. O sugestie generală se crease în jurul modestului savant.

Edison era plictisit de această confuzie, dar nu o putea opri. Un singur om îl înţelegea: tenorul Carusso, care pătimise şi el de pe urma comparaţiei cu atâţia cântăreţi, care se proclamau „rivalul lui Carusso“. Dar Carusso muri mai devreme, Edison trebui să mai ducă vreo douăzeci de ani povara unei rivalităţi imaginare, exploatată cu infernală tenacitate de văduva care ţinea acum discursuri urcată pe o masă.

Capitolul XLIII
Epitalamul

— Fii binevenită în cabaretul chinez, venerabilă văduvă a marelui savant! zise Li-Fung ieşindu-i în întîmpinare.

Iar domnul blond, cu mustaţa lăsată jos, care consuma coniacuri în cupe de şampanie, se alătură grupului, proclamând cu entuziasm:

— Doamnelor şi domnilor, să cântăm ceva şi să urăm bun-venit vencrabilei văduve a marelui savant!

Urcându-se pe altă masă, poliţistul cu creierul diamantat începu să dirijeze corul, alcătuit din toate persoanele prezente în sală, minus Me-Ky.

— Să cântăm cu toţi în cor,
Doamnelor şi domnilor.
Şi cu voce îngerească
Să strigam, strigăm: trăiască!

Vocile nu erau absolut îngereşti, dar bunăvoinţa era unanimă; muzica nu se potrivea nici la doi cântăreţi în acelaşi timp; efectul, însă, nu era mai puţin emoţionant.

— Dar asta ce-o mai fi? se întrebă Cellino surprins, trăgând în umbră pe Ida şi pe soţul ei. Să ne ascundem puţin, să vedem în definitiv ce vrea venerabila mea mamă…

După ce se termină corul de bun-venit, văduva Preston reluă cuvântul:

— Vă mulţumesc pentru frumoasa primire. Vă anunţ că am venit cu doisprezece poliţişti. Am să arestez

pe toată lumea dacă nu-mi daţi pe fiul meu, Allen Preston!…

Dacă detectivii parizieni aflaţi în tavernă surâdeau la această perspectivă, artistele se indignară. De la masa unde se afla cu Gaby şi cu Daisy, Miss Dorothy sări tocmai pe estradă şi începu să strige;

— Stimată doamnă Edison, noi nu cunoaştem pe fiul dumitale, aşa că degeaba ne sperii. Noi suntem fete cinstite, nu ademenim minorii.

— Aşa e! Aşa e! subliniară celelalte dansatoare.

— Cată-l la pension! Aici vin numai orfanii! adăugă Miss Dorothy, în hazul general.

Dar văduva patetică nu se lăsă bătută:

— Vă mai spun o dată că fiul meu a intrat aici acum o jumătate de oră şi dacă nu e-n viaţă, înseamnă c-a fost asasinat! Asasinat! Fiul meu iubit, tocmai când voiam să-l anunţ c-a moştenit trei miliarde!

Auzind acestea, Jim ieşi din umbră:

— Aicea sunt, mămicule, nu te speria!

El alergă spre tribuna improvizată, se urcă pe masă şi căzu în braţele mamei sale.

— Cellino! El era! Cellino! exclamară fetele, aflând că frumosul lor coleg era fiu de savant şi miliardar.

Poliţistul cu creierul diamantat jubila văzând scena de tandreţă familială. Ridicând paharul aburit, el propuse cu o voce de stentor:

— Doamnelor şi domnilor, să cântăm ceva pentru mişcătoarea întâlnire dintre nobila văduvă şi fiul ei, Cellino, care mort era şi-a înviat, pierdut era şi s-a aflat!…

Toată lumea reluă, de rândul acesta cu mai multă justeţă:

— Să cântăm cu toţi în cor,
Doamnelor şi domnilor.
Şi cu voce îngerească
Să strigăm, strigăm: trăiască!

Iarăşi vorbi nobila văduvă, emoţionată vădit atât de regăsirea fiului ei, cât şi de imnul original, cântat de-o sală întreagă.

— Mersi! Mersi! le mulţumi dânsa. Fiindcă mă aflu aici numai între prieteni, daţi-mi voie, doamnelor şi domnilor, să vă dau pe faţă infamia unui rege american!

Bănuind că e vorba de el, Boby Hamilton caută să se depărteze cu discreţie şi chiar să părăsească localul.

Dar Allen îi observă manevra şi-l interpelă:

— Hei, bătrâne matelot, mai stai un moment!… Mămicule, regele cu pricina e chiar aici! îşi informă el venerabila mamă. Credea că e bal mascat şi s-a îmbrăcat în marinar!

— A-ha! strigă doamna Preston, cu o voce teribilă ca trâmbita marii judecăţi. Îmi pare bine că te văd, Boby Hamilton! Cunoşti hârtia asta? Uită-te bine!…

Văduva savantului scoase din corsaj un document împăturit şi-l flutură, victorios, sub lampioane.

— Iată, doamnelor şi domnilor, contractul pe care-l caut de ani întregi, pe care domnul Hamilton îl credea pierdut! Ştiţi ce spune acest contract? Celebra cremă, „Myosotis e invenţia soţului meu, ilustrul savant Fenimore Preston…

— Rivalul lui Edison! strigară într-un glas Gaby, Daisy şi Dorothy.

— Aşa e! Rivalul lui Edison! tună, cu satisfacţie, mama lui Cellino.

Prin acest contract, veniturile cremei de ghete „Myosotis" trebuiau împărţite între exploatatorul ei, Boby Hamilton, şi inventatorul ei, Fenimore Preston, sau urmaşii săi. Cât ne-ai dat pân-acum, domnule Hamilton?

— Nici un cinci! Nici un cinci! strigară fetele în cor.

— Da, domnişoarelor, nici un cinci! întări văduva. De azi încolo, vei binevoi să-ţi împarţi averea cu fiul meu, Allen Preston!

Văzând că a fost demascat şi că n-are încotro, Boby Hamilton, sub o inspiraţie propice, se urcă pe a treia masă și proclamă:

— Tocmai voiam să-i propun una ca asta! Vino-n braţele mele, fiu al gloriosului savant!

Jim Parker n-aşteptă să fie rugat. El sări pe masă şi înainte de a îmbrăţişa pe asociatul tatălui său, îi zise:

— Ai văzut, patroane, cum se-ntoarce roata lumii? Adâneauri spuneai că sunt o sărăcie şi acuma posed o jumătate din averea dumitale, plus pe jumătatea dumitale, frumoasa Ida! Maman, dă-mi voie să-ţi prezint pe logodnica mea.

— În braţele mele! strigă văduva Preston, strângând cu emoţie la piept pe viitoarea ci noră.

Cel mai entuziasmat din toată amabila societate era poliţistul cu mustaţa blondă şi creierul diamantat.

— Doamnelor şi domnilor, propun să cântăm ceva în onoarea găsirii contractului şi a logodnei efectuate sub ochii noştri! Pentru a treia oară, de rândul acesta într-un unison remarcabil, întreaga tavernă, minus neiericitul Me-Ry, intonă:

— Să cântăm cu toţi în cor,
Doamnelor şi domnilor.
Şi cu voce îngerească
Să strigăm, strigăm: trăiască!

E momentul să amintim cititorilor noştri că Tom Sincler, deghizat peste zi în Boby Hamilton, cunoştea adevărul asupra invenţiei celei mai bune creme de ghele.

De aceea, n-a înţeles replica din apartamentul de pe rue Lincoln al fachirului:

— Ştiu și cine este adevăratul inventator al cremei „Myosotis”!

Capitolul XLIV

Laï-Wo trădează

Pe când se petreceau în tavernă emoţionantele peripeţii ale regăsirii documentului, împărţirea averii unui nabab şi fericirea unei familii, sus, la al doilea etaj, Tom Sincler arăta chinezului Laï-Wo perechea nouă a lui Li-Fung şi Wing-Taï-Pu.

— Ai aerul uluit, Laï-Wo, nu-i aşa? Ţi-ai lăsat stăpânii jos şi-acum îi vezi în faţa ta. Nu te speria, băiatule! îl încurajă Tom Sineler.

Iată adevăraţii tăi patroni, după cum omul pe care l-aţi omorât şi l-aţi înecat nu era adevăratul Tom Sincler. Eu sunt Tom Sincler cel adevărat… Mă cunoşti? Cunoşti cheile astea?

— Da!

— Ei bine, ai să conduci pe noii dumitale stăpâni Li-Fung şi Wing-Taï-Pu şi ai să le arăţi fiecare uşă care se poate descuia cu aceste chei!

— Am înţeles, prea venerate, şi voi face întocmai.

— Care e cheia de la comorile secrete?

Laï-Wo căută în şirag, alese cheia cea mai scurtă şi turtită şi-o arătă inspectorului.

— Bun! aprobă acesta. Acum plecaţi.

Cei doi agenţi deghizaţi în chinezi şi care nu erau alţii decât prinţul oriental şi femeia indiană de mai acum o oră ieşiră din apartamentul privat al soţilor Pickleston şi porniră să inspecteze casa, precedaţi de servitorul complice.

Fie de frică, fie ca să se răzbune pe stăpânii săi care îi răsplăteau prost serviciile, Laï-Wo era hotărât să trădeze toate tainele lui Li-Fung.

Pentru orice eventualitate, însă, cei doi poliţişti ţineau în palma încleştată câte un Browning.

Tom Sincler coborî şi intră în tavernă tocmai în momentul când, sub binecuvântarea văduvei Preston şi a poliţistului inamic al băuturilor lungi, Allen Preston şi Ida Fredson, sau mai bine-zis Arletle Leblond, schimbau prima sărutare oficială.

— Regret că trebuie să tulbur această idilă, zise Tom Sincler, dar n-am încotro!

Scutindu-şi revolverul, el împuşcă balaurul de sticlă colorată care lumina plafonul şi-l făcu ţăndări. Era

semnalul convenit. Toţi subalternii săi scoaseră revolverele.

— Nimeni nu se va mişca de-aici. Sus mâinile! tună Tom Sincler.

Cu excepţia detectivilor, toată lumea ridică mâinile.

— O bandă de hoţi se află printre noi! Vom începe arestările! anunţă Tom Sincler.

Momentul era dramatic.

La cuvântul „hoţi“ Boby Hamilton duse, instinctiv, mâna la buzunar. Colierul de perle îi lipsea. Se pipăi. Colierul nicăieri.

— În primul moment va fi arestat…

— Hoţul! întrerupse regele vacsului. Să fie arestat hoţul care mi-a furat un colier de perle în valoare de un milion!

Înainte ca şeful său să fi dat răspunsul cuvenit, David Pickleston, prins de un elan subit, entuziasmat de dramatismul momentului şi convins că are un rol important de jucat de-aci-nainte, un rol de inspirat, de apostol şi de mântuitor, urlă:

— Nu-ţi fie teamă, domnule Hamilton! Poliţia veghează. Ştiu cine ţi-a furat colierul şi-l voi aresta!

Noul poliţist împuşcă un balaur de sticlă ceva mai mic şi cei doi agenţi, puşi la dispoziţia sa, veniră lângă el să-i execute ordinele.

Adresându-se lui Tom Sincler şi trecând peste orice consideraţii de ordin sentimental, David Pickleston proclamă:

— Rama-Vişna-Vişna-Muti, eşti arestat!

— Ai înnebunit? protestă inspectorul.

— Te-am văzut când ai şterpelit colierul din buzunarul domnului Hamilton! Eşti un individ primejdios societăţii! Legaţi-l de mine!

Cei doi subalterni ai lui David Pickleston puseră mâna pe Tom Sincler şi-i legară braţul drept de braţul stâng al lui Bordeaux 333.

Doctorul în estetică de la Boston era uluit.

N-avea putere să protesteze, într-atâta îl surprinsese această neaşteptată ieşire a fostului pick-pocket.

El se gândea: „Ticălosul mi-a jucat festa! S-a prefăcut stâlp al societăţii, îşi blestema părinţii şi când colo, era înţeles cu ei să-mi dea lovitura pe negândite!”

Dar, în acelaşi timp, Tom Sincler, care era un om drept şi judeca lucrurile din toate punctele de vedere, ca orice filosof, îşi mai zise: „Dar dacă bietul David, arestându-mă, n-a făcut decât un gest sublim?!

Acest om, fanatic ca orice convertit, m-a văzut furând colierul de perle al lui Hamilton. Virtutea lui impetuoasă, ca orice lucru nou, l-a revoltat.

Iluminat, David a pus să mă aresteze. Hotărât lucru, gestul e sublim!

S-ar putea, în acelaşi timp, ca el să nu ştie cine sunt. Mă crede un complice al lui Pickleston, deghizat în astrolog, Dacă mă ţine arestat, se-ncurcă lucrurile şi ne scapă tâlharii. E mai bine să-i atrag atenţia asupra identităţii mele.

— N-am furat niciun colier! Căutaţi-mă! se apără el, înainte de-a fi spus lui David că e Tom Sincler însuşi.

Ida Hamilton, care primise mărgăritarele din mâinile detectivului, interveni, căutând să-l scape:

— Dar, domnilor, acel colier…

— Destul! îi reteză Tom Sincler vorba. El voia să ducă experienţa până la capăt, să fie complet edificat asupra noului său colaborator, Bordeaux 333. Nu te-a întrebat nimeni, Ida Hamilton! Ştim toţi că acel colier era al dumitale. Tot ce vrei să spui, e inutil!… completă inspectorul imperativ.

Ida Hamilton bănui că e vreo sforărie nouă de-a lui Sincler şi nu mai insistă.

— Domnilor agenţi, aş dori să vorbesc ceva în particular lui Bordeaux 333! zise arestatul.

— Apres vous, Tom Sincler! îl parodie, rânjind cu satisfacţie, Adonis, fericit să ţină el braţul drept al

inspectorului legat de-al său, cum îl ţinuse celălalt, mai adineauri. Te ascult. Dar, mai întâi, pot să-ţi ofer o citronadă? îl întrebă el ironic.

Tom îl anunţă cu discreţie.

— Ascultă, David Pickleston, ştii că nu sunt fachirul. Eu sunt Tom Sincler.

— Poţi să fii şi prefectul Parisului, le arestez!

— Bine, omule, abia te făcui şi mi te urci în cap?

— Metempsihoza, şefule! Justiţia înainte de toate!

— Pân-acum, numai justiţia practicai, ticălosule?

— Mi s-a luat vălul de pe ochi! Arestez! Arestez! Arestez! Apres vous, mon cher!

Târând pe Tom Sincler pe estradă, David începu să dea ordine cu frenezie:

— Şi acum, puneţi mâna pe Li-Fung şi Wing-Taï Pu!… Aduceţi-i aici, morţi sau vii!…

Tonul autoritar al lui David Pickleston impunea tuturor, electrizase sala.

Ca-n orice moment important de la cotiturile istorici, un şef se născuse în acel moment. Acumulând năzuinţele generale, şeful trebuie să aibă promptitudinea deciziei, curajul realizărilor. Masele îl vor urma orbeşte, surprinse la început, apoi entuziasmate, apoi disciplinate… Tradiţia n-are nevoie de secole ca să se impună. David Pickleston era dictator.

În vreme ce patru agenţi se duceau spre Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, fiul lor, dându-şi seama că e stăpânul situaţiei, îşi permise luxul unor comentarii:

— Ce ziceţi de asta, doamnelor şi domnilor? Un inspector de poliţie care fură coliere de perle?

— Sunt arestat pe nedrept, protestă Tom Sincler. N-am niciun colier la mine! Căutaţi-mă!

— Când ai şterpelit perlele, domnul meu, erai îmbrăcat în marinar, ca şi victima dumitale, urlă Bordeaux 333.

— Aşa e! interveni Boby Hamilton. M-a şi anunţat că-mi va da o lovitură. Mi-a spus: „Dumitale o să-ţi pară rău, domnule Hamilton, nu mie!“ Frumos ţi-ai terminat cariera de poliţist, Tom Sincler!… conchise vestitul miliardar.:

— Nu face nimic. Un detectiv moare, se naşte altul!… proclamă Bordeaux 333 cu emfază.

Dar Tom Sincler nu se dădu bătut:

— Doamnelor, domnilor, domnişoarelor, muzicanţilor, fachirilor, poliţiştilor, chelnerilor, mateloţilor şi voi, pieilor-roşii, strigă el, ca-n vechile tragedii, adresându-se privitorilor, implorându-le atenţia şi înţelegerea. Vă fac judecătorii mei. Am găsit şi-am înapoiat domnului Hamilton un colier în valoare de un milion. Dreptul meu era de 200.000 franci. Cât credeţi că mi-a oferit regele vacsului drept recompensă? O sută de franci!

— Ruşine!… proclamă corul poliţiştilor, muzicanţilor, dansatorilor, pieilor-roşii, etc.

— Ai avut dreptate, Bordeaux 333, când ai spus că societatea nu-şi răsplăteşte apărătorii! zise vechiul poliţist.

— Să lăsăm teoriile! strigă Hamilton. Unde e colierul meu?

— Colierul nu-i al dumitale, tună Tom Sincler. Colierul aparţine doamnei Ida Hamilton, în posesia căreia se află în momentul de faţă!

Ida Hamilton găsi că e momentul să intervină. Ceea ce făcu cu mult brio:

— Da! Da! Colierul e la mine! strigă dânsa, repezindu-se pe estradă şi arătând mulţimii, cu un gest teatral, faimoasele perle.

— Bravo!… se strigă cu deplină satisfacţie.

Ida Hamilton crezu că e nevoie să mulţumească lui Tom Sincler, în faţa tuturor, ca să-l reabiliteze pe deplin.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori, Tom Sincler!

În aplauzele generale, Tom şopti lui David:

— Şi-acum, măgarule, dă-mi drumul! Arestează pe mă-ta şi pe tat-tu, dacă vrei, nu pe mine!

— O voi face şi pe aceasta, dacă e nevoie! afirmă David, pe care divinitatea continua să-l cutreiere.

Capitolul XLV

Beţia triumfului

După ce felicită pe Tom Sincler că a ieşit cu faţă curată din ispită, David Pickleston binevoi să-l libereze. Ei îşi strânseră mâinile cu efuziune.

— Arestează-l pe Li-Fung şi pe Wing-Taï-Pu! îi şopti Tom, care nu vroia să-şi calce cuvântul dat prefectului Parisului că nu se va atinge de cei doi onorabili chinezi.

— Li-Fung şi Wina-Tai-Pu! strigă Bordeaux 333 celor doi patroni, pe care patru poliţişti îi aduseseră în faţa estradei. Sunteţi acuzaţi de traficuri nepermise: stupefiante, joc de cărţi, crime şi lupanar clandestin. Aţi comis numeroase spargeri şi omoruri în America, aţi făcut diverse asasinate şi la Paris. În numele legii, vă arestez!

— N-ai să faci una ca asta, David Pickleston. Eşti fiul nostru! zise Wing-Taï-Pu.

— Puţin îmi pasă, madam! replică David.

— Madam e mă-ta! Madam sunt eu! Eu, mama ta! interveni Li-Fung cu braţele întinse.

— Treaba dumitale! Te arestez şi pe dumneata!… O arestez şi pe doamna! zise el, arătând pe Susur-de-Izvor.

— Doamna e bărbat! mai zise Li-Fung. E tatăl tău!

— Treaba lui! îl arestez…

— David, fiul meu, nu vrei să recunoşti pe tatăl tău? îl imploră, cu lacrimi în voce, Harry Pickleston.

— Îl recunose, dar în faţa legii eu n-am tată, n-am mamă.

— David, copilul nostru, insistă Malvina Calmanovici, zisă Li-Fung. Pentru tine am adunat toate averile astea!

— Banii crimei! Nu-mi trebuie!… Eu apăr societatea. Arestez! Arestez! Arestez!… Ce stai, domnule? interpelă el pe unul din cei patru agenţi, care şedeau nemişcaţi.

— Să mă iertaţi, domnule subinspector, dar nu vă pot executa ordinele.

— De ce?

— Am impresia că sunteţi într-un moment de nebunie detectivă. La începutul carierei, fiecare domn poliţist e apucat de această nobilă furie şi arestează în dreapta şi-n stânga!

— Bravo, domnule agent! exclamă Wing-Taï-Pu, care începea să prindă curaj.

— N-am vorbit cu dumneata! îi replică agentul cu dispreţ.

David căzu din nori.

— Debutanţii nu văd decât hoţi şi asasini pretutindeni, continuă să-l lămurească bravul agent. Ei îşi arestează fraţii, surorile, părinţii, chiar superiorii, cum aţi făcut dumneavoastră cu domnul inspector Tom Sincler.

— Ia auzi, domnule! făcu Bordeaux 333, lăsându-şi braţele să cadă, într-un gest de dezolată revenire la realitate.

Şi ce fel de boală e asta?

— Revelaţia mistică! îl informă subalternul său, cu veche experienţă. Vi s-a luat un văl de pe ochi, şi nu vedeţi decât asasini şi traficanţi peste tot.

— Bravo, domnule agent, chiar aşa e! interveni Susur-de-Izvor.

— Nu v-am cerut părerea, doamnă! i-o tăie policemenul.

— În cazul acesta, exclamă David, tata şi mama sunt nevinovaţi! Veniţi în braţele mele, scumpii mei părinţi.

Li-Fung şi Wing-Taï-Pu se repeziră să-şi îmbrăţişeze odrasla, dar agentul li se puse-n drum:

— Pardon! Pardon! Să vedem, mai întâi, ce zice domnul inspector Tom Sincler.

— Arestați-i, arestaţi-i!… ordonă detectivul american, răsuflând uşurat.

Faptul că Harry Pickleston şi Malvina Calmanovici, cumpliţii bandiți americani, se demascaseră singuri, îi luase o piatră de pe inimă. Prefectul poliţiei pariziene nu-l va mai acuza de prea mult zel şi se va convinge el însuşi că venerabilii patroni ai „Tavernei chineze“ nu erau atât de utili societăţii cum îi socotea eminentul şef.

Năucit de atâtea întâmplări, Boby Hamilton se întreba: „Ce caut eu în toată dandanaua asta? În loc să dorm şi să mă scol la ora 7, cu creierul limpede, îmi pierd noaptea printre asasini, ba mi-am pierdut nevasta plus o jumătate din avere“.

Într-adevăr, marele industriaş nu făcea bine întârziind atâta, căci a doua zi, la ora opt dimineaţa, urma, să fie arbitru într-o foarte importantă chestiune financiară. Avea nevoie de toată luciditatea spiritului.

Trebuia să primească în biroul său pe regele chibriturilor şi pe regele scobitorilor, divizați pe chestii de incompetenţă.

Regele chibriturilor, care îşi triplase averea grație concursului regelui scobitorilor, refuza cu politeţă, dar cu hotărâre, să servească, la rândul său, pe colegul său regal. Interesul trecea înaintea gratitudinii.

— Adu-ţi aminte, îi spusese regele scobitorilor, că eu am inventat şi te-am sfătuit să popularizezi superstiția că nu trebuie să aprindă trei inşi ţigara de la acelaşi chibrit, fiindcă al treilea moare. Recunoşti câte miliarde şi miliarde de chibrituri s-au cheltuit în plus din pricina acestei legende inventate de mine?

— Recunosc!

— Ei bine, îţi cer şi eu un serviciu. Un serviciu care nu numai că nu te va costa nimic, dar te va scuti pe dumneata de imense cheltuieli… Industria mea ameninţă să dea faliment. Din pricina crizei, toată lumea, de la o vreme, foloseşte rămăşiţele de chibrituri şi nu mai cumpără scobitori. Îţi propun să nu mai aci chibriturile din lemn, ci dintr-o pastă de hârtie, rigidă şi arzătoare pe care lumea n-ar mai putea-o întrebuința ca să-şi înţepe gingiile.

— Regret, dar nu te pot servi. Eu am păduri imense, am contracte cu furnizorii de lemn pe mai mulţi ani şi nu pot…

— Iau asupra mea toate contractele, îţi cumpăr toate pădurile şi-n schimb îţi furnizez, gratuit, cartonul necesar chibriturilor,

— Regret, dar mi-e imposibil. Tot ce pot să fac este să-ţi cumpăr toate acţiunile şi toate fabricile de scobitori.

— Adică să mă desființezi! Să fii nu numai regele care eşti, dar şi al scobitorilor!… E un lucru pe care nu-l pot primi, cu riscul de-a vedea întregul glob scobindu-se în dinţi cu brichete şi lămpi de buzunar, nu numai cu chibrituri!

Boby Hamilton trebuia să hotărască dacă un rege poate fi desființat pentru motivul că altul este, la un moment dat, mai puternic; dacă e în interesul castei ca familiile domnitoare din finanţe şi industrie să apuce drumul celorlalte capete încoronate; sau dacă, rămânând în specialitatea lui, fiecare să întărească domnia celuilalt.

Regele cremelor de ghete medita la acestea toate, în vreme ce Tom Sincler, dezlănţuit, ducea întreaga societate a tavernei din surpriză în surpriză.

Cei doi agenţi, deghizați în Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, se reîntorceau acum însoţiţi de Laï-Wo.

— Aţi făcut percheziţie peste tot? întrebă Tom.

— Da, domnule inspector! Toate uşile au fost descuiate!

— Adu cheile! porunci şeful.

— Cheile noastre! Şapte cârtiţe şi-un piţigoi! Trei gândaci şi-o libelulă!… exclamau, în acelaşi timp, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, închipuindu-şi că dacă vorbesc în stilul imperiului ceresc, lumea va continua să-i considere chinezi.

Văzând altă pereche Li-Fung și Wing-Taï-Pu, după ce învierea din morți a lui Tom Sincler şi faptul că erau arestaţi de propriul lor copil îi dusese pe pragul nebuniei, soții Pickleston își recăpătară sângele rece. Dintr-o uimire în alta, dintr-o reacţie într-alta, ei reveneau la normal şi aşteptau replica lui Tom Sincler, fără convingerea că le va servi ceva inedit.

— Şapte pupeze şi-un cocostirc! zise acesta, mai teribil ca oricând. Bandiţilor! Tom Sincler e detectiv de douăzeci de ani! Am cunoscut eu alţi tâlhari mai tari ca voi şi le-am venit de hac! Aţi vrut să mă suprimaţi, hai? Nu v-ajungeau celelalte crime!?

Comprimat atâta vreme, inspectorul de poliţie, care de felul său era un om sincer, impetuos, își dădu drumul epic, fericit să-şi poată destinde nervii, fericit că poate jubila, în sfârșit.

Subalternii săi, răspândiți în tot imobilul, îşi luau în primire fiecare departamentul indicat după un plan strategic chibzuit dinainte.

Conducând o echipă de patru sau cinci agenţi fiecare, ei cotrobăiau prin casă. Comisarul cu creierul diamantat se repezise la apartamentul stupefiantelor. Cel cu teoria că e mai bine să fii diplomat albanez decât ministru al Franţei, specialist în tripouri clandestine, invadase sala jocului de cărți. Doamna poliţistă, care semăna cu o actriță de la Comedia Franceză, era atrasă spre alcovurile Venerei… Alţi inspectori urcau în apartamentele superioare, unde locuiau complici de-ai soţilor Pickleston. Urmașul lui Ludovic al XIV – Marcheli – percheziţiona locuința patronilor, în vreme ce Laï-Wo arăta celor doi detectivi deghizați în Li-Fung și Wing-Taï-Pu tainele subteranelor.

Aceştia din urmă făcură descoperiri senzaţionale.

— Câte cadavre aţi găsit în catacombe?

— Șapte, domnule inspector: cinci bărbaţi şi două femei! răspunse fostul nabab persan, actualmente Wing-Taï-Pu.

— Să se aducă aici! ordonă Tom Sincler în fiorul de groază al celor din tavernă.

Eminentul poliţist nu putea scăpa nici el de nebunia detectivă… O beţie care te entuziasmează, un avânt eroic, o impetuozitate de şef de orchestră pe care nici finalul simfoniei nu-l potoleşte.

Abia acum înţelegea Tom Sincler elanul de adâneauri al lui David Pickleston. Profitând de observaţiile înțelepte ale vechiului agent, Tom căuta să-și stăpânească beţia triumfului, măcar în aparenţă.

Dar sufletul său era avid să vadă comori peste cadavre, să acumuleze întreaga pradă în ochii tuturor, ca să se bucure colectiv de marea lui victorie.

Altă echipă de agenţi intră:

— Câte persoane aţi găsit în salonul cu stupefiante?

— Patrusprezece, domnule inspector. Unsprezece femei şi trei bărbaţi!

— Să se aducă aici!

Agenţii o luară înapoi, pe scări, în fugă…

Toată casa era o goană, o întrecere. S-auzeau uşi trântite, porunci scurte, zgomot de paşi…

Tom Sincler dădu ordin jazului să cânie, căci fără muzică, acest final de tragi-comedie n-ar fi avut niciun haz.

Javanezii orchestranţi, pătrunşi de importanţa momentului, puseră mâna pe instrumente şi începură să cânte cu patos, adânc pătrunși de misiunea lor, convinşi că iau parte activă la acea dinamică operă de epuraţiune socială.

Capitolul XLVI

Felurite expoziții

Alţi polițiști pătrunseră prin ușa de lângă orchestră.

— Câte femei aţi găsit în etajul cu păpuși?

— Douăzeci şi una, domnule inspector şi toate erau femei!!

— Să se aducă aici! ordonă Tom Sincler.

În mijlocul acelei activităţi diabolice, detectivul nu uita că este doctor în filosofie şi estetică la Boston. El remarcă progresiunea numărului celor arestaţi, 7, 14, 21...

Fatidica cifră 7 se regăsea în fiecare din aceste numere, în descompunerea lor egală.

Când i se anunţa că jucătorii de cărţi erau în număr de 28, Tom Sincler se gândi că această obsesie a lui 7 urmăreşte pe Harry Pickleston ca şi alternarea de verde şi roşu, din preocupările sale decorative.

— Cu ajutorul cifrei 7 voi descoperi misterul celor patru înecaţi în Sena! se gândi Tom, în vreme ce poruncea:

— Să se scoată mustăţile lui Li-Fung şi sânii lui Wing-Taï-Pu!…

Cei patru agenţi detaşaţi cu supravegherea perechii Pickleston executară ordinul.

— Iată mustăţile lui Li-Fung, domnule inspector.

Cât despre sânii lui Wing-Taï-Pu, nu-i putem scoate, deoarece sunt naturali!

— Un fenomen ştiinţific extraordinar! exclamă Tom Sincler. Va trebui discutat la Academia de Anatomie Comparată din Boston!

Într-adevăr, deşi bărbat, Harry Pickleston avea pieptul foarte dezvoltat, probabil, din pricina exerciţiilor pe care le făcuse în tinereţe ca acrobat. Această abundenţă a sânilor îi sugerase fără îndoială ideea de a se deghiza în femeie.

Cum rămâne însă cu afirmaţia unei dansatoare, care constatase că Wing-Taï-Pu are sânii de cauciuc?

Tom Sincler îşi puse-n gând să elucideze într-o zi şi această chestiune, deşi nu avea cine ştie ce importanţă.

Poate c-ar fi fost mai bine să nu insiste; cultul amănuntului duce, în cele mai multe cazuri, la neant.

— Domnule inspector, am adus comorile! anunţă actualul Wing-Taï-Pu.

Într-adevăr, Laï-Wo, trei servitori chinezi şi patru agenţi intrară, purtând lăzi şi lădiţe, scoase din bolta practicată sub canal.

Toate luminile tavernei fură aprinse. Orchestranţii încetară să mai cânte. Artişti şi poliţişti se apropiau de cufăraşele miraculoase, pe care soţii Pickleston le deschideau unul câte unul.

Pe căptuşeala de catifea albă sau roşie a acestor cutii cu aspect insignifiant, străluceau cu mii de focuri bijuterii nepreţuite… Roşul rubinelor, verdele smaraldelor şi curcubeul diamantelor luminau ca într-o poveste a Şeherezadei…

Privitorii nu voiau să-şi creadă ochilor… Niciodată nu văzuseră atâtea bogăţii acumulate.

Inele, cercei, broşe, diademe, pandantive, coliere de perle şi de briliante, lanţuri de platină, ceasornice bătute-n pietre scumpe, cruci cu ametiste uriaşe vânturau degetele lui Tom Sincler.

Regele vacsului era uluit.

— Aici sunt sute de milioane de dolari… Sunt miliarde, doamnelor şi domnilor! exclamă el. Douăzeci la sută, bune parale, Tom Sincler! adăugă el, atingând umărul detectivului cu familiaritate.

Dar acesta se scutură şi puse pe Boby Hamilton la locul său.

— Nu cumva o să-mi dea tot o sută de franci, lustragiu de clasa a patra?!

David Pickleston se apropie şi el cu jind.

— Ai dat lovitura, şefule!

— Nu te plâng nici pe tine! rîse Tom Sincler.

— Alah e bun, Alah e drept, Alah e mare! psalmodie Adonis.

Soţii Pickleston dădeau explicaţii asupra bijuteriilor, în vreme ce un comisar redacta procesul-verbal despre conţinutul şi originea fiecărei casete.

— Aici sunt bijuteriile doamnei Rockefeller. Astea sunt ale familiei Wanderbildt. Astea sunt ale doamnei Ford. Dincoace ale doamnei Astor. Aici sunt bijuteriile familiei Carnegie. Aici sunt ale regelui piperului…

— Se confiscă! Se confiscă!… Se confiscă!… urlă Tom.

— Domnule inspector, interveni un agent, am adus persoanele cocainomane!…

— Să intre!

Sprijinite de poliţişti, patrusprezece umbre intrară, patrusprezece epave omeneşti, cu ochi de somnambuli şi cu surâsuri idioate, încremenite la colţul buzelor palide.

— Le-aţi aflat numele şi adresa?

— Da, domnule inspector!

— Cine sunt?

— Doamna e o mătuşă a domnului Rockefeller… Domnul e un cumnat al domnului Wanderbildt. Domnişoara e nepoata doamnei Astor… Aici sunt doi membri ai familiei Carnegie. Doamna e o mătuşă a domnului Ford…

— Să trecem! Să trecem! întrerupse Tom numărătoarea. Să-i urce-n automobile şi să-i ducă la hotel.

— Un moment! interveni văduva Preston. Aş putea să ţiu un mic discurs acestor persoane? întrebă dânsa.

— De ce, stimată doamnă?

— Ca să le arăt dispreţul meu în faţă! Eu, văduva gloriosului savant Preston…

— Rivalul lui Edison! exclamară cocainomanii într-un glas şi cu un surâs îngeresc.

(Ceea ce înseamnă că o reclamă bine întreţinută nu-şi ratează efectul nici chiar asupra unor făpturi stupeliate.)

— Mersi! aprobă doamna Preston cu asprime. Vreau să dau o lecţie de morală acestor descreieraţi, acestor descreierate! Vreau să le vorbesc de sacrificiile soţului meu, de sforţările noastre comune, de sufe-rinţele mele pe altarul ştiinţei… Pe când noi inventam lucruri folositoare omenirii, această societate putredă fuma opiu şi lua cocaină!

— Lasă, mămicule, interveni Cellino. Mi se pare că şi cocaina tot tata a inventat-o!

— Allen Preston, fiul meu, respectă memoria tatălui tău, Fenimore Preston! proiestă văduva patetic,

— Rivalul lui Edison! mai ziseră morfinomanii, cu acelaşi surâs angelic, cu aceleaşi priviri mate.

Ei nu înţelegeau nimic din tot ce se întâmpla, dar aprobau şi zâmbeau cu nevinovăţie.

— Domnule inspector, interveni alt agent, am adus păpuşile!

— Să le vedem!

Bijuteriile din o mie şi una de nopţi îşi pierdură din magie la perspectiva apariţiei celor douăzeci şi una de vinovate.

Faptul că femeile surprinse în alcovurile desfrîului nu erau profesioniste, ci dame din lumea cea mai bună, excita curiozitatea întregii adunări.

Încadrate de forţele poliţieneşti, Magdalenele intrară în cabaret, neştiind ce se întâmpla. Lumina violentă a sutelor de lampioane le împiedica să vadă unde se aflau.

După câteva secunde, îşi dădură seama că erau victimele unei razii poliţieneşti. Cele mai multe îşi lăsară privirile-n pământ. Altele îşi ascundeau faţa în palme, altele îşi acopereau ochii cu braţul, altele, dimpotrivă, se uitau sfidătoare.

Câteva purtau încă măştile…

Niciuna nu era complet îmbrăcată. În grabă, îşi trecuseră mantalele peste cămaşă. Altele erau acoperite de şaluri. Cele mai multe nu-şi trăseseră nici ciorapii.

La glezna fină a uneia, strălucea o brăţară cu briliante. Femei blonde, brune, roşcate, cu mâini subţiri şi profiluri aristocratice îşi descopereau umerii, vrând să-şi acopere genunchii sau îşi dezveleau pulpele, vrând să-şi ascundă faţa în gulerul mantoului.

Erau printre ele şi adolescente… Erau şi venerabile matroane, cu păr oxigenat şi panglici roze, în formă de fluturaşşi, pe umeri…

— Aţi identificat doamnele? întrebă inspectorul.

— Da. Domnişoara e o nepoată a domnului Rockefeller… doamna e bunica domnului Wanderblidt, doamna este o fină a domnului Astor… Domnişoara e o cumnată a domnului Ford…

— Să trecem! Să trecem! întrerupse inspectorul. Să le-mbrăcaţi în costum de pension şi să le duceţi la liga de temperanţă!… ordonă el, în vreme ce Magdalenele ieşeau una câte una.

Capitolul XLVII

Tristeţe de miliardar

Un moment! zise Miss Dorothy, oprind ieşirea. N-am putea să spunem şi noi câteva cuvinte acestor onorabile păpuşi?

— De ce, păpuşo? întrebă Tom Sincler.

— Aş vrea să le spun că noi sărim şi ţopăim toată noaptea pentru şaptezeci de franci, iar dumnealor fac sindrofie deasupra noastră cu perdelele lăsate!

— Aşa e! Bravo! aplaudară celelalte dansatoare, iar toboşarul javanez lovi în pielea tobei cu satisfacţie.

Încurajată, Miss Dorothy îşi continuă tirada. Momentul era foarte bine ales ca să-şi valorifice onestitatea faţă de viitorul ei soţ, Boby Hamilton…

— Se folosesc de numele nostru, nişte biete dansatoare, de cabaretul nostru, iar în lume se uită ce sus la noi, parc-am fi noi cele stricate, nu dumnealor, miliardarele!

— Bravo, Dorothy, bravo! strigă Daisy.

Iar Gaby propuse:

— Hai să le luăm de păr!

Cele trei dansatoare îşi ochiseră câte o pradă şi se pregăteau să se repeadă. Dar, între ele şi femeile vinovate, se interpuse Adelaida Protopopovna Baltazarovici.

Frumoasa cântăreaţa avea, din fragedа copilărie, o vie compasiune pentru femeile acestea nefericite, victime ale societăţii.

Îmbibată de lecturile umanitariste Adelaida Protopopovna Baltazarovici găsi momentul să apere femeile pierdute, deşi nu era cazul.

— Opriţi-vă, n-aveţi dreptate, scumpelor! zise dânsa, înflăcărată, cu braţele ridicate. Dacă aceste nenorocite se adună noaptea în localuri de pierzare, îşi îneacă cine ştie ce amărăciune! Cine ştie ce decepţii, ce suferinţe ascunse, ce nevoie de ideal le-a aruncat în braţele păcatului!

— Ia slăbeşte-mă, madam!…o înfruntă Miss Dorothy. Domnule inspector, lasă-ne să ne răfuim puţin cu aristocratele!

În vreme ce nobilele persoane de la etaj se uitau cu superioritate la cele trei dansatoare, găsindu-le lipsite de distincţie, Tom Sincler, cu un gest părintesc, împiedică asaltul.

— Nu se poate, vrăbiuţelor! Poliţia trebuie să protejeze nu numai pe cei nevinovaţi, dar şi pe cei rătăciţi! Noapte bună, frumoasele mele doamne, se adresă el celor douăzeci şi una de preotese ale amorului mascat şi le întoarse spatele.

Un agent venea tocmai din fundul fundurilor, căci mirosea a mucegai şi respira rece.

— Domnule inspector, cadavrele stau la dispoziţia dumneavoastră!

— Le-aţi identificat?

— Nu, fiindcă au nasurile mâncate şi buzunarele întoarse.

— Bun! zise Tom Sincler.

Aruncând o privire circulară, el întrebă:

— Nu intenţionează nimeni să polemizeze cu răposaţii?

Nimeni nu răspundea.

— Bun. Atunci, la morgă cu ei!

Poliţistul-necrofor ieşi.

— David Pickleston, zise şeful punând mâna pe umărul subalternului său. Eşti un băiat de treabă! Mi-ai fost de mare folos în arestarea propriilor tăi părinţi. Meritul ţi-e cu atât mai mare. Iată cheile acestei case. Eşti unicul moştenitor. Tot ce există aici, dacă nu va fi reclamat de alţii şi confiscat, îţi aparţine. Dacă nu devii proprietarul acestui local, îți voi da partea ce ţi se cuvine din aceste fabuloase giuvaeruri… Eşti un om bogat!

— Domnule inspector, visul meu este să rămân agent de siguranţă!

— Nu, David Pickleston. Te sfătuiesc să părăseşti poliția… Ce lovitură extraordinară poţi să mai dai, după ce-ai arestat un ispector, pe tatăl şi pe mama ta?

— Şefule, ai perfectă dreptate!

— Rămâi proprietarul acestui simpatic cabaret, pe care îl voi numi „La kimonoul înstelat“.

Toată lumea aplaudă propunerea.

— Eu am să viu să dansez aci de două ori pe săptămână şi nu-ţi cer nici o leafă, scumpul meu Adonis! îi propuse Cellino.

— Allen… fiul meu… te rog! interveni văduva Preston ofensată.

— Ce vrei să fac, mamă, gândește-te şi dumneata! Să prind rădăcini la călcâie? Fachir, nu. Dansator, nu. Cărţi de joc, nu. Vrei să înnebunesc? Sunt om pierdut! Sunt miliardar! Ajutor!

— Ajutor! strigă şi David Pickleston, care-şi vedea încheiată viaţa aventuroasă. M-am făcut om cinstit! Miliardar! Ajutor!

Strigătul deveni contagios, căci însuşi Tom Sincler începu să se vaiete::

— Ajutor! Doamnelor şi domnilor, în urma loviturii pe care am dat-o-n noaptea asta, nu mai am nevoie să muncesc. Am ajuns miliardar! Ajutor!

Miss Dorothy se ridică pe estradă, cu Boby Hamilton de braţ.

— Domnule inspector, dă-mi voie să-ţi prezint pe viitorul meu soţ, Boby Hamilton.

Luat şi el de curent, regele vacsului începu să strige:

— Mă-nsor a doua oară! Ajutor!

Cu braţul petrecut pe după mijlocul Soniei, Tom. Sincler strigă şi el:

— Doamnelor şi domnilor, vă anunţ căsătoria mea cu excelenta mea colaboratoare, Adelaida Protopopovna Baltazarovici!

În vreme ce toată lumea bătea din palme, iar jazul javanez izbucnea în imnuri de veselie, Wing-Taï-Pu se adresă lui Li-Fung:

— Noi nu strigăm „ajutor“?

— E inutil, răspunse Malvina Calmanovici. Dacă m-ascultai pe mine, fugeam mai devreme prin coridorul b şi acum eram departe.

— Tu crezi că blestematul de Tom Sincler n-a pus pe nimeni să ne pândească şi acolo?…

— Ai dreptate. Trebuia să se sfârşească aşa!…

Soţii Pickleston nu se mai gândeau nici măcar să evadeze. De ce? Ca s-o ia de la capăt? Erau prea bătrâni…

În tavernă, se lăsase o mare depresiune.

Chiar învingătorii din această luptă încercau tristeţea care încununa orice final.

Erau bogaţi, de acum… Nu mai aveau nici o grijă, e drept, dar niciun ideal. Ce or să mai facă de mâine încolo? Deja, spleenul de-a fi bogat îi copleşise.

Şi-n vreme ce-n cabaretul chinez se lăsa melancolia, afară, ploaia încetă brusc.

Cerul se limpezi foarte repede. Văzduhul proaspăt mirosea a apă de izvor şi stele mari, bine spălate şi lustruite, se aninau de imensul kimonou albastru.